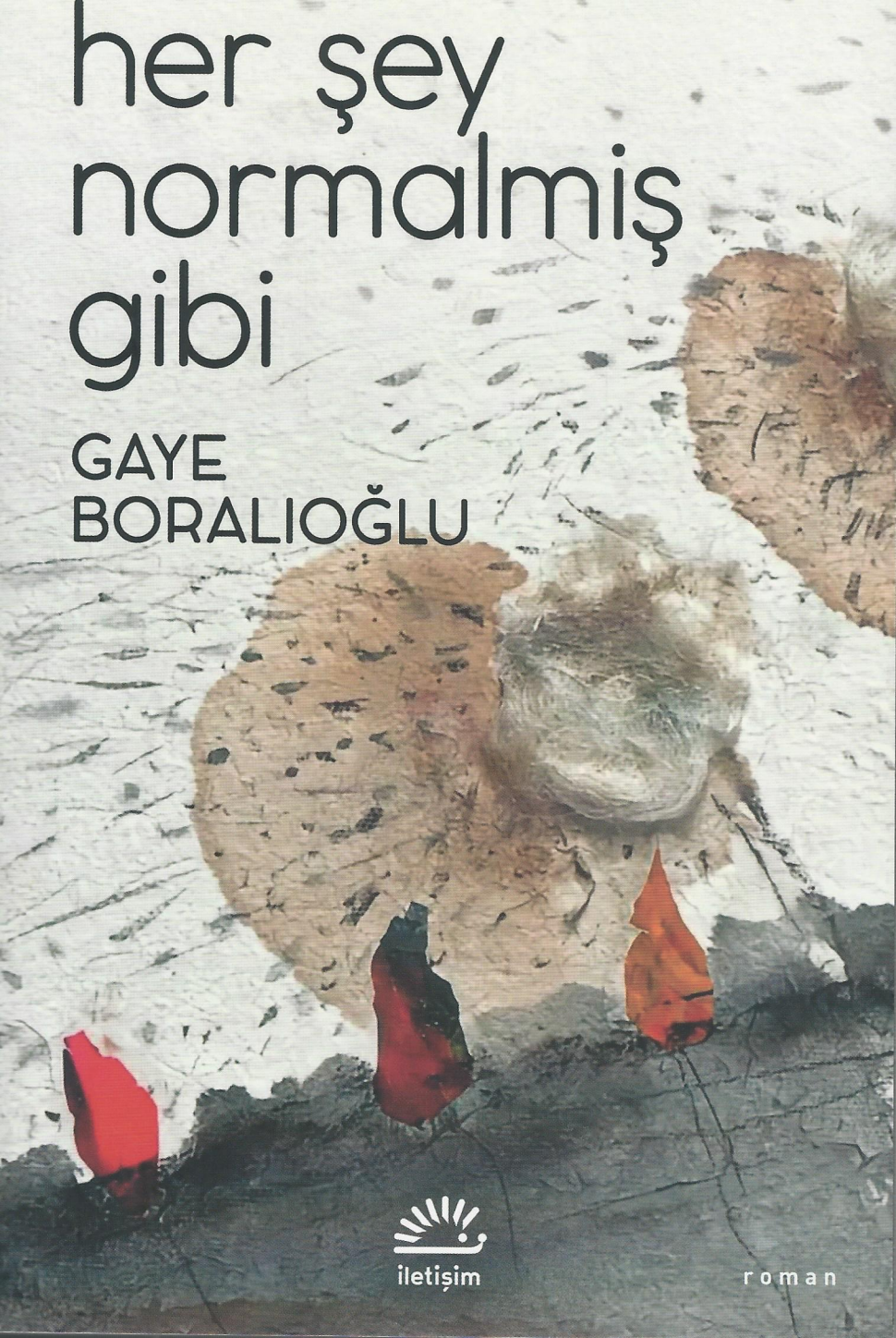
her şey normalmiş gibi

GAYE BORALIOĞLU

iletişim

roman

GAYE BORALIOĞLU İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde sistematik felsefe ve mantık okudu, aynı bölümde yüksek lisans yaptı. Gazeteci, reklam yazarı ve senaryo yazarı olarak çalıştı. Atıf Yılmaz'ın yönettiği "Eylül Fırtınası" filminin senaryosunu yazdı. İlk kitabı *Hepsi Hikâye* 2001'de, *Meçhul* 2004'te, *Aksak Ritim* 2009'da, *Mübarek Kadınlar* 2014'te, *Dünyadan Aşağı* 2018'de, *Alâmetler Kitabı* 2021'de, *Her Şey Normalmiş Gibi* 2025'te İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Bir gençlik romanı olan *İçimdeki Ses* Günışığı Kitaplığı'ndan 2013'te, Ümit Kıvanç ile birlikte kaleme aldıkları *Haysiyet* Kıraathane Kitapları'ndan 2019'da çıktı. Kitapları ve öyküleri çeşitli dillere çevrildi. "Mi Hatice" adlı öyküsü kısa film olarak çekildi ve çeşitli festivallerde ödüller aldı. Dört öyküsü Muamma adıyla tiyatro sahnesine aktarıldı. *Aksak Ritim* ile 2011 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü Mansiyonu'nu, *Mübarek Kadınlar* ile 2015 Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü, *Dünyadan Aşağı* ile 2019 Duygu Asena Roman Ödülü'nü, *Alâmetler Kitabı* ile 2022 Türkân Saylan Sanat Ödülü'nü kazandı. Almancada *Der Fall Ibrahim* adıyla yayımlanan *Meçhul* romanı 2017 Frankfurt Kitap Fuarı'nın "Satırlar Arasında" programına seçildi.

İletişim Yayınları 3634 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 656
ISBN-13: 978-975-05-3921-3
© 2025 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2025, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırcıoğlu, Emre Bayın
KAPAK Suat Aysu
KAPAK RESMİ İsmet Değirmenci, "Doğa Konuşur", 2021,
tuval üzerine akrilik ve karışık teknik, 25x25
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Funda Dörtkaş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41
Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6
Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GAYE BORALIOĞLU

Her Şey Normalmiş Gibi

iletişim

1

İnsan dünyada bedeni kadar
yer kaplamıyor.

Çıkış var mı buralardan?

Günlerdir kafamın içinde dönüp dolaşan kara bulutları dağıtmak için ayaklarımı sürüye sürüye loş koridordan geçtim, mutfaktaki masanın üzerinde duran, dün ısmarladığım pizzanın son dilimini ağzıma attım, buzdolabını açıp bir bira aldım, geride bir tane daha kaldığı için tatlı bir mutluluk sardı bünyemi, biranın kapağını kaşığın sapıyla açıp ilk birkaç yudumu orada içtim ve sonra yeniden karargâhıma yani salona döndüm; sehpanın üstü boş şişeler, bardaklar, içinde kırıntılar kalmış tabaklarla dolu. Bilgisayar ekranında anlamsızca dönüp duran bir logo. Sehpanın üzerindeki dolu kül tablasının yanından ucunda minik kalp sallanan bir küpe bana bakıyor. Günlerdir.

Göğsümün ortasındaki yangına çare olması umuduyla biranın geri kalanını kafama diktim, kanepeye oturdum. O kalp oradan bana bakıyor ya, kilitliyor beni olduğum yere, dilimin ucuna gelen bütün sözcükleri uçurup havaya savuruyor. Bir küpe teki insanı bu kadar mı çaresiz bırakır? Çıkış yok mu buradan?

Yüzümü yıkar gibi kurtulmak istiyorum aslında ondan. Uçup gitsin ruhumdan, bütün anılarını, bedenimde bıraktığı izleri, evin kuytu köşelerine dağılmış kelimelerini, yatağıma sinen kokuları alıp yok olsun. Hiç iz kalmasın.

İnsan dünyada bedeni kadar yer kaplamıyor. Kapıyı kapattığında dışarıda kalan değil insan dediğin varlık, kapının altından sızan. Her yerden karşına çıkıveriyor, sen dışarı atıyorsun, bakıyorsun bacadan süzülüvermiş, sen defterin arasında çekmeceye kaldırıyorsun, fark ediyorsun ki bir cümle perdenin kenarında asılı kalmış, sen kilere kapatıyorsun, kaynayan tencerenin dumanından kokusu geliyor. Gitti diyorsun, geride bir mavi kalp kalıyor. Böyle yok edilmesi imkânsız bir varlık işte!

Dışarıda yağmur yağıyor, hava kara sarı. Camlara vuran damlaların sesini dinliyorum; yağmurun yoğunluğundan dallara tutunamıyor yapraklar, birer birer yere düşüyor. Karşıdaki inşaatın tozu, yolun çamuru, sonbahar yaprakları, tuhaf, dalga dalga bir zemin oluşturuyor. Bütün ayrılıklar dumanlıdır zaten.

Günlerdir ne uykularım uyku ne uyanıklığım uyanıklık. İçsem sarhoş olamıyorum, içmesem kendime tahammülüm yok. Bir gündüz rüyasında asılı kalmış gibiyim. Gördüğüm dünya gerçek değil, doğduğum ev bana yabancı.

Sahi, hiç benim olmuş muydu bu ev? Gönül rahatlığıyla "evim" dediğim bir zaman oldu mu? Her birinde babamın parmak izi bulunan kitaplar, annemin yüzlerce kez yemek pişirdiği tencereler, parke zeminde ince topuklu ayakkabılarının izleri, duvardaki şarap lekeleri, babamın kırdığı ayna... Ben neredeyim bu manzaranın içinde? Duvardaki şu annesinin elinden tutmuş çocuk ben miyim? Hafifçe sararmış fotoğraftaki şu tombul bebek? Mezuniyet kıyafetlerinin içinde sırıtan şu genç adam ben miyim? Çocukluğumun soluk hatıralarını annemle babama kiralamışım sanki, ben şimdi-

ki zamanda takılıp kalmışım; di'lisi, miş'lisi olmayan, fiil çekimi bulunmayan bir şimdiki zamanda.

Bu hayatta sığınabileceğim tek yere, battaniyenin altına giriyorum. Dünyadan çekilmek istercesine bedenimi yumuşak örtünün altına saklıyorum. Battaniye beni sarıp sarmalıyor, sıcaklığı kaslarımı gevşetiyor. Acılarımla aramda bir örtü var şimdi. Uyumayacağımı bildiğim halde gözlerimi kapatıyorum.

Kapının yanından kırgın bir öfkeyle bana bakıyor Lora. Bütün bedeniyle konuşuyor, sözcükleri havada birbirine çarpıp üstüme dökülüyor. Durdurmaya çalışıyorum çaresizce, "Sonra," diyorum, "Şimdi değil, başka zaman..." Bundan başka zaman yokmuş, bizim gelmişimiz, geçmişimiz, şimdimiz işte şu anmış. Ona bakmadan, "Elimde değil," diyorum, "Ben buyum işte. Bu kadar..."

Gözlerinde derin bir acı beliriyor, uzun zamandır ertelenmiş bir hayal kırıklığı ağır ağır su yüzüne çıkıyor, sonra ani bir öfkeyle birleşiyor, kapıyı çarpıp gitmeden önce son cümlesini kucağıma bırakıyor:

"Sen umutsuz vakasın!"

İstanbul'un yedi tepeli olduğunu söylerler ama doğru değil, yetmiş tepesi, binbir boğazı var bu kentin. Ben sekizinci tepedeyim, en yükseğinde, en hakiki İstanbul'un tam karşısında. Buradan, İstanbul'un büyülü ayrıntılarını görebiliyorum. Tarihin yükünü taşıyan saraylar, uzun minareli camiler birbirlerinden güç alırcasına yan yana dizilmiş. Kendinden emin vapurlar, uzak diyarlardan gelen yük gemileri, başıboş kayıklar kimsenin sırrını çözemediği bir rotayı takip edermişçesine birbirlerine değmeden Boğaz'da dolaşıyorlar. Yalılar, şehrin ciğerini söküp almaya niyetli gökdelenlerin önünde zamana usulca direniyorlar. Birbirini fütursuzca kesen caddeler, hıncahınç meydanlar, kimsesiz yollar, ardına kadar açılmış kapılar, sımsıkı kapalı kapılar, belirsiz bir sebeple hep aralık duran kapılar, pencereler, pencerelerin arkasında birbirinin içine geçen hayatlar, kimsenin kulağına değmemiş hikâyeler, kavgalar, aşklar, kırgınlıklar, özenle yatak altlarındaki kutulara saklanmış sırlar, asfaltların altında kalmış fısıltılar, mezarlıklara gizlenmiş kuru sıkı ruhlar, sulama kanallarındaki kanatlı böcekler, gündüz görülen

rüyalar, gece kelebekleri, gözden kaçanlar, göze girenler, göze hiç görünmeyenler... Her şey birbirinin üzerine devriliyor.

Umutsuz vakaymışım!

Müstehcen kelime umut. Herkes kolayca atıp tutuyor, elden ele dolaşıyor. Bir kez birisinin ağzından döküldü mü, herkes artık o kişiye değil, umut ettiği yere bakıyor. Var olan, bir sis perdesinin arkasında görünmez oluyor. Sorgulamadan, hesaplamadan insanlar aynı şeyi istemeye başlıyorlar. Bir heves, bir neşe... Oysa aslı astarı yok, sonu gelmiyor çünkü. Her seferinde yeni bir hayal kırıklığı, o kadar.

Hak ettim mi ben bu çaresizliği? Oysa ben onun ellerine yazılmıştım, içinde ateşlerin oynaştığı gözlerine, karman çorman saçlarına, yamuk basan ayaklarına, kulağının kenarındaki koyu kahve lekeye yazılmıştım. Bütün kusurlarıyla ve hatta belki de onlardan ötürü sevmiştim. Bedenini saran, yalnızca benim gördüğüm, öyle olmasını umduğum büyülü hare içimi titretiyordu. Yan yanayken zamanın hükmü kalmıyordu, dünyanın yükünü dışarıda bırakıp bir büyük parantezin içinde kayboluyordum. O parantezde bana bakan Lora'yı ve kendimi yeniden buluyordum. Her şey daha hafif, daha uçucu... Tatlı hayat, tasasız akıl, çalınmış anlar. Ağzımdaki ekşi tat, dilimdeki pas kayboluyordu, bir nefes, serin bir koku. O anda donup kalmanın şımarık arzusu.

Kırlangıçların İstanbul semalarında dans ettiği mevsimde, bulutsuz bir gökyüzünün altında, Ortaköy'de bir çay bahçesinde oturuyorduk, üzerinde kısa kollu, ipeksi kumaştan, bordo bir elbise vardı, normal şartlarda insanların giydiklerine asla dikkat etmem ama Lora'nın o kıyafeti bütün detaylarıyla bugün bile aklımda. Bileğine zarif bir gümüş bilezik takmıştı. İstanbul'un lodosu saçlarını dalgalandırıyor, zaman zaman eliyle isyankâr bukleleri düzene sokmaya çalışıyordu. Düşünmeden, tartmadan, yalnızca içimde beliren arzunun

verdiği bir zorunlulukmuşçasına elini tuttum. İtiraz etmedi, yüzüne bakmıyordum ama gülümsediğini hissediyordum.

"Ellerin titriyor," dedi ruh kadar hafif bir sesle. Utandım, elimi çektim, öbür elimle titremeyi bastırmaya çalıştım. Bedenim bana ihanet ediyordu. Aklım elime koluma hâkim olamıyordu, sonunda pes ettim kendimden, dilimin ucuna gelenler dökülüverdi kendiliğinden.

"Bir itirafta bulunmak istiyorum," dedim. Kaslarının hafifçe gerildiğini, yüzünden bir endişe dalgası geçtiğini görüyordum.

"Ben neredeyse bir aydır uyuyamıyorum Lora. Annem bana çekmişsin diyor ama ben biliyorum genetik değil, çünkü daha önce hiç olmadı böyle bir şey. Kafamda hangi endişe çanları çalarsa çalsın, yatağa girip başımı yastığa koyduğumda susarlar. Böylece zihnim dinlenir, sabah yeni endişeler edinmeye hazır hale gelir." Gülümsedi ama tamamlanmış bir tebessüm değildi, geçici bir tepkiydi sadece..

"Ama artık olmuyor, yapamıyorum. Bir türlü uyuyamıyorum. Yatağın içinde sağdan sola dönüp duruyorum. Bazen kalkıp oturuyorum, bazen hiç yatmıyorum, bütün gece karanlığı seyrediyorum. Bedenim benim değil, zihnim kiralık bir beden bulmuş, geçici ikamette."

Bir sigara yaktım aceleyle.

"Kütük gibi kafam Lora, sahiden, kelimeler birbirine tutunmuyor, boşlukta sallanıp duruyor, o yüzden şu andan itibaren söyleyeceklerimin nereye varacağını kestiremiyorum çünkü önceden bir araya gelmemiş cümleler yan yana gelecek."

Neredeyse gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Sakindi, beni teşvik edecek bir söz söylemiyor ama durduracak bir işaret de yapmıyordu. Konuşmanın varacağı yeri tahmin etmeye çalışmıyordu, belki de bütün olacakları tam o anda bile biliyordu. Sadece bekliyor, kendi zamanında bana yol

açıyordu. Bense engelleyemediğim bir girdabın içinde yuvarlanıyordum, hem müthiş bir haz duyuyordum hem de korkudan kavruluyordum.

"Seni tanıdığımdan beri Lora, ben başka biri oldum. Eskisinden daha beceriksiz ama daha hassas biri. Eskiden rüzgârı fark etmezdim, şimdi en hafif esintileri bile hissediyorum, eskiden şehrin olağan gürültülerini duymazdım şimdi ta uzaktaki çocuk martıların çığlığını duyuyorum. Bu beni korkutuyor, sen beni korkutuyorsun."

O an hafifçe kıpırdandı. Bir huzursuzluk dalgası geçti gözlerinden, içine saklandı.

"Korkutuyorsun, çünkü eğer seninle birlikte yürürsek, yani böyle yuvarlanıp gidersek, bunun hiç de kolay bir şey olmayacağını biliyorum, dağılıp gidersek de, buna dayanamayacağımı hissediyorum."

Artık ellerim değil, içim titriyordu. Lora bunun bir soru olduğunu anlamıştı. Gözlerinde tatlı bir hayalin izini gördüm. Bu kez o uzanıp elimi tuttu.

"Ben," dedi, "denemeye değer olduğunu düşünüyorum."

Gözlerimi kapatsam ömrümde olmadığı kadar derin bir uykuya dalabileceğimi hissediyordum. Dünyanın yüküne karşı artık iki kişiydik.

Başka hiçbir şey yapmadık. Belirsizliğin ve ihtimalin tanımsız ritmine bıraktık kendimizi. Konuşmadık, sevişmedik, yatıp uyumadık. Sessizce Arnavutköy'e kadar tekneleri ve insanları içimizden sayarak yürüdük. Sonra kısa bir kucaklaşma, Lora otobüse binip gitti. Ben Beşiktaş'tan vapurla eve döndüm.

O akşam bebekler gibi uyudum.

Sabaha karşı büyük bir gürültüyle yatağımdan fırlıyorum. Korkunç bir patlama... Camlar zangırdıyor. Deprem mi oldu diye avizeye bakıyorum, yok sallanmıyor. Kalkıp camın önüne gidiyorum. Karşıdan, Galata Kulesi'nin oralardan alevli bir duman yükseliyor. Bir an dumanların arasında insan bedenleri gördüğümü sanıyorum; havada uçan kollar, bacaklar... Belli ki, bu zihnimin yarattığı bir oyun, bu uzaklıktan böyle detaylar görmem imkânsız. Belki de tüp gaz patlamasıdır diye kendimi avutuyorum, mesela boş bir binada kazara olmuş bir patlama. Ölü yok, yaralı yok. Sadece hasarlı bir bina. İtfaiye ekipleri yangını hemen söndürmüş, haberlerde ucuz atlatıldığı söyleniyor. Öyle umuyorum.

Bilgisayarımı açıp haberleri kontrol ediyorum. Beyoğlu? Patlama? Bomba? Yaralı? Henüz hiçbir bilgi yok. Lora orada olabilir mi? Evi yakında. Şu an doğrulanması imkânsız bu düşünce kırıntılarını kovmaya çalışıyorum zihnimden. Yeniden dışarı bakıyorum. Galata Kulesi'nin doğusundan kapkara bir duman çıkıyor göğe doğru. Günün aydınlığı kara bir sisle gölgeleniyor; güneş tutulması gibi ya da akıl tutulması.

Birkaç dakika içinde haberlere düşüyor patlama. Bir bankanın girişinde meydana gelmiş. Henüz nedeni tam anlaşılamamış ama bir terör saldırısı olduğu kuvvetle muhtemelmiş. İlk belirlemelere göre beş ölü, yirmi bir yaralı varmış. Ölenlerden biri binanın kapıcısıymış, diğerleri henüz tespit edilememiş. Bina tümüyle hasar görmüş, yangın devam ediyormuş, ölü sayısının artmasından endişe ediliyormuş. Neyse ki, patlama mesai saati henüz başlamadan meydana gelmiş. O yüzden zayiat fazla değilmiş. Görüntülerde ağlayan insanlar, koşturan polisler, su püskürten itfaiye araçları var. Yerlerde sahipsiz eşyalar... Bir kadın çantası, bir erkek ayakkabısı teki, bacağı kopmuş bir sandalye. Ambulans sirenleri duyuluyor. Tekrar tekrar aynı görüntüler veriliyor, aynı cümleler söyleniyor, aynı döngü... Hep bildiğimiz, aynı döngü.

Uzun bir tereddüt yaşıyorum. Lora'yı aramalı mıyım? Düşük ihtimal ama, ya oralardaysa? Ya denk geldiyse. Saat açısından zor ama imkânsız da değil. Benimle olmadığı zamanlarda her yerde olabilir Lora! Patlama haberinin endişesiyle yapılmış insani bir aramaya özel anlamlar yüklenmesini de istemiyorum. Sonunda basit bir mesaj atıyorum: "Beyoğlu'nda patlama oldu. İyi misin?"

Tuhaf bir sessizlik var ortada. Boğaz'da Şehir Hatları vapurları süzülüyor. Tam ortadan dev bir Rus tankeri geçiyor, arkasında bol köpüklü bir iz bırakarak. Deniz akşamdan kalmış gibi ağır, koyu, kıpırdamaya mecali yok.

Galata Kulesi'nin tepesindeki o kara duman havada asılı kalmış öylece duruyor. Dikkatlice bakıyorum, uyuyan bir kaplana benziyor. Kafasını gövdesine gömmüş, bedeni iyice kıvrılmış, ya da bir kedi. Bir an sonra belirli bir şekil atfedilecek çizgiler kayboluyor, yine anlamsız bir yığına dönüşüyor; konturları kaybolmuş mavimsi bir gölge. Galata Kulesi kocaman bir baca, pof diye bir duman üfleyivermiş, hava öylesine durgunmuş ki, duman gökyüzünde asılı kalıvermiş.

Boş gözlerle aşağıya sokağa bakıyorum. Hayat her zamanki gibi devam ediyor. Bakkal İsmail Abi kepenkleri açmış, müşteriler girip çıkmaya başlamış. Bisikletli bir çocuk geçiyor sokaktan. Taş duvarın üzerinde bir kedi kaygısızca yalanıp duruyor. Karşıdaki inşaat faaliyete geçmiş, birazdan iş makineleri de çalışmaya başlar. Ve öte yandan Beyoğlu'nda cesetler toplanıyor yerlerden. Kopan uzuvlar torbalara dolduruluyor. Yaralılar hastanelere taşınıyor. Her şey normal akışında.

Çekip gitmek istiyorum. Çocukluğumun gömülü olduğu bu evden, durmadan aynı insanların saçma sapan şeyler söylediği şu televizyon ekranından, annemleri iyi tanıyıp sevdiği için iki günde bir yaptığı yemekten getiren tuzsuz Nermin Teyze'den, terlik niyetine ayağıma geçirdiğim arkası ezilmiş Converse'lerimden, öfkemden, zihnimden uzaklaşmak istiyorum. İstiyorum da, uzak neresi? Nereye gideceğim?

Deli gibi akan trafiğin, caddede yürürken durup dururken omuz atan insanların arasından geçip nereye varacağım? Yürüdüğüm kaldırımın bir köşesinde kirli gömleğini aralamış kuru memesinden çocuğunu emzirmeye çalışan zavallı bir kadın görsem duraksamayacak mıyım? Ya da artık elektrik idaresi mi, doğalgaz şirketi mi, kimbilir kimin açıp öylece bıraktığı çukura düşmeden yürümeyi becerebilecek miyim? Polislerin rastgele yaptığı kimlik kontrolü sırasında saçmalayıp karakola götürülme ihtimalim de az değil veya parktan geçerken mesela, kız arkadaşına bir anlık gözüm takıldı diye ensesi kalın biri tarafından oracıkta, daha yolun başında hastanelik de edilebilirim. Olur bunlar.

Böyle düşündüğümü bilse Lora çok kızardı. "Saçmalık!"

diye bağırırdı. "İnsan bu kadar kötümser olamaz. Sen bahane uyduruyorsun. Aslında hayata teğet geçmek istiyorsun, içinde yaşamak istemiyorsun. Şu saydıklarının hangi biri başına geldi şimdiye kadar ha, hangi biri?"

"Hiçbiri," diye cevap verirdim mahcup.

Lora, gördün mü durumun anlamsızlığını, der gibi elini beline koyup başını hafifçe yana eğip bakardı.

Ben tüm içtenliğimle eklerdim: "Ama gelmeyecek demek değil. Burada her an başına her şey gelebilir, kim vurduya gittiğinle kalırsın. Onun için evden çıkmayacaksın." Sonra muzipçe güler, elinden tutup onu kendime doğru çekerdim. "Çıkmayalım evden."

Ben onu kucağıma çekerken o itirazlarını sürdürmeye çalışırdı, bense bu boşuna tartışmayı geride bırakmış, Lora'nın teninin hazzına odaklanmış olurdum; hafif bir baş dönmesiyle birlikte. "Sakalların batıyor," derdi, "kaç gündür gene tıraş olmadın değil mi?" Aldırmazdım, bir an gözümün önüne gelen tıraş köpüğü, jilet görüntülerini bir kenara itip onu öpmeye devam ederdim. Derin, daha derin.

Canım acıyor. Çok. İlacı yok.

Pencereden bakıyorum. Süleymaniye Camii'nin ışıkları yanmış, Ayasofya daha soluk görünüyor. Boğaz vapurları seyrekleşmiş, güneş çoktan kaybolmuş olsa da ışıklarını son bir fırça darbesi gibi gökyüzüne bırakmış. Galata Kulesi'nin tepesindeki kara bulut biraz daha büyümüş. Belki de bana öyle geliyor. Topkapı Sarayı'nın silueti hâlâ belli oluyor. Şehir şehir değil ki, her ayrıntı bir masal vaat ediyor.

Lora işte o masalları okuyabiliyordu. Günün bu saatlerinde birlikte kanepeye oturur, pencereden dışarıyı seyrederdik. Yanıma sokulurdu, teninden tatlı bir esinti gelirdi ruhuma. Bir süre öylece durup şehrin fısıltılarını dinlerdik. Sonra bir ayrıntı yakalar, oradan mırıl mırıl bir hikâye anlatmaya başlardı.

"Şu saray var ya, Topkapı Sarayı, işte o sarayın bir zamanlar binbir çiçeğin yeşerdiği cennet gibi bahçesinde yaşlı bir bahçıvan yaşarmış. Bahçıvanın genç, yağız bir oğlu varmış, upuzun boylu, siyah gür saçlı, kömür gözlü, genç bir adam. Günlerden bir gün, bahçıvanın oğlu bahçede gülleri budarken genç bir kız görmüş. Soluk tenli, mahzun yüzlü, narin bir kızmış bu. Rüya âleminde gibi, hüzünlü bir şarkı mırıldanarak bahçede dolaşıyormuş. Bahçıvanın oğlu ötesini berisini düşünmeden, aniden kızın karşısına çıkıp "Kimsin sen?" deyivermiş. Kız o kadar korkmuş ki az daha bayılacakmış. Oğlan, düşmesin diye onu kolundan tutmuş. Tuttuğu gibi de eli ateşe değmişçesine yanmış. Kendini toparlamış hemen, korkuttuğu için kızdan özür dilemiş. Kız hiç konuşmuyor, öylece duruyormuş. Oğlan kendini affettirmek için hemen yanı başında duran kadife dokulu, kehribar renkli gülden bir tane kesip kıza uzatmış. Kız almış gülü, almasıyla da gülün dikeni eline batmış. Oğlan, "Ah," demiş, "bilemedim, canın yandı mı?" Kızın elini tutmuş, az daha dudaklarına götürecekmiş ki, kız oğlanın elinden kurtulup koşarak uzaklaşmış ama ondan önce bembeyaz parmağından damlayan bir damla kan oğlanın avucuna düşmüş. Kızın uzaklaşmasını seyrederken oğlan istemsizce elini ağzına götürmüş, avucundaki bir damla kanı diliyle yalayıp yutmuş."

Durup içini çekmişti burada Lora, kedi yavrusu gibi sokulmuştu bana. Saçını okşamıştım.

"O günden sonra delikanlı hastalanmış, zayıflamaya, güçten düşmeye başlamış. Babası endişeleniyormuş, oğlu gözünün önünde eriyip gidiyormuş. Şifacılara, hocalara gitmiş, her yolu denemiş ama durum değişmemiş. Sonunda şehrin çoook uzak bir mahallesinde, yıkılacakmış gibi duran ahşap bir evin en alt katında bir büyücü yaşadığını öğrenmiş, oğlunu binbir dil dökerek ikna edip büyücüye götürmüş. Yaşlı kadın kocaman bir ateşin başındaymış. Ateşin üzerinde

dev bir kazan kaynamaktaymış. Bahçıvan, oğlunun durumunu anlatmış, oğlumu iyileştirirsen dile benden ne dilersen, demiş. Büyücü tuhaf bir dua mırıldanarak kazanın içine bir avuç toz atmış, kazandaki su önce çalkalanıp bulanmış sonra ortasında bir resim belirmeye başlamış. Sarayın bahçesiymiş bu resim. Resmin ortasında da bahçıvanın oğluyla, o solgun kız varmış. Büyücü orada, kazandan yansıyan görüntüde oğlanın kıza bir gül verdiğini, gülün dikeninin kızın eline battığını, oğlanın kızın parmağından akan bir damla kanı içtiğini görmüş. Demiş ki oğlana, kızın kanı zehirli, sen o zehirden içtiğin için hastalandın. Bahçıvan çaresizlikle inlemiş: Peki nasıl iyileşecek oğlum? Yok mu bu zehrin ilacı?"

Lora onların konuşmalarını taklit ederken doğrulmuş, sesi bahçıvanla bahçıvan, büyücüyle büyücü olmuştu.

"Çaresiz dert yoktur bu âlemde, lakin kolay değildir çareyi bulmak, demiş büyücü. Oğlan çok halsizmiş, güçlükle mırıldanmış: Çare aramaya niyetim var ama takatim yok. Yine de neymiş çaresi onu bilmek isterim, en azından geri kalan ömrümde bir umutla yaşarım. Çaresi şu, demiş büyücü. O kızı bulacaksın. Aynı gülün dikenini sen de parmağına batıracaksın, o da senin kanından içecek, o zaman ikiniz de derman bulacaksınız. Bahçıvan atılmış hemen, oğlumu zehirleyen bu kız kim, diye haykırmış, Büyücü, padişahın küçük kızı, diye cevap vermiş, talihsiz Ayışığı. Üvey annesi yavaş yavaş zehirliyor onu. Ama bunu sarayda kimse bilmiyor, herkes onu hasta sanıyor."

Lora parmağını Topkapı Sarayı'na doğru uzatmıştı. "Bak," demişti, "şu en yüksek kuleyi görüyor musun? İşte kızın odası oradaymış, yedi kara köpek korurmuş onu, pek nadiren bahçede dolaşmasına izin varmış. Meğer bahçıvanın oğlu, işte o nadir anlardan birine denk gelmiş."

Anlatıcı değil oyuncuydu Lora, her iki anlamıyla da; hikâyeyi anlatırken seçtiği sözcüklerle, takındığı edayla, mimik-

leriyle bir tiyatrocu gibi o ânı yaşatırdı, bütün halleriyle anlatının kendisi olurdu. Öte yandan hikâye anlatmasının esas nedeni oyalamak değil, oyun kurmaktı. Sözcüklerinin altına gizli anlamlar döşerdi ya da böyle anlamamı sağlardı. Bazen günlerce anlattığı bir hikâyenin altında yatan hakikate ulaşmaya çabalar, ipucu arardım. Bulamadığımda bana yardımcı olur, meselin dibine ulaşmamı sağlayacak yolları açardı, kimi zaman hikâyeler aracılığıyla onunla ilgili gizli bir bilgiye ulaşacağım sanısına kapılırdım, kimi zaman da her şey kapanır, bütün yollar çıkmaz olurdu. En güzel hikâyelerin en kritik yerlerinde yarım bırakırdı her şeyi. "Bugün buraya kadar," derdi, "arkası başka bahara." Bozulurdum biraz, söylenirdim, sorular sormaya başlardım çocuk gibi. En sonuncusunu cevaplardı: "Sabır hikâyenin muradıdır."

O zaman susar, sabırla zamanın gelmesini beklerdim. Ve bir gün devam ederdi.

"Oğlan babasıyla birlikte eve dönmüş, ne yapacağını biliyormuş ama nasıl yapacağını bilmiyormuş. Bu kadar güçsüzken o kuleye nasıl tırmanacak, yedi azgın köpekle nasıl baş edecek? Günden güne solan, derdinden kahrolan oğlunu gördükçe bahçıvanın içi kararıyormuş. Sonunda bir gün evden çıkıp yeniden büyücüye gitmiş ama bu kez tek başına. Döndüğünde elinde küçük bir şişe iksir ve yedi küçük kâğıt parçası varmış. Oğluna demiş ki, derdinin çaresini buldum, bu iksir sana güç verecek, bir kedi kadar çevik, bir kaplan kadar yırtıcı, bir kartal kadar keskin görüşlü olacaksın ama yalnızca iki saatliğine, iki saat sonra eski haline döneceksin. Bu yedi küçük kâğıtta yedi ayrı büyü var, onları okuduğunda köpekler kuzu kadar uysal olacak ve sana padişahın kızına giden yolu açacaklar. Oğlan hemen bahçeye koşmuş, Ayışığı'na verdiği gülden bir tane daha kesip cebine koymuş, oracıkta iksiri içmiş, içtiği gibi de hemen yola koyulmuş, öyle ki babasıyla vedalaşmaya bile vakit bulamamış. Gerçek-

ten de kendini her şeyi yapabilecek güçte hissediyormuş; bir kartalın gözüyle kızın hangi kulede olduğunu görmüş, bir kedinin çevikliğiyle duvarlara tırmanmış, bir kaplanın gücüyle önüne çıkan duvarları, kapıları yerinden oynatmış, son kapıya ulaştığında karşısına yedi azgın köpek çıkmış. Teker teker onlara büyülü sözcükleri okumuş. Birincisine demiş ki, "Öfkeni göm karanlıklara, gözlerin gökyüzünü görsün." İkincisine demiş ki, "İştahını sakla ruhuna, aklını güzelliğe aç." Üçüncüsüne demiş ki, "Şehvet gazaptır, gemle onu." Dördüncüsüne demiş ki, "Açgözlülük bir dipsiz kuyu. Kıyıda dur." Beşincisine demiş ki, "Kendini beğenme, dünya senden büyük." Altıncısına demiş ki, "Kolay yol cehenneme gider. Uyan!" Ve sonuncusuna demiş ki, "Zincirin kaderin değil, umut et!"

O okudukça köpekler de birer birer uysal kuzuya dönmüş. Sonuncusu da kenara çekildiğinde bahçıvanın oğlu odadan içeri girmiş, padişahın küçük kızı solgun, bitkin, yatağında yatıyormuş. Oğlan yanına varmış, onun başını avuçlarının içine almış, gözlerinin içine bakmış, olanları bir bir anlatmış. Kızın yüzünde bir umut belirmiş, oğlan vakit kaybetmeden gülün dikenini eline batırmış, kız huşuyla onun bir damla kanını içmiş, içer içmez de canlanmış, teninin rengi pembe bir atlas kumaşa, dudakları kiraz rengine, gözleri yosun yeşiline dönmüş. İki saat dolmadan buradan çıkmamız lazım demiş oğlan. Kızı kucakladığı gibi neredeyse uçarak oradan uzaklaşmışlar."

"Onlar ermiş muradına..." diye sabırsızlıkla anlatıyı sonlandırmaya niyetlenirdim ama Lora'nın hikâyelerinin sonunda çoğunlukla beklenmedik bir gelişme olurdu. "O kadar kolay değil," diye sustururdu beni ve anlatmaya devam ederdi:

"Doğruca bahçıvanın kulübesine gitmişler, bir de ne görsünler, bahçıvan boylu boyunca yatağa uzanmış, güçlükle nefes alıyor. Oğlu hemen yanına koşmuş, ne oluyor baba, ne

oldu sana, diye inlemiş. Babası da o zaman büyücü ile yaptığı anlaşmayı anlatmış. Meğer o iksiri ve yedi köpek büyüsünü almak için adam kendi canını büyücüye bağışlamış. Hiç pişman değilim demiş, seni mutlu gördüm ya, bu dünyada daha fazla yapılacak işim kalmadı. Bir eliyle oğlunun elini, diğeriyle Ayışığı'nın elini tutmuş, gülümseyerek oracıkta can vermiş. İki genç muratlarına ermişler ermesine ama aşklarının orta yerinde ince bir sızı hep kalmış."

Bu hikâye bittiğinde bir süre sessiz kalmış, hüzünlü sonu hazmetmeye çalışmıştık. Sonra yavaş yavaş üzerine konuşmaya başlamıştık.

"Aşk böyle bir şey mi sence, birbirini zehirlemek mi?" diye sormuştum, niyetim biraz da onu kışkırtmaktı aslında. "Öyle bir yanı da var tabii," diye cevaplamıştı. "Hiç kimse bir âşık kadar insanın canını acıtamaz ama yine de ben birbirini zehirlemek olarak tanımlamam aşkı. Ben birbirini iyileştirmek derim. Masalda da böyle olmuyor mu? İkisi birbirini iyileştiriyor."

Damarına basmayı sürdürmek için, "Aslında onları bahçıvan iyileştiriyor," demiştim, "bu hikâyenin kahramanı oğlanın babası aslında."

Yüzünden bir gölge geçmişti. Susmuş, içine kapanmıştı.

İşte hep böyle oluyordu. İki Lora vardı; en az iki. Biri, neşeli, heyecanlı, hayaller kuran, masallar anlatan, hayatta iyi şeyler olacağına inanan; su gibi akan, âşık, âşık olunan. Diğeri, suskun, tedirgin, kimsenin erişemeyeceği sırlarla meşgul, ulaşılması zor olduğunu bütün hücreleriyle haykıran, neredeyse ürkütücü biri. Bazen bir cümle, bazen bir koku onu birinden diğerine savuruveriyordu. Sanki belleğinde tozlu, karanlık köşeler vardı ve hayatın olağan akışı içinde anlaşılmaz bir işaret oradan bazı hatıraları geri çağırıyor, o hatıralar sahnede dans eden Lora'yı bir anda kulisin arkasındaki kuytu köşeye fırlatıyordu.

Sersemliyordum. Onun bu hali bende şiddetli bir merak duygusu uyandırıyor, karanlık bölgeye geçmek, oradaki bütün düğümleri teker teker çözmek için olağanüstü bir arzu duyuyordum; sadece ruhsal değil, itiraf edeyim cinsel bir arzu da.

Ama bunu hiçbir zaman yapamadım. Lora böyle zamanlarda sevişmek bir yana ona dokunmama bile izin vermedi. Ya evin en uzak köşesine çekilip kendi haline bırakılmak istedi ya da hiçbir şey söylemeden çekip gitti. Bazen birkaç saat, bazen günlerce ortadan kayboldu ama geri geldiğinde hep ilk haline dönmüş oluyordu; neşeli, enerjik, tatlı Lora! Gölgesiz, kuytusuz, parlayan Lora! O kadar ki, geri dönüp o anları konuşmamızın, sebepler, bağlantılar aramamızın imkânı bile olmuyordu, neşesi ikimizi birden sarıp sarmalıyor, bizi bu berbat hayatın dışında bir büyük fanusun konforlu atmosferine yerleştiriyordu. İtiraz etmiyordum, edemiyordum.

Burnumun direği sızlıyor. Şimdi şurada olsa ve karşıda duran buluta bakıp onunla ilgili bir hikâye anlatsa bana, mırıl mırıl. Saçlarını okşasam, omuzuma yaslansa, kokusunu içime çeksem. Ah Lora, çık aklımdan artık, çık!

Patlamanın üzerinden on altı saat otuz sekiz dakika geçti. Lora'ya "İyi misin?" diye attığım mesajın üzerinden on altı saat otuz iki dakika. Altı dakikalık su katılmamış şaşkınlık evresi.

Bu arada Boğaz'dan Eminönü-Karaköy yönüne yüz yirmi beş Şehir Hatları vapuru geçmiş olmalı. Yirmi üç Boğaz seferi, beş tanker. Balıkçı teknelerini saymadım. Hâlâ haber yok. Patlamada ölenlerin ve yaralananların listesi yayımlandı, Lora onlar arasında değil. Bu beni rahatlatıyor mu, hayır.

Sessizliğinin anlamı ne?

Aramızda en temel insani bağın bile kurulamayacağı mesajını mı vermek istiyor? Seni ilgilendirmez mi diyor? Belki de niyeti beni cezalandırmak. Bazen birinin sessizliği, diğerinin canını bütün kelimelerden daha çok yakar. Ne olursa olsun, kelimeler önce aklın süzgecinden geçer, sonra ruha nüfuz eder, bazen o kadar derine inmez bile. Oysa sessizlik doğrudan ruhu kavrar, cevapsız bir soru gibi dikiliverir insanın karşısına. Bunu biliyor mu? Niyeti tüm kelimeleri aşıp bana acı çektirmek mi?

Belki de sadece ben merak edeyim istiyor. Öyleyse iyi as-

lında, bu hâlâ aramızda bir bağın kaldığı anlamına gelir. Ama bu Lora'ya özgü bir davranış biçimi değil, hiçbir zaman dolaylı anlamların, imalı ifadelerin insanı olmadı. Bütün karmaşıklığına rağmen seçimleri hep apaçıktı.

Belki de sessizliğinin özel bir anlamı yok! İyi değil, kötü de değil, kolay tanımlanamayacak o karmaşık ruh hallerinin birinde. Sadece basit bir nezaket cevabı vermek istemiyor ama hakiki bir tanım yapamayacak kadar da yorgun.

Veya gene kendisini patlamanın şiddetine kaptırmış, yaralananların yanına koşmuş, doktorlarla konuşuyor, doğru ve çabuk tedavi yapılmasına uğraşıyor, yakınlarının bulunmasına yardımcı oluyor, kimsesi olmayanların kimi oluyor.

– Bu yaptıklarının değerini bilecekler mi sence?
– Değer bilsinler diye yapmıyorum ki!
– İyileştiklerinde büyük ihtimalle seni hatırlamayacaklar bile.
– Olabilir.
– Hafıza kaybı nedeniyle değil, kendilerine yardım eden biri olup olmamasının onlar için önemi olmadığından. İnsanoğlu nankördür.
– Kimisi öyledir, kimisi de değildir.
– Niye peki? Hiçbir çıkarın olmadığı halde ne diye oradan oraya koşturuyorsun, uykusuz kalıyorsun, yoruluyorsun. Görüyorum, bazen ne kadar bezgin oluyorsun.
– Olabilir. Tabii ki böyle zamanlarım olabilir. Ama bütün her şeyin sonunda kendimi daha iyi hissediyorum. Çok ileride, belki çok uzun zaman sonra bir şeyler değişecek ve bu değişimde benim de payım olacak gibi hissediyorum, daha iyiye gidecekmiş gibi.
– Anlamıyorum. İyilik yapmak istiyorsan daha garantili, daha basit yöntemler var, kendini riske atmadan yapabileceğin şeyler.

– Onları herkes yapar.
– İşte bak. Kibirlisin! Herkesin yapamayacağı şeyleri yapıyor olmanın kibri var sende.
– Hiçbir şey yapmadan oturduğun yerden insanlar hakkında ileri geri konuşuyorsun. Sorsalar iyi bir adam olduğunu söyleyeceksin değil mi? İyilik dediğin şey kendinden menkul soyut bir kavram değil. Fedakârlık var içinde, diğerkâmlık var, empati var, vicdan var. Her şeyden önce bir eylem var. Bir fiil! Bir şey... Yapmak... Fiil olmadan iyilik de olmaz.
– O zaman ben faili meçhul birisiyim.
– O lafı komiklik olsun diye kullanma. Ağırdır, altında ezilirsin!

Şimdi yan yana olsaydık muhtemelen böyle bir tartışma yaşayacaktık.

Bu kadar sert olmasa bile benzerlerini o kadar çok yaptık ki. Böyle zamanlarda birbirinden ayrılan buz kütleleri gibi başka yönlere doğru kayıyorduk. Kendi parçamızı kaybediyor gibi hissediyorduk, ortamızdan su sızıyordu, kanıyorduk. Pişmanlıklar çörekleniyordu, döküp saçtığımız cümleleri yerden toplayamıyorduk. Canımız acıyordu ama telafi edemiyorduk, çünkü gerçekti. Yalan, yanlış anlaşılma yoktu, düpedüz acı bir hakikat vardı.

Biz öyle bir anda değil, upuzun ayrıldık!

Boğaz koyu lacivert. Yönü belirsiz küçük dalgalar gümüş balıkları gibi parlıyor ara ara. Denize tepeden bakan Topkapı Sarayı'na, camilere, Galata Kulesi'ne, bütün o eski kentin görkemli binalarına nazlanıyor. Tekneler, her an duracakmış gibi tedirgin, tekinsiz bir zeminde yürümeye çalışan insanlar misali acele etmeden güvenilir bir limana varmak istiyorlar.

Hava kapalı. Galata Kulesi'nin tepesinde patlamadan kalan duman büyük bulut kümelerinin arasında kalmış, seçilmiyor. Belki de tamamen yok olmuştur.

Güneşsiz günlerde evdeki gölgeler de kayboluyor. Annemin Horhor'daki antikacılardan aldığı şu çini vazonun yansıması yok. Bütün resimler tek boyutlu. Hâlâ sehpanın üstünde duran mavi kalpli küpenin kendinden başka izi yok. Odanın ortasında ayakta duruyorum, gölgem yok.

Lora'dan mesaj geldi az önce: "İyiyim." Hepsi bu! Altı harflik tek bir kelime. Aslında altı bile değil üç harf; i, y, m. İ'nin ilki büyük. Hepsi bundan ibaret, ha bir de noktası var sonunda. Cümle kurmuş yani aslında. Büyük "İyiyim." cümlesi!

Ne bekliyordum ki, kimliği belirsiz bir teröristin patlattığı bomba nedeniyle Lora'nın ağlayarak ve pişmanlıklar içinde bana koşmasını, sevgilim çok özür dilerim, teröristler bomba koymuşlar İstiklâl Caddesi'ne. İnsanların kolları bacakları koparken sen beni düşündün, iyi miyim diye merak ettin, bana mesaj gönderdin, demek beni o kadar çok seviyorsun, diyerek gözyaşları içinde boynuma sarılmasını mı?

Bazen ne salak oluyor insan!

Dünyanın en olumlu anlamını içeren topu topu üç harflik bir kelime bir insanı ancak bu kadar durdurabilir. Küçücük bir-iki sözcük daha ekleseydi yanına, "Merak etme," deseydi mesela. Ya da itiraz etseydi, "Niye soruyorsun ki?" yazsaydı. O zaman devam edebilirdim. "Merak ediyorum, soruyorum tabii, çünkü ben küçük kovuğumda sakin sakin otururken paldır küldür hayatıma girdin, ruhuma süzüldün, beni altüst ettin, bütün görmek istemediğim yanlarımı bir bir önüme serdin, her cümlende hem nefret ettim hem âşık oldum. Dönüp dönüp kayboldum. Neredeyim diye merak ediyorum işte, neredesin diye merak ediyorum." Böyle şeyler yazabilir miydim? Yazamazdım. Yazabilseydim muhtemelen onu kaybetmezdim.

Bakkaldan ısmarladığım ıvır zıvır birkaç parça yiyecek gazete kâğıdına sarılı olarak geldi. Kimbilir ne kadar uzun zamandır gazete bu eve girmemişti. Kâğıdı kokladım, peynir kokuyor, tabii mürekkep kokusundan eser kalmamış. Evirip çevirdim yarım sayfayı, bir haber: Rehinelere doğum günü kutlaması. Anlamadım önce, sayfanın kopmuş kısmında kaybolan kelimeleri aklımdan tamamlayarak okudum: "Kocaeli'nin Gebze ilçesinde bir fabrikayı basan ve iki kişi oldukları öğrenilen saldırganların fabrikada toplam yedi kişiyi rehin aldığı belirtildi. Rehin alınan kişilerden birinin doğum günü olması sebebiyle daha önceden hazırlık yapan iş arkadaşları, saldırganlardan doğum günü kutlamak için izin istedi. Saldırganların izin vermesi üzerine fabrika çalışanlarından birinin doğum günü kutlaması yapıldı." Yanlış mı okudum, şaka mı diye baktım. Yok şaka değil, basbayağı normal haber. Onun altında da dün gece sahne almış bir popçunun giysisinin açık saçıklığıyla ilgili bir başlık var. Kadın don gibi bir şey giymiş, ayağında uzun çizmeler; kafası, göğsü gazetenin kopan parçasında kalmış, kimbilir şimdi nerede! Belki hâlâ bakkalda duruyordur.

Gazetenin diğer yüzünde uzun bir liste var. Neye ait olduğu belli değil. En baştaki isimlerden biri dikkatimi çekiyor: Aylin Suna Topçu. Lisedeki edebiyat hocam. Bu listede ne işi var? Gazeteyi bir kez daha evirip çeviriyorum. Haberin ön tarafı popçu kadının kafasıyla birlikte başka bir yerde. İnternette Aylin Suna Topçu adını aratıyorum. Gazetedeki listenin aynısı karşıma çıkıyor: Bombalı saldırıda yaralananların isimleri!

Ondan sonrası kendimden beklenmeyecek kadar hızla gelişiyor: Biraz araştırma, birkaç telefon görüşmesinden sonra Aylin Hoca'nın Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde olduğunu öğreniyorum, günlerdir üzerimden çıkarmadığım eşofmanı nihayet kirli sepetine atıyorum, tarağı ıslatıp keçeleşmiş saçımı tarıyorum, bunları yaparken aynadaki yansımama bakıyorum, tanıdık geliyor gözüme, babamın onu hatırladığım son haline benziyor bu yüz, oysa ben daha otuzlarının başındayım.

Yine de tıraş olmuyorum, o kadar değil, ayakkabılarımı giyiyorum, evden çıkıyorum, kapıyı kilitliyorum, Üsküdar İskelesi'ne kadar yürüyorum, vapura biniyorum, cam kenarında yer kalmamış, zaten benim için önemi de yok şu anda, kenarda bir yere oturuyorum, tam karşımda elektrogitarıyla genç bir çocuk, "Riders on the storm" çalıyor acemice, vapur Beşiktaş'a yanaşırken cebimdeki birkaç kuruşu ona bırakmayı aklımdan geçiriyorum ama yapmıyorum, daha iyi çalsaydı belki bırakırdım. Telaşlı kalabalıkla birlikte dışarı çıkıyorum, iki omuz darbesini savuşturuyorum, otobüslerin kalabalığını görünce, yürüsem diyorum ama sanki yağmur yağacak, yol da uzun, yürümeyi gözüm kesmiyor, itiş kakış otobüse biniyorum, yanımda durmadan sakız patlatan liseli kıza laf etmiyorum, otobüs sarsılıyor, herkes birbirinin üstüne savruluyor, havasızlıktan bayılmak üzereyken Taksim'e geliyoruz, aşağı iniyorum, inerken montum birinin

çantasına takılıyor, ceketimi kurtarmak isterken kenarı hafif yırtılıyor, sesimi çıkarmıyorum, yol boyunca defalarca geri dönmeyi aklımdan geçiriyorum, Sıraselviler Caddesi boyunca ıslak hamburger kokusu altında, insanın üstüne üstüne yürüyen kalabalıktan kendimi sakınarak, önce hızlı, sonra mecburen daha yavaş, yorgunluktan yavaş yahut da pişmanlıktan, Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin önüne geliyorum.

Duruyorum.

Ne yapacağım şimdi? Karşıdan emin adımlarla bir kedi geliyor. Tam önümde durup bana bakıyor, kimlik soracak neredeyse, yönümü değiştiriyorum, sağından dolanarak geçiyorum. Hastaneden içeri giriyorum.

Ondan sonra her şey ağırlaşıyor. Adımlarım, ayakkabılarım, üzerimdeki giysiler, saçlarım, kollarım her şey ağır. İnsanlar da ağır ağır hareket ediyor, ağırlaşıyorum... İyice... İyice... Merdivenleri doksanlık birinin hızıyla çıkıyorum, hastanenin içi serin ama ben ter içindeyim, tuvalete gidip elimi yüzümü yıkasam... Hastane tuvaletlerini de hiç sevmem.

Aylin Hoca'nın yattığı odadayım. Sağdaki ilk yatak dediler. Ağzı yüzü sarılı, her yeri bantlı. Yüzünü göremeyeceğim, belki de o değil. Yok o. Ellerinden tanıyorum, hafif tombulca, küçük ellerinden. Daha doğrusu sağ elinden. Sol eli yok, kopmuş. Sol kolu yok olmuş. Omuzundan aşağısı boşluk! Odada başkaları da var. Hepsinin bir yerleri sarılı, kiminde daha az, kiminde daha çok. Filmlerdeki savaş hali görüntüsü.

Genç bir kadın sandalyede oturuyor, başını Aylin Hoca'nın ayak ucuna yaslamış orada uyukluyor, kızı olmalı. Bir adım geri çekiliyorum, kapı aralık.

Siyah upuzun saçları, hafif kemerli bir burnu vardı Aylin Hoca'nın. Gözleri açık kahverengiydi yanlış hatırlamıyorsam, belki de ela. Yanağındaki gamze gülümseyince saklandığı

yerden ortaya çıkıverirdi, sağda mıydı, solda mı unutmuşum. Kısa boylu, ufak tefek bir kadındı ama her şeyi ölçülüp biçilip yapılmış gibi düzgündü. Arsız bir çocuk değildim, öyle utangaç biri de değildim, ne var ki Aylin Hoca bana seslendiğinde içimi bir ateş basar, yanaklarımın kızardığından endişe ederdim. Usul usul konuşur, öğrencilerin ne yaptığına fazla karışmazdı, onun dersinde arkaya geçip uyuyan çok olurdu. Ben dinlerdim. Edebiyat dersine gelir, kulağımıza kimsenin bilmediği sırlar fısıldıyormuş gibi Kafka'yı, Dostoyevski'yi anlatır, kelimelerin büyüsünden, yazının imkânlarından, edebiyatın insan ruhunu tedavi ettiğinden bahsederdi. Kimse bilmez ama kendisi de çok güzel öyküler yazardı. Birkaçını okumama izin vermişti, başkalarına söz etmememi tembihleyerek. O gün üç-beş yaş büyümüş, kendimle gururlanmış ve işte tam o anda Aylin Hoca'ya âşık olmuştum. Ne yazık, o öykülerden aklımda hiçbir şey kalmamış.

Liseye kadar, yani Aylin Hoca bizim edebiyat derslerine girene kadar, bilmiyorum belki annemlere inat, hiç kitap okumadım, sonra bir anda her şey değişti. Aylin Hoca'yla beraber zihnim genişledi ve belki de içimdeki karamsarlığın gizli tohumları o sıralarda ruhuma saçıldı. Zavallı kadın, şimdi geriye ne kalacağı belirsiz bir insan yığını olarak yatıyor karşımda.

İçeri girmeye cesaret edemiyorum, girsem ne yapacağım? Beni duyup duymayacağını, duysa bile tanıyıp tanımayacağını bilmiyorum. Kimseye görünmeden hızlıca ayrılıyorum hastaneden.

Dönerken Aylin Hoca'nın öbür kolunu düşünüyorum. Nerede acaba? Çöpe mi atıldı, yoksa zerresi bile kalmayacak şekilde havaya mı uçtu? Aklıma başka şeyler getirmeye çalışıyorum, bir limonata mı içsem? Sigara yakayım en iyisi. Biliyor mu artık kolunun olmayacağını? Hâlâ kolunun oldu-

ğunu sanıyor belki de. En çok o kolu ağrıyor, hayalet ağrı, ağrıların en şiddetlisi! Şöyle güzel eğlenceli bir film bulsam, akşama seyretsem, dolap da tamtakır, alışveriş etsem marketten, yanmadı bu sigara. İyileştikten sonra görsem tanıyabilecek miyim onu? Yüzünden geriye ne kaldı? Saçları duruyor mu? Ya gamzeleri? Gözlerinin boşluğunda ne var? O bantlar çıktığında aynada kimi görecek? Aylin Hoca kim oldu?

Sonunda eve varıyorum. Bir an önce battaniyenin altına girmek, bu dünyayla ilişkimi kesmek istiyorum. Yukarı çıkıyorum. Anahtarı kilide sokuyorum ki, kapının kilitli olmadığını fark ediyorum. İçeride biri var!

Kalbim ağzımdan fırlayacakmış gibi. Hırsız mı bu, ne? Polise haber vermeliyim. Avazım çıktığı kadar bağırmam lazım, ağzımı açıyorum sesim çıkmıyor. Kapıyı hafiften ittiriyorum. Salona doğru bakıyorum, boş pizza kutusu hâlâ sehpanın üstünde, yanında devrik biralar. İçeride kimse görünmüyor. Kapı hiç kurcalanmamış. Sanki anahtarla açılmış. Kapatıp kilitlesem mi? İçeride kalsın şerefsiz! Camdan aşağı atlayıp geberirse, bu sefer aşağılık bir herif yüzünden vicdan azabından sürün ömrün boyunca. Kapıda donup kalıyorum. Evde değerli bir şey de yok, buna sinirlenir hırsızlar.

İlk fark etmem gereken şeyi, en son görüyorum. Portmantoda asılı yeşil ceket. Koyu yeşil. Neredeyse siyah. Kalbim daha da hızlı çarpıyor. Ok gibi içeri dalıyorum: Lora kanepede oturmuş bana bakıyor.

Ağzımdan iki kelime dökülüveriyor: "Özür dilerim."

Lora şaşkınlık içinde, "Neden özür diliyorsun?" diye soruyor.

Seni hırsız sandığım, şerefsiz dediğim için, diyemiyorum tabii. "Etraf çok dağınık," diyorum.

Lora buğulu gözlerle bana bakıyor. Kirpiklerinde asılı kalmış bir damla gözyaşı var sanki, öyle bir ışık yanıp sönüyor. Yüzünde tanımadığım çizgiler görüyorum. Saçlarını sımsıkı toplamış arkadan, sadece ev işi yaparken böyle yapar, bir de endişeli olduğunda. Titriyor gibi geliyor ama o ben de olabilirim. Bir şey titriyor aramızda. Gözlerim kararıyor. Koltuğa oturamadan hafiflediğimi hissediyorum. Lora bana sarılıyor, başımı boynuna gömüyorum, ben de onu kucaklıyorum. "Özledim," diye fısıldıyor. Cevap veremiyorum. Zamanda ve mekânda bir boşluk; içine düşüyorum.

Kanepedeyiz. Yan yana. Lora bir bacağını altına toplamış, hafifçe bana doğru kaykılmış, başını omuzuma yaslamış. Bir eli avucumda ama değil gibi. O el başka birinin eli. Aynı ısı değil, kulağıma mırıldanan ses de Lora'nın sesi değil.

"Başka çarem yoktu. Aklıma başka bir yol, başka bir yer gelmedi."

Böyle şeyler mırıldanıyor. Anladığım, çalıştığı derneği polis basmış, Lora'nın da aralarında olduğu dokuz kişi hakkında gözaltı kararı varmış. Lora tesadüf eseri orada değilmiş, duyunca ne yapacağını bilememiş. Kendince güvenli gördüğü tek yere gelmiş: Benim evime.

"Teslim olamam. Hapse girmek istemiyorum. Ortada bir suç yok ki, suçu icat ettiler, bu ne demek biliyorsun: Bizi istedikleri kadar yatırabilirler. Ömrümü dört duvar arasında geçirmek istemiyorum."

Sözleri üstüme çöküyor, omuzumdaki başı ağırlaşıyor. Daha fazla dayanamıyorum, usulca kalkıyorum. Odanın içinde amaçsızca dolaşmaya başlıyorum. Gözleriyle beni izliyor, farkındayım. "Sigara içer misin?"

"İçerim," diye cevap veriyor. İçmez halbuki. Birer sigara yakıyoruz. Yan yanayız şimdi. Sigaranın dumanı aramızda güvenli bir mesafe yaratıyor. Aklımda bin soru dönüp duruyor, birini ancak sorabiliyorum: "Ne yapacaksın şimdi?"

"Yarın, bilemedin öbür gün gideceğim. Yurtdışına çıkacağım. İllegal yoldan tabii. Haber bekliyorum. O zamana kadar..."

"Mültecilik kolay değil."

"Biliyorum ama hapis daha zor. Belki işkence..."

Kalbim dağlanıyor. Bir an bir kadın bedeni geliyor gözümün önüne, çıplak, kollarından asılmış, gözleri bağlı. Belki bir film karesi, hafızamda böyle bir kayıt yok aslında, buna rağmen çok gerçek. Boğazım düğümleniyor, yutkunuyorum. Gene ayağa kalkıyorum. "Karnın aç mı?" diye soruyorum, sırf laf olsun, şu ağır hava dağılsın diye.

"Yok," diyor, "ama belki bir banyo yaparsam iyi gelir."

Kafam bir teneke yığını. Düşünceler dolanıp akacak yer bile bulamıyor. Hurdacı dükkânı açılmış beynimin içinde.

Banyoya doğru yönelmişken duruyor, bana bakıyor. "İstemiyorsan gidebilirim! Seni zor durumda bırakmak istemem."

"Zor durumda mıyım? Bilmiyorum ki?"

"Burası polisin aklına gelmez, hiçbir yerde kayıtlı değil ya..."

Doğru, bizim ilişkimiz hiçbir yerde kayıtlı değil. "Yok o aklıma gelmedi zaten. Tereddüdüm o yüzden değil."

Bir an hayal kırıklığı geçiyor yüzünden. "Gideyim ben, en iyisi," diyor.

Düşüncenin var olmadığı bir evrenden tek kelime dökülüyor ağzımdan, "Gitme!"

Uzun bir sessizlik oluyor. Ne ben ikinci bir kelime bulabiliyorum ne o bir cevap. Asılı kalıyor boşlukta iki ruh.

Yatak odasına gidiyorum tamamen şuursuzca. Dolapta havluları buluyorum. Getirip Lora'ya veriyorum. Bir banyo, bir de baş havlusu, saçları uzun, muhakkak baş havlusu lazım. Alıp almamakta tereddüt yaşıyor eminim, daha doğru-

su gidip gitmemekte. Sonunda alıyor havluları. Ağzının içinde mırıldanıyor, galiba teşekkür ediyor, banyoya giriyor. Rahat bir nefes alıyorum.

Oturuyorum. İçeriden su sesi geliyor. Salon küçülmüş gibi. Salon değil yalnız, bütün ev. Küçülmüş, kararmış. Kanepenin üzerinde ben de küçülmüşüm, kayboluyorum. Ruhum dar.

Nereye gidecek bu kız? Ülkeden çıkmadan yakalanırsa? Bir de kaçak olacak, cezası iyice ağırlaşacak. Pasaportla mı, denizden tekneyle mi? Diyelim çıktı... Mülteci kampları, polisler, yabancı bir dil, parasız, kimsesiz. Başka ihtimal yoktu buraya geldim diyor da, gerçekten güvenli mi burası? Belki de takip edilmiştir. Ya polis burayı da basarsa ya beni de alıp götürürse? Olmayacak şey değil. İçim daralıyor, çıkıp gitmek istiyorum evden. Kalsın Lora istediği gibi evde tek başına, nereye gidecekse gitsin. Zaten ayrılmadık mı? O lafları etmemiş, bana umutsuz vaka dememiş gibi mi davranacağız? Ben bu işin neresindeyim? Gitseydi o sevgili arkadaşlarından birinin yanına, işi düşünce mi kıymetli oldum? Madem umutsuz vakayım, niye bir umut bana geldi ki? Günlerdir aramıyor, etmiyor. Adalet mi bu?

Banyonun kapısı açılıyor. Lora üstünde bornoz, başında havluyla kapıda beliriyor. Düştü düşecek. Dayanamıyorum, gidip sarılıyorum sımsıkı.

Uzun, upuzun, hayatımızın en uzun sevişmesi... Birbirimizi hırpaladığımız bütün cümleler geride kalmış. Soluklarımızdan başka sözcük yok aramızda. Dokunduğumuz her yer birbirimizin izi. O izlere değdikçe kavruluyoruz. Bedenlerimizdeki yangın şehvetten değil, ıstıraptan. Adım adım bir kuyuya düşüyoruz; zamanın olmadığı büyülü bir kuyuya. Bedenimizin her yerine bıçak saplanıyor ve serin bir rüzgâr yaralarımızı yalıyor. Ürperiyoruz, korkuyoruz yine de içimizden, ta derinlerden gelen neşeli bir kahkaha duyuyoruz. Nasıl biteceğini bilemediğimiz bir ânın ortasındayız. O ve ben yok, eriyip gitmişiz. İki kişi değiliz, biriz ya da binbiriz. Birbirimizin içinde çoğalıyoruz, büyüyoruz, dayanılmaz bir acıyla ve aynı zamanda tarifsiz bir hazla. Hayatımızda ilk ve muhtemelen son kez.

Hava hâlâ aydınlık. Gece olmamış, hayret ediyorum. Lora anne karnında gibi kıvrılmış iyice, başı göğsümde, sessiz. Usul usul soluk alıyor. Etrafımdaki her şey gitgide ağırlaşıyor. Yorgan, yastık, kanepe, perdeler, kapılar, odadaki oksijen bile ağır. Dayanamıyorum. Yatağın içinde kıpırdanıyorum, bir

şey yapmak lazım. "Benim karnım acıktı," diyorum Lora'ya, "bir şeyler yiyelim mi?" Midemde koca bir taş var oysa.

Kalkıp mutfağa gidiyorum, böylece her şey normalleşecek sanki. En azından şu an için yalnız olmak ve salatalık soymak iyi geliyor, yumurta da kaynatıyorum.

Salona döndüğümde Lora masanın bir ucuna ilişmiş, beyaz bir kâğıda bir şeyler yazıyor. Beni görünce gülümsüyor tatlı tatlı. "Yardıma geleyim mi?" diye soruyor. "Yok," diyorum, "hazırlıyorum işte, ne varsa..." Yeniden yazdığı şeye odaklanıyor. Mutfağa dönüyorum, omlet mi yapsaydım, böyle de sabah kahvaltısına benzeyecek masa. Dolabın dibinde bir barbunya konservesi buluyorum, onu da açıyorum. Saçma sapan bir sofra kuruyorum.

Karşılıklı oturup yiyoruz. Daha doğrusu yer gibi yapıyoruz. Lora barbunyayı didikliyor ucundan, ben bir-iki salatalık atıyorum ağzıma.

"Babama mektup yazdım," diyor, az önce karaladığı kâğıdı işaret ederek. "Belki bir daha göremeyeceğim onu. Birkaç gün sonra postaya verir misin?"

Veririm tabii. Zaten ne var ki başka yapabileceğim!

Yutkunuyor Lora, ağzındaki lokmayı mı, boğazındaki yumruyu mu yutuyor? Sarılmak istiyorum, yerimden kalkamıyorum. "Ben doydum." Kalkıp kanepeye oturuyorum. Yanıma geliyor.

Güneş batmış, gökyüzü kızılın tüm tonlarında çizgi çizgi. Galata Kulesi'nin tepesindeki duman kaybolmamış, hatta daha da büyümüş. Lora'ya onu gösteriyorum. "Şu dumanı görüyor musun? Beyoğlu'ndaki patlama sırasında oldu," diyorum. Sonra büyüdü ama, her geçen gün daha genişliyor gibi. Artık duman mı, bulut mu bilmiyorum."

"Işık oyunu o," diyor Lora. Duman falan yok orada."

Biraz şaşırıyorum, ısrar ediyorum. "Kaç gündür orada. Kocaman, neredeyse Topkapı Sarayı'nın üzerini de kaplayacak."

"Aramızdaki masalcının ben olduğunu sanıyordum, sen de mi heveslendin?"

Gülümsemeye çalışıyorum, meğer ne zor işmiş.

Uzun sessizliklerle dolu kırık dökük cümleler saçılıyor ortalığa:

"Sabit bir yerim olunca sana haber ederim."

"Olur, olur tabii."

"Gerçi seni de tehlikeye atmak istemem, belki izlerler filan..."

"Haber et sen. Merak ederim."

Gene sessizlik...

"Annenlerle vedalaşabilecek misin?"

"Yok, nasıl gideyim Diyarbakır'a. Uçak, otobüs ne kullansam yakalarlar."

"Araba kiralayalım, ben götüreyim seni."

"Evi de izliyorlardır, gidemem Diyarbakır'a. Hem... o kadar vaktim de yok."

.....

"Rahat mısın böyle, arkana yastık vereyim mi?"

"Yok, iyiyim, sağ ol."

"Bir şey içer misin?"

"Soda var mıydı, midem biraz fena da."

"Olması lazım."

"Ben alırım."

"Yok, ben getiririm." Kalkıp sodayı almaya gidiyorum, dolabı açınca gözüme votka şişesi çarpıyor. Kafaya dikip hepsini içmek istiyorum. İçeriye sesleniyorum: "İçine azıcık votka da koyayım mı?"

"Sağ ol, sade soda iyi."

Gene suskunluk...

Sonra Lora dipsiz kuyulardan gelen kırık dökük bir sesle konuşuyor: "Ben... Sana umutsuz vaka demiştim ya, aslında demek istediğim..."

Pişmanlığını bile dile getirecek olsa şu an hiçbir önemi yok, hakikat kayboldu çünkü, parantezin içinde bir yerlerdeyiz.

"Yeniden o tartışmalara dönmeyelim," diyorum. "Ne anlamı var ki artık... İşte durum ortada, neyin umudunu taşıyacağız şu anda. Umut etmek için söylenecek her cümle sahte sahte sırıtmayacak mı karşımızda!"

Susuyor Lora. Şimdi her sözcük fazla duruyor aramızda.

"Müzik mi açsan?"

Açmıyorum. Kendi sessizliğimize gömülüyoruz. İki varlıktan bir yokluk icat ediyoruz.

2

Sabırla isyan arasında
çok ince bir çizgi vardır.

Lora'yla vedalaşmadık. İstemedi. Ben salonda oturup, boş gözlerle camdan dışarı baktım, o da usulca kapıdan çıkıp gitti.

Basit bir ayrılık hikâyesi olarak da kalabilirdi bu mesele. Hiç gelmeseydi ne olurdu? Kafamın içinde bir süre tartışır, şu "umutsuz vaka" meselesini kurcalar, bazen onu, bazen kendimi suçlardım ama sonuçta kafamdaki sesler giderek azalır, zamanın aşındırma kabiliyeti hükmünü kurardı. Belki yavaş yavaş Lora'nın imgesi de silinirdi zihnimden. Oysa şimdi bir ayrılık bile yok ortada. Asla kendi başıma çözemeyeceğim, zaten cevabı da olmayan koca bir soru işareti kaldı havada; çengeli Topkapı Sarayı'na doğru uzanan, noktası damla olarak Boğaz'ın ortasına düşermiş gibi duran şu bulut gibi.

O buluta baktığımda bazen gözlerim kamaşıyor, güneşin yarattığı bir kamaşma değil, karanlığın yarattığı bir bulanıklık. Sonra o bulanıklığın içinde yavaş yavaş yüzler, gözler, ağızlar beliriyor. Uçuşan etekler, savrulan eşarplar, yakaran eller, sahibini kaybetmiş ayakkabılar, is, sis, bulut, dalga dal-

ga. Ve bir an sonra değişiyor her şey. Birbirinin yerini alıyor, birbirine bulanıyor, büyük kara sis yekpare bir bütün oluveriyor.

Lora gittikten sonra bir kez daha Taksim'e çıkıyorum, Aylin Hoca'ya bakmaya. Taksim, hiç patlama olmamış, insanlar ölmemiş yaralanmamış gibi her zamanki akışına geri dönmüş. Büyük, avare bir kalabalık oradan oraya akıp duruyor, kimileri bir yere yetişeceklermiş gibi gözleri ileride hızlı hızlı yürüyorlar; bazen önlerine gelene çarparak, umursamadan. Bir travesti kısacık eteğiyle geriye doğru kaykılmış, seyredilmenin sonsuz hazzını içine çekerek saçlarını savura savura ilerliyor. Yüzündeki kendine güveni kıskanıyorum bir an. Bir gündüz sarhoşu omuzuma çarpıyor, sendeliyorum, dönüp ters ters bakıyor. "Önünüze çıkarak bana çarpmanıza neden olduğum için kusura bakmayın, omuzum çıkacak gibi olduysa da hiç önemi yok, yeter ki siz mutlu olun," diyorum. Boş boş yüzüme bakıyor bir süre, küfür edip etmediğimi anlamaya çalışıyor. Şüpheleri doğruysa bir de yumruk yapıştıracak. Kararsızlığından yararlanıp uzuyorum oradan hemen. Bilmem, belki de Türk değildi. Yedi milletin umursamazları burada toplanmış, sorsan çoğunun patlamadan haberi bile yok.

Patlamanın olduğu yere geliyorum. Bina bez perdeyle kapatılmış, beyaz zemin şimdiden kirlenip grimsi olmuş bile. Üzerinde hiçbir yazı yok, en azından reklam almadıklarına seviniyorum. Yerlere bakıyorum, bir iz, gerçeği hatırlatacak bir ipucu var mı diye? Binanın önünde iki Çingene oğlan tenekeyle dokuz sekizlik bir ritim çalıyor, bir yandan da ağızlarıyla zurna sesi çıkarıyorlar, kınalı saçları birbirine karışmış uzun etekli bir kız kalçalarını kıvıra kıvıra müziğin ritmiyle dans ediyor; yaşı bilemedin dokuz ya da sekiz. İki elini birleştirmiş kendinden beklenmeyecek güçte bir ses çıkararak şaklatıyor. Önlerinde bir teneke kutu duruyor,

içinde paralar. Seyircileri bol, kimi el çırparak eşlik ediyor. Yadırganacak bir şey yok, hayat akıyor işte. Cebimdeki bozuk paraları teneke kutunun içine atıyorum. Yürümeye devam ediyorum.

Caddede kaynağı belirsiz bir uğultu var, arada turist çocuklara ya da genç kadınlara külahla türlü çeşitli oyunlar oynayan dondurmacıların bağırışları, ellerindeki uzun metal kaşığı yukarıdan sarkan çana vururken çıkan çınlama geliyor kulağa. Bazen çocuklar gülüyor, kadınlar çığlık atıyor. Bir ara ezan sesi duyuluyor ama o da büyük uğultunun bir parçası oluveriyor. Beyoğlu'nda her şey erir. Eriyip gider.

Hastanede Aylin Hoca'nın odasına girip onu yerinde bulamayınca yüreğim yerinden oynuyor. Bir an öldüğünü düşünüyorum. Sonra öğreniyorum, ameliyattaymış. Bu üçüncüymüş. Bir not mu yazsam diye aklımdan geçiriyorum. Ama ne yazacağım? "Hocam, ben bir zamanlar sizin öğrenciniz olan Arda. Gözlüklü olan. Az konuşan Arda. Duydum ki, patlamada yaralanmışsınız." "Yaralanmışsınız"ı karalarım. "Kolunuz bacağınız kopmuş. Sizden geriye ne kaldı diye bakmaya geldim. İnşallah bir an önce tamamlanır, iyileşirsiniz hocam. Çok sevgiler." Her kelime anlamsız.

Lora olsa ne yazardı? Muhtemelen kadına iyi gelecek birkaç cümle bulurdu. "Yanınızdayım, izin verdiğiniz sürece yanınızda olacağım," gibi... Gerçek olmasa bile karşısındakine iyi gelecek cümleler etmek ne kadar anlamlı?

Ve başlardık tartışmaya:

– Her şeyin gerçek olması gerekmiyor, masallar da gerçek değil ama bizi iyileştiriyor, hayal gücümüz bizi canlı tutuyor, sonra dilekler, umutlar... Gerçek olmayabilir ama onlar sayesinde yaşıyoruz!
– Kendimize yalan dünyalar icat ediyoruz. Gerçekler güçlü olanların elinde oyuncak oluyor.

– Saçma, onlar gerçekleri yalanlarla örtüyor, biz hakikati hikâyelerle ortaya çıkarıyoruz. Hem... Aylin Hoca'ya öyle diyorsam bunun ardında bir gerçek var, ben onu anlıyorum, yaşadığı travmayı biliyorum ve yardımcı olmaya çalışıyorum. Asıl gerçek bu. Ayrıca ne var ki, gerekirse yanında da olurum.
– Bin tane işinin arasında Aylin Hoca'ya bakıcılık mı yapacaksın?
– Yaparım. İstesen sen de yapabilirsin.
– Gerçekçi değil, kendimi biliyorum, dünyayı biliyorum. Burası böyle bir yer, böyle bir zaman. Kimse kimsenin sesini duymuyor, o yüzden de hiçbir şey değişmiyor.
– Senin asıl derdin ne ben sana söyleyeyim mi? Tembelsin, bütün bu pasifizmin arkasında öyle ulvi fikirler yok, tembellik var. Dört yıl hukuk okuyup avukatlık bile yapmamanın ardında da tembellik var!

Sinirlenince benim tembel olduğumu söylerdi Lora. Belki de haksız sayılmaz, bazen tembellik de erdemdir.

Not bırakmadan hastaneden çıkıyorum. Bambi'de bir ıslak hamburger söylüyorum, yanına da portakal havuç. Sonra telefonumu yokluyorum, bir mesaj, kaçırdığım bir arama var mı diye. Yok! Yine ve hâlâ Lora'dan haber yok.

Eve gitmek istemedi canım. Avare avare Beyoğlu'nda dolaşmaya başladım. Vitrinlerde muhtelif indirim ilanları. Uzun zamandır kendime bir şey almadım. İnsanın alışveriş etmek için gelecekten beklentisi olması lazım. "Şık bir şeyler giyeyim görüşmeye giderken," "Havalı bir ceket, yakaları kalkık, Boğaz'da bir selfi, ne biçim tıklanırım," "Şu terletmeyen atletlerden alsam, su yeşili, *gym*'de daha çok dikkat çekerim," "Renkli bir *sneaker*'la daha enerjik yürürüm, hatta parlak olsa... gümüşi mesela..." Bende bu cümlelerin hiçbirini etmeye hal yok, dolayısıyla alışveriş etmemin de imkânı yok.

Zihnimde yarım buçuk fikirler, sallana sallana yürürken gözümde bir şimşek çaktı, mavi bir ışık, bir kalp... Mavi kalp... Lora'nın küpesi... Önümden biri geçip gitti. Boyu posu Lora. Sadece saçları kısa, rengi değişik. Belki değiştirdi. Tanınmamaya çalışıyor. Üzerindeki kıyafet de Lora'nın tarzı değil aslında. Ama tanınmak istemeyen birinin ilk yapacağı şey değil mi tarz değiştirmek? Filmlerden öyle görmedik mi? Adımlarımı hızlandırdım. Küpe aynı küpe. Kalbim yerinden çıkacak gibi, önüme çıkan yaşlıca bir kadına çarptım, kadıncağız sendeledi, "Dikkatli olsana hıyar," diye bağırdı. Çok özür diledim ama devam etmem lazım. Dönüp baktığımda kız gözden kaybolmuş. Panikledim o an, koşmaya başladım. Uzaktan kalabalık bir grup geliyor, bol Türk bayraklı bir erkek güruhu, milli takımın maçı var herhalde, onların arasına girerse gözden kaybederim. "Lora," diye bağırdım nefesim yettiğince, cılız dört harf çıktı ağzımdan, kız dönüp bakmadı. Adımlarını daha da hızlandırdı. Kalbim ağzımdan çıkacak. Ayağında yüksek topuklar var, nasıl bu kadar hızlı yürüyebiliyor, insanların arasında yağ gibi kayıp gidiyor. Lora da hızlı yürür ama topuklular? Yine de koşar adım yetişmeye çalışıyorum. Lacivert bir bluz var üstünde, tek omuzunda beyaz bir çanta. Ayağında dar paçalı bir kot pantolon. Biri çıksa önüne, bir şey düşürse... Yavaşlasa... Artık vazgeçemiyorum da. Emin olmam lazım... Emin olmam lazım...

Odakule'nin orada aniden yön değiştirdi kız, bankamatiğe doğru ilerledi. Son bir gayret yetiştim. Yandan iyice görebiliyorum artık. O değil! Benim Loram değil. Biliyordum, tahmin ediyordum ama yine de hayal kırıklığı yaşıyorum işte. Bir tek küpe aynı. Nefes nefese burnunun dibine girince kız şaşkın ve soran gözlerle bana baktı. "Pardon," dedim, "Küpeniz, teki bende!" Kız öbür kulağını gösterdi, orada da mavi küpe var. "Hangi teki?" dedi, salak olduğumu düşünüyor.

"Daha fazla rahatsız etmeyeyim, kusura bakmayın, birine benzettim," gibi şeyler mırıldanarak uzaklaştım hızla.

Aradan geçerken köşedeki çiçekçi kadın, "Abi sevdiğin için al bi gülcük," diye seslendi. Bütün gülleri paralayasım var. Kan ter içindeyim, on kilometre koşmuşum gibi ağır bir yorgunluk indi bacaklarıma. Büyük Londra Oteli'nin basamaklarına çöktüm. İhtimal olmadan umut etmenin bedeli, mesnetsiz bir hayal kırıklığı.

Başım dönüyor, içimde bir bulantı. Bir gayret kendimi toparlayıp kalktım, ayaklarımı sürüye sürüye Balık Pazarı'na doğru ilerledim. Aret'in Yeri'ne gittim, orada kimse rahatsız etmez beni. Kuytu bir köşe bulup oturdum. Gençten, kısa boylu, topluca, masaların arasında pire gibi koşturan garsona işaret ettim. Yanıma geldi. 50'lik rakı söyledim, biraz beyaz peynir, bir-iki meze. Küçük defterine not aldı garson, "İki dakikaya masayı donatıyorum abi," dedi, cümlesinin sonu gelmeden yan masadaki boşları toplamaya başlamıştı bile. Bende hiçbir zaman olmayan bu enerjiye hayran kaldım. Zihni o anda, belli. Boşları toplamak, siparişleri almak, tabakları getirmek, içkileri koymak... Tek mi, duble mi, karar mı? İşte bütün mesele bu! Şöyle bir adam olamadım, umursamazlık değil bu esasında, kimseyi eleştirdiğim yok, sadece yaptığın iş neyse o anda onun içine gömülmek, kafayı sonra çıkarırsın, bakarsın etrafına, işin bittiğinde mesela. Uykudan önce şöyle bir gözden geçirirsin olan biteni, farkında olduklarını tabii, her şeyi değil. Yaptıklarını, ettiklerini bir kefeye koyarsın, vicdanını rahatlatırsın güzelce, sonra derin bir uykuya dalarsın, rüyalarına yüklersin olmadı vicdan azaplarını, bir-iki kâbustan bünyeye zarar gelmez, tabii vicdan azabı duyacağın bir mevzu varsa. Yoksa zaten güzel rüyalar görürsün, balık olursun denizde mesela, mavi gökyüzünde bir beyaz kuş; şehir altında kalmış, süzülüyorsun yükseklere yahut da bir kızla sevişirsin ateşli ateşli; hiç utan-

madan, düşünmeden, hepsi olur bunların, sabaha zımba gibi uyanırsın her halükârda. Yeni bir gün başlar böylece.

Ben hiç yeni güne başlayamıyorum. Hep bir önceki günün devamındayım. Temize çekemiyorum zihnimi, birbirinin üzerine yıkılıyor anılar, hikâyeler. Geçmişin hayaletleriyle geleceğin kâbusları cin dansı yapıyor tepemde, kurtulamıyorum hiçbir an, kurtulmak istiyor muyum o da ayrı. Daha doğrusu istiyorum da, vicdanım izin vermiyor, unutmaktan korkuyorum, utanmaktan çekiniyorum.

Elliliği yarıladım yarım cümlelerin arasında. Mezeler de bitti. Pire garsona kavun söylüyorum kalan rakıya eşlik etsin diye.

Yan masada bir adam şarkı söylüyor, masadaki bazı kadınlar da ona eşlik ediyor. El çırpıp gülüyorlar, hiç duymadığım neşeli bir şarkı. Meşhur olmalı ki masadaki herkes biliyor. Derken iyice oyun havasına dönüyor iş, kadınlardan biri hırkasını kalçasına dolayıp göbek atmaya başlıyor, güzel de dans ediyor vallahi. Gözümü alamıyorum kalçalarının kıvrımlarından, cam bir kapta usul usul salınan su gibi. En iyisi bir duble daha.

İlk kez bir rakı sofrasında karşılaşmıştık Lora'yla. Pek gitmediğim lise toplantılarının birinin uzun masasında, tam karşıma denk gelmişti. Gitmeseydim o toplantıya her zaman olduğu gibi, yahut karşılıklı oturmasaydık, hayatımız birbirimize değmeseydi ne olurdu? Belki şu anda şen şakrak bir kızla eğleniyor olurdum. Evlilik planları yapıyor olurduk belki, hangi evde otururuz, hangi semte taşınırız, ne zaman çocuk yaparız, yapar mıyız, bu dünyaya çocuk getirilir mi getirilmez mi, onları konuşurduk. Sonra, "Aşka," diye kadeh kaldırırdık, eve gidince kaçınılmaz olan sevişme ihtimaline göz kırparak.

İçim sızlıyor, en tatlı hayal bile peşine takılacağım kuvvete ulaşamıyor. Utandım düşüncelerimden, vazgeçtim hayallerden, yeniden anıların arasına döndüm, sıcak hatıralara...

Lora aslında bizim liseden değildi, Hülya'yla gelmişti o toplantıya. Gecenin ilk saatlerinde pek fark etmemiştim onun saçlarının kıvrımlarını, yanağındaki gamzeyi, kulağındaki mavi kalp küpeyi. Sonra yavaş yavaş bir ışık parladı önümde, gözümü alamadım, nedenini bilmeden, o kadar acemice.

Gecenin ilerleyen saatlerinde grup ikiye bölündü, bir kısmı evine dönmek istedi, bir kısmı devam etmek istedi. Hülya dönmek isteyenlerdendi, Lora'ya "Hadi!" dedi. Nefesimi tuttuğumu hatırlıyorum. Gidecek mi, gitmeyecek mi?

Gitmedi Lora, "Sen bilirsin," dedi Hülya. Lora biliyordu!

Küçük bir grup, daha önce bilmediğim bir kulübe gittik. Girdik içeri, melankolik, buğulu, büyülü bir yer. Ya da bana öyle geldi. Birer bira aldık, bara yaslanarak etrafa bakmaya başladık. Gülüyordu Lora, tatlı tatlı dans ediyordu, dans ederken eli kolu değiyordu bana. Bakmamaya çalışıyordum ona. Sonra bir şey oldu. Bir şarkı çalmaya başladı... "Bugün benim doğum günüm... hem sarhoşum hem yastayım, bir bar taburesi üstünde babamın öldüğü yaştayım..." Yüzünde beliren hüzün şarkının ruhundan kaynaklanmıyordu, içinde bir şey sızlıyordu, apaçık görüyordum, aynı sızı benim içimde de vardı. Baba acısı çekenler birbirlerini tanırlar, işte o anda bir yetimler ittifakı kuruldu aramızda. Ben sahiden yetimdim babamı kaybetmiştim, yoktu, onun babası hapisteydi, muhtemelen ömrü boyunca hapiste kalacaktı, yoktan beterdi. Böylece bilmeden, hesaplamadan sığındık birbirimize.

"Bir isteğin var mı, tazeleyeyim mi abi?" diyen pire garsonun sesi beni kopardı anılardan. Şişedeki son rakıyı kadehime koyarken kafam iyice bulutlanmıştı. Şöyle bir etrafıma baktım... Kimi yüzler var kimileri yok, masaların bazıları net bazıları flu. Renkli, süslü duvarların arasında kimi yerlerde gri boşluklar. O boşluklar kaybolsun diye bir de yolluk istedim garsondan, sonra da fondip yaptım. Hesabı ödeyip

ayağa kalktım, hafiften şaşırdım, iki ayağımın değil de kanatlarımın üzerinde yükselmişim gibi bir uçuculuk. Hoşuma gitti bu durum, uça uça, uçarken bir-iki masaya da çarparak, acemilik işte her kuşun başına gelir, kapıdan çıkmayı başardım. Dışarısı curcuna.

Eskimiş, bazı yerleri yanmış bir filmin içinde dolaşıyorum, insanların bazıları yanımdan kayıp gidiyor, bazıları da ruh gibi içimden geçiyor. Herkes birbirine benziyor, herkes aynı cümleyi söylüyor: "Biz bir şarkıyız, kimsenin söylemediği." Kafamın içinde nereden geldiği belirsiz bir cümle.

Nevizade'nin köşesinde kıyamet gibi akan kalabalığa aldırmadan kısa boylu kavruk bir adam, elinde bira şişesi, ezan okur gibi elini kulağına koymuş bağırıyor:

"Hava bulutlanıyor parça parça... Cadde dönüyor bir kılıcın eğriliğinde... Burası tek bir rüzgâra açıktır, poyrazla yıldız arasında ipince bir esintiye..."

Bulut, rüzgâr filan duyunca kulak kabartıyorum, bir rüyanın içine düşmüşüm sanki. Kelimeler adamın ağzından yuvarlanarak yere düşüyor: "Hafıza nankördür nankör... Bak mesela eskiden burada bir Anahit Ablamız vardı, akordeoncu... onu hatırlayan var mı yok, sonra şurada bir dükkân vardı, cinsiyeti meçhul güzel insanlar girer çıkardı, bir Hengâme. O da yok! Sarman vardı sonra sarman, taşaklı kediydi, meydan okurdu çın çın öten tramvaya. Yarısı yok bir adam vardı dünyayı tartan, tamamı kayboldu ortadan. Kim hatırlıyor bunları? Hiç... Ama hepsi yazılı burada, şu sarhoşların bastığı taşlarda. Okuyan var mı, yok! Nankör işte, hafıza dediğin şey nankör. Unutursun, unuttuğunu da unutursun. Tekrar olmazsa hatırlamazsın, başka kediye takılırsın, başka dükkâna, başka kafaya. Geçersin yani Beyoğlu'nun üstünden, bu azgın nehirden. Yıkanamazsın iki kere. Hep yeniden başlar, hikâye hep yeniden başlar. Kuytu köşelerde küçük umutlar filizlenir usul usul... Küçük umutlar... Filizlenir... Sabırla

isyan arasında çok ince bir çizgi vardır... İnce... İpince... İsyan dediğin öyle her babayiğidin harcı değil, yürek ister, cesaret ister. Bak... bak görüyor musun? Şu dağın tepesindeki devi. Ateşler ve taşlar ve yalanlar ve sahtekârlıklar boca ediyor âlemin üzerine... Haysiyet lazım haysiyet. Akılla, sabırla olmaz bu işler. Cesaret lazım. Geçmiş yok, gelecek yok. Cesaret dediğin bir an, sadece tek bir an. Ruhun bedeninden bir adım öne geçecek. O kulağına fısıldayanlar var ya, onlar susacak. Nefes alacaksın nefes... Derin derin. Yok, var olacak, imkânsız ihtimal olacak, yürüyeceksin, yürüyeceksin arkana bakmadan, yürüyeceksin..."

Adamın sesi gürültücü bir turist kalabalığının ardında kayboluyor, adam da kayboluyor. Var mıydı az evvelki an?

Kalabalık bu kez benim üstüme geliyor.

Balık Pazarı'ndan, bu kaostan kurtulmak istiyorum, çıkış kilometrelerce uzakta sanki, iki kere yıkanılmayan nehrin içinde akıntıya karşı yüzüyorum. Bir kediye mi basıyorum ne, sıçrıyorum yerimden, bir fare kaçıyor metruk bir binanın yıkık kapısından içeri doğru. Çıkışa az kaldı, ayaklarım biraz daha taşısa beni.

Tam başardım, çıktım pasajdan derken önümde biri beliriyor. Yüzünü seçemiyorum da kocaman memeleri var, tam önümde duruyorlar, çekilseler de yürüsem. Çekilmiyorlar, öylece sallana sallana bana bakıyorlar, başım ağırlaşıyor giderek, vücudumda dolaşan bütün kan kafama hücum etmiş, bedenim buruşup çekilmiş. Adım atmaya niyetleniyorum ama beceremiyorum, memelerin üstüne gömülüyor kafam, aynı anda da gözümde bir şimşek çakıyor. Gerisi tam karanlık!

Salondaki kanepede uyandım. Yanımda yarısı yenmiş tavuk döner var. Başım feci ağrıyor. Aynaya baktım. Sağ gözüm basbayağı morarmış, hem de şiş. Hatırlamaya çalıştım ne olduğunu ama boşuna. Aklımdaki son kare memeler. Kim gözüme yumruğu indirdi, o tavuk döneri ne zaman nereden aldım, eve nasıl geldim, kapıyı nasıl açıp içeri girdim, tuvalete gittim mi gitmedim mi, yatağıma neden ulaşamadım hiç bilmiyorum.

Kapı çalındı. Karşı komşu Nermin Teyze, "Arda iyi misin?" diye kafayı içeri uzattı. Elinde her zamanki gibi bir tabak, bu sefer zeytinyağlı dolma. "İyiyim Nermin Teyze, çok iyiyim," dedim sırtımı dikleştirmeye çalışarak. Elinde benim anahtarımı sallıyor. "Kapının üstünde kalmış anahtar hırsız girer belli mi olur yapma oğlum böyle şeyler geçen gün sigortacıyım diye birileri girmiş apartmana kimbilir kim bu devirde hırsızı uğursuzu hayatımızın içine sızıveriyor hele anahtarı kapının üstünde bulursa hiç düşünmez bir de telefon dolandırıcıları çıktı geçen gün Belma yüz bin lira kaptırmış telefonunuzu teröristler kullanıyor demişler polisiz

biz demişler ayol polisse eve gelir değil mi telefonda polis niye senden para istesin acayip yani millette de para bol bilmediğin numarayı açmamak lazım bir de sen kapının üstünde anahtar bırakıyorsun davetiye çıkarıyorsun yani gerçi geçen gün Savcı dizisindeki oğlan savcı işte oyuncu çocuk adı gelmedi aklıma o da para çarptırmış götürmüş eliyle bankadan çekip beş yüz bin lira mı ne onu yatırmış hırsızların hesabına koca savcı rol gereği ama olsun orada çok güzel oynuyor ama kız da çok güzel yakışıyorlar birbirlerine isim aklımda kalmıyor anladın sen pek dizi izlemem aslında ama bunu seviyorum"

Noktasız, virgülsüz, nefes almadan konuşuyor Nermin Teyze, her kelimesi beynime saplanıyor. O konuşurken gözüm salonda dolaşıyor, pencereye bakıyorum o bulut yine orada.

"Nermin Teyze, patlamayı biliyorsun ya..."

"Hangi patlamayı?" Hatırlamıyor mu sahiden?

"Beyoğlu'ndaki."

"Haa, o mu? Ne oldu ki?"

"O patlamanın dumanı, gitmedi, duruyor. Bak şu bulutu görüyor musun? Patlamadan beri orada, hem de büyüyor."

Nermin Teyze endişeli gözlerle yüzüme bakıyor. "Saçmalama Arda," diyor, "Hava bulutlu, hepsi o. Normal yani. Ne ilgisi var patlamayla!"

"Ama o günden beri..." diye ısrar edecek oluyorum, Nermin Teyze yüzüme öyle tuhaf bakmaya başlıyor ki, hızla vazgeçiyorum. "Tamam," diyorum, "boş ver, bana öyle geldi işte." Dolmalara teşekkür edip gönderiyorum kadını.

Uzun bir duş alıp üzerine bolca tuz ekerek dolmaları yedim. Etraf gene darmadağın, ben de öyle. Fark etmiştir muhakkak Nermin Teyze, not etmiştir hepsini, nokta virgüllerin yerine evdeki dağınıklıkları koymuştur zihnine.

Yine de minnettarım kendisine, aç kalmadım işte. Dolmaları mideye indirdikten sonra bilgisayarın başına oturdum.

Yeni bir iş edindim, her gün düzenli olarak bütün gazeteleri, haber sitelerini tarıyorum. Bazen arama kısmına muhtelif kelimeler yazıp araştırıyorum: Gözaltı, tutuklanma, mülteci, yurtdışına kaçarken... Bazen İngilizce yazıyorum: Detention, arrest, refugee, escaping from the country... Hatta bazen Google Çeviri'nin yardımıyla Yunanca bile soruyorum, Κράτηση, σύλληψη, προσφυγιά, απόδραση από τη χώρα... Tabii her kelimenin ya sonuna ya da önüne Lora'nın adını ekleyerek. Hiçbir şey bulamadığımda bir sevinç dalgası geçiyor gönlümden. Demek yakalanmadı, belki de başardı. O zaman neden bana bir haber vermiyor? Sadece bir işaret, bir gülücük... Belki mavi bir kalp.

Çoğu kere arama çubuğuna tek kelime bile yazmadan rastgele göz gezdiriyorum haber sitelerinde. Bazen eğleniyorum da. "Kocaeli'nde bir fabrikanın biri kadın dört çalışanı grup seks yaparken yakalandı. Fabrika yönetimi kamera kayıtlarını inceledikten sonra soruşturma başlattı. Soruşturma sonunda dört kişinin iş akdi feshedildi."

Hemen arkasındaki haber kanımı donduruyor, gülümsediğime pişman oluyorum: "Küçükçekmece'de beton mikserinin çarptığı 60 yaşındaki kadın hayatını kaybetti." Memleket neşelenmeyi çok görüyor insana.

Reklamların arasında çabucak gözden kayboluyor haber: Yeni elektrikli Renault, Ülker bebe bisküvisi yeni ambalajında, Damat Tween takım elbise... Araba kullanmayı bilmem, bebe bisküvisi yemeyeli otuz sene oluyordur, takım elbise almaya da hiç niyetim yok. Nereden gelip beni buluyor bunlar!

Sayfalar arasında dolaşırken saat iki civarında bütün sitelere o haber düşüyor: Patlamanın faili yakalanmış. Her yerde aynı fotoğraf. Başını omuzlarının arasına gömmüş, objektife korkuyla bakan, çocuk denecek yaşta bir oğlan. Saçları dağınık, üzerinde Adisababa yazan kapüşonlu sarı bir tişört, altında neredeyse kıçından düşecekmiş gibi duran bir pan-

tolon, ayağında Malibu terlikler. Korkuyla objektiflere bakıyor. Bağcılar'da bir tekstil atölyesinin bodrumunda ele geçirilmiş. Mahallelinin nefret dolu bakışları arasında polisler tarafından yaka paça dışarı çıkarılırken çekilmiş fotoğrafları her yerde. Polislerin yüzleri karartılmış, çocuğunki alenen görünüyor. Ağzı sıkı sıkıya kenetlenmiş, gözleri korkuyla açılmış, yardım ister gibi etrafına bakınıyor. Gerçekten bu çocuk mu bıraktı o bombayı Beyoğlu'na? Dağılan onlarca ailenin sebebi bu Malibu terlikli çocuk mu? Nereden geldi İstanbul'a? O tekstil atölyesinde ne işi var? Sıradan bir mülteci mi yoksa? Gerçekten bombayı o koyduysa, kim verdi ona? Kim ikna etti bu küçücük çocuğu böyle bir işe?

Bir utanç duygusu sarıyor ruhumu. Şu hukuk okuduğum yıllardan kalma kitapları eskiciye versem mi?

Hangi şeytan dürttü de o sabah havanın epeyce serin olduğunu fark edince gidip babamın hırkasını sırtıma aldım, bilmiyorum. Lora hayatıma girdiğinden beri bu hırkayı giymiyordum aslında. Götürüp yerine de koymamıştım ama artık eskisi gibi babama sarılmak istediğimde bilinçsizce o hırkayı omuzlarıma almaktan vazgeçmiştim.

Çalışırken giyerdi bu hırkayı. Burnunun ucunda duran yakın gözlükleri, üstünde bu kahverengi kalın hırka ile çalışma odasına kapanır, uzun kemikli elleriyle kalın kalın kitapları karıştırır, dolmakalemle çizgisiz defterlere küçük küçük notlar alırdı.

Bazen onu *Pinokyo*'daki Geppetto Usta'ya benzetirdim. Beni bir kalastan yontmuştu ve perinin gelip can vermesini bekliyordu. Sanırım hiç gelmedi o peri.

Annem o çalışırken içeri girmemem konusunda beni sıkı sıkı tembihler, yoksa babamın çok kızacağını söylerdi. Genellikle girmezdim ben de ama bazen kendimi tutamaz, koridordan doğru bir koşu tutturur, paldır küldür odasına dalardım. Hiç de kızmazdı babam. Bir gün bile bağırıp çağır-

dığını, bu yüzden beni azarladığını hatırlamıyorum. Çoğu kere kalemini bir kenara bırakır, beni yanına alır, başımı okşar, yumuşacık bir sesle, çalışması gerektiğini, iki saate ihtiyacı olduğunu, sonra birlikte oyun oynayabileceğimizi söylerdi. Nadiren benimle ilgilenmez, çık oğlum çalışıyorum, seninle ilgilenemem, gibi bir cümle eder ama onu öylesine kesin bir tonla söylerdi ki ısrarımı imkânsız kılardı, hepsi bu. Annem, babamı rahatsız etmemem konusunda beni sıkı sıkı tembihleyerek onu koruyordu sadece, oğlundan koruyordu her zamanki gibi. O güçlü bağın içine ben hiçbir yerden düğüm atamıyordum.

Dokuz yaşındaydım, okuldan eve geldim, içeri girerken evde bir tuhaflık olduğunu fark ettim, kapının önünde bir sürü ayakkabı vardı, kadın ve erkek ayakkabıları, aceleyle çıkarılmış gibi, dağınık, çoğu çift yan yana değil. Kapı aralıktı, zili çalmama gerek kalmadı. İçeri girdim şaşkınlıkla, bütün akrabalar, konu komşu eve dolmuştu, sıra sıra sandalyelere oturmuşlardı. Babamın hırkası boş bir sandalyenin arkasında duruyordu. Evimize daha önce hiç bu kadar çok insan gelmemişti. Herkes üzgün görünüyordu, hatta bazıları ağlıyordu. Onca kalabalığa rağmen ortalık çok sessizdi. Tuhaftı. Gözlerim annemi aradı, uzakta, içerideki odadaydı, eteğinden tanıdım. Oraya doğru koşarken bir kol bileğime yapıştı. Baktım, dayım. Beni alıp mutfağa götürdü. Mutfağın kapısını kapadı, önüme bir bardak koydu, içine de viski şişesinden iki parmak boşalttı. Chivas Regal etiketi bugün bile aklımda. "İç bunu," dedi. Dudağıma değdirdim, felaket bir tat. "Yok," dedi dayım, "öyle yudum yudum değil, bir dikişte iç." İçtim ben de, boğazımdan mideme bir kor parçası indi. Sonra çikolata verdi, içimdeki ateş yatışsın diye çabucak yuttum. Dayım, "Arda," dedi, "sen olgun, akıllı bir çocuksun. Şimdi söyleyeceğim şey, seni üzecek tabii ama bil ki bu hayatta hiç yalnız kalmayacaksın, biz, annen, anneannen, de-

den, ben hep yanında olacağız. Sana babanın yokluğunu hissettirmeyeceğiz."

"Babam nereye gidiyor ki?" diye sordum kafam hafiften bulanık.

"Baban öldü!" dedi pat diye. Sonra bir dolu laf daha etti de, hiçbirini hatırlamıyorum, çocuk bedenime giren viski, bir de o kelimeler duman etti beni. Gözlerimdeki nem gözyaşı olup dökülemedi, boğazıma bir yumru oturdu, suratıma engel olamadığım salak bir gülümseme yerleşti. Hayat boyu da öyle kaldım işte.

Annem eve geldiğinde üstümde o hırka vardı. Kapıda durup endişeli gözlerle bana baktı, sonra sıkıca sarıldı, sarıldığı anda da hırkayı fark etti.

Yalvaran gözlerle bakarak, "Arda, yapma bunu, yapma artık!" dedi.

"Neyi yapmayayım, n'oluyoruz yahu?"

"Yine giymişsin," dedi. Ruhum daraldı, üstümdeki hırkayı mengene gibi sıkıyordu annem.

Hırkayı çıkarıp koltuğun üzerine fırlattım, söylenmeye başladım: "Haber vermeden pat diye geliyorsun, hoş geldin, özledim demeye fırsat kalmıyor, ilk kelimenden beni azarlıyorsun. Bıkmadın mı? Yorulmadın mı?"

Yorulmamıştı. Böyle mutlu oluyordu çünkü.

Biraz kurcalayınca mesele anlaşıldı, Nermin Teyze aramıştı annemi. Son zamanlarda beni iyi görmüyormuş! Annem peşimde dolanıp arada derin nefesler alıp konuşurken ben ortalığı toplamaya başladım.

"Neler oluyor Arda, bir tuhaflık var sende. Benimle konuşmuyorsun, ne olup bitiyor anlatmıyorsun." Bira şişeleri çöpe.

"Geçen gün anahtarı kapının üstünde unutmuşsun bütün gece öyle kalmış, ya hırsız girse, gece vakti burnunun ucunda bir herifle karşılaşsan... Bıçak çeker, silahı vardır, olur

yani, olmayan şeyler değil." Kahrolsun Nermin Teyze! Kirli tabaklar bulaşık makinesine.

"Buzdolabı tamtakır, ne yiyip içiyorsun oğlum? Hep hamburger, pizza olmaz ki!" Sehpanın üzerine yığılmış kitaplar kütüphaneye.

"Arda bir şey soracağım, doğru cevap ver. Şu patlamada yaralanan bir tanıdığın mı vardı?" Derin nefes. Sağa sola saçılmış tişörtler kirli sepetine.

"Daha kış bitmedi oğlum, havada bulut olması çok normal. Ben bir anormallik görmüyorum, bak ne güzel, her zamanki gibi vapurlar geçiyor, martılar uçuyor." Yerdeki kırıntılar faraşa.

"Lora nerede? Ters bir şey yok aranızda değil mi?"

– Var anne. Çok ters bir şey var. Aramızda da var, dünyada da var. Evrende çok ters şeyler oluyor anne; senin görmek istemeyeceğin, görsen de pek faydası olmayacak çok acayip şeyler... Bu evrenin her yanı iğnelerle dolu anne, kan akıtmayan iğnelerle. Batıyor, canını acıtıyor ama kimse görmüyor. Anlamıyor seni. Hayat olağan akmıyor anne. Hiçbir şey yerli yerinde değil. Bir şeyin nerede olduğu da belli değil, bugün burada yarın şurada. Bugün biri işinde gücünde, ertesi gün ölmüş, bugün iki kolun var, yarın biri yok. Kurduğun her cümlenin tersi var anne biliyor musun? Hem de o tersini de sana söyletiyorlar. Bir bakıyorsun kendine karşı gelmişsin, içinde birisi daha oluşmuş öbürünü tanımıyor. Bir o konuşuyor, bir sen. O zaman ben kimim? Zaman altımızdan kayıyor anne. Geçmiş dediğin kara deliklerle dolu bir elek. Dev bir silgi var, siliyorlar her şeyi. Bak ben Lora'yı unutuyorum bile. Gamzesi gelmiyor gözümün önüne mesela, silmişler gamzeyi. Saçını şöyle bir geriye atışı vardı anne, ben çok severdim o hareketini,

sanırdım ki hiç silinmeyecek bir görüntü bu. Şimdi yap desen yapamam, hafızamda bir yerlere yerleşmiş çünkü canlılığını kaybetmiş, tek kare bir resim gibi duruyor orada. Lora canlanmıyor içimde anne. Özledikçe yok oluyor, engel olamıyorum. Babam da öldü içimde anne. Senin için bir günde öldü. Tarihi var, belli işte, yılı var, ayı var, günü var ölümün. Anma günleri yapıyorsun, mezarına gidiyorsun. Ama ölüm benim için öyle bir şey değil. Çok yavaş oluyor, taş gibi ağır ağır oluyor. Bir anda uçup gitmiyor kimse, sen onu içinde yonta yonta, kalbin ağrıya ağrıya, uğraşa uğraşa yok ediyorsun. Hem uğraşıyorsun hem istemiyorsun anne. Kayıp deyip geçiyorsunuz ya, kayıp dediğin şey kendinden ibaret değil, her kayıp senin içinden bir parça da alıp götürüyor. Vicdanından bir lokmacık, aklından bir fiske, kalbinden kırıntılar, hayat enerjinden minik dilimler eksiliyor. Eksiliyorsun anne, kayıp insanı eksiltiyor.

Annem içimden geçen bu cümleleri duymuşçasına sımsıkı sarıldı. Kaldım öyle olduğum yerde.

Ayaklarını altına toplamış koltuğun bir ucunda oturuyor. Kolu ağrıyormuş gibi ara ara bileğini ovuşturuyor. Saçları hâlâ çok güzel. Boyamadı da, beyazlıklar dalgaların arasında görünüp kayboluyor. Bazen gümüş teller gibi parlıyor, ışığı yüzüne vuruyor, geniş alnı daha da aydınlanıyor o zaman. Bazen de kara saçlarının gölgesi gözlerine düşüyor, koyu kahverengi gözlerinde derin iki göl oluşuyor. Dağınık bir topuz yapmış, tokadan kurtulmuş bir-iki tutam omuzlarına dökülüyor. Durmaksızın hareket eden ellerinde güneş lekeleri çoğalmış. Eskiden bir-iki küçük beyaz noktaydı, şimdi neredeyse dirseğine kadar dalga dalga cildi. Dudakları incelmiş iyice. Gençliğinde vişne rengi ruj sürerdi, uzundur hiç makyaj yapmıyor.

Göz altlarındaki torbalarda uykusuzluğun derin izlerini görüyorum. Hep zor uyuyan biri oldu annem, kendimi bildim bileli. Bilgisayar oyunlarına takılıp sabahladığım günlerde olmadık saatlerde terliklerinin sesini duyardım hep. Buzdolabını açıp kapar, bir şeyler yer, bazen bir bardağı elinden düşürüverir, kendi kendine söylenir, tekrar yatar, yine kalkar,

bu kez televizyonu açar, gecenin o saatinde yayınlanan saçma sapan bir programı izlemeye çalışır, salonda bir aşağı bir yukarı dolanır, perdeleri çeker, odamın kapısını tıklatıp, "Sen hâlâ yatmadın mı oğlum?" diye seslenir, benim homurdanmalarımı dinlemeden bıkkın bir şekilde yeniden kapıyı kapatır, bir kez daha odasına çekilip uyumayı denerdi.

Daimî endişe, her an bozulmaya hazır suskunluk, çaresizliğini belli etmemeye çalışmanın verdiği yorgunluk... Annemin hamuru bu işte.

Telefonundan kafasını kaldırıp, "Bilgiye ulaşmanın bu kadar kolay ama cehaletin bu kadar yaygın olduğu başka bir çağ olmadı herhalde," diyor.

"Aydınlanma çağından yeni çıkmış gibi konuşuyorsun. Bilgi çağı bitti artık, enformasyon çağındayız, bilmiyorsan söylemiş olayım."

"Bilgi olmadan hakikati nasıl konuşacağız oğlum. Enformasyon başka şey, bilgi başka şey. Bilimsel bilgiye her zaman ihtiyaç var. Aydınlanma çağında vardı, karanlık çağlarda daha çok var."

Kimya profesörü gibi konuşuyor yine, halbuki hepsi hepsi emekli bir laborant. Laboratuvar ortamı onu bilim insanı olduğuna inandırmış bir kere. Onun için hep tek doğru var ve insanlığın bütün çabası onu bulmak.

İşte, gereksiz bir tartışmaya doğru yuvarlanıyoruz gene, yine de kendimi çekip çıkaramıyorum içinden. "Bilimsel bilgi nedir ki?" diyorum.

Ters ters bakıyor: "Her şeyi sorgulayacağım derken tutunacak dalın kalmadı farkında mısın?"

Aslında bir şeyi sorguladığım yok. Kimin neye inandığı umurumda değil. Sırf onun damarına basmak için konuşuyorum. İtiraz etmekten başka çıkış yolum yok gibi geliyor, nereye çıkacağım o da belli değil, bu gerilmiş çemberin etrafında dönüp duruyorum.

"Halini beğenmiyorum, gözlerinin feri sönmüş. Lora yüzünden mi Arda? Lora gittiği için mi?"

Sadece Lora'nın gittiğini söyledim anneme, bu katmanlı ayrılığı anlatmayı gözüm yemedi. Gitmeyi, terk etmek anlamında kullanıverdim oldu bitti. Güzel Türkçemizin muhteşem imkânları! Şimdi annem laf olsun diye Lora'nın beni terk ettiğini sanıyor.

"İyiyim anne, her zamanki kadar iyiyim işte daha kötü değil. Bu dünyada ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyiyim."

"Dünyayı değil, biraz kendini düşünsen Arda. Bu bencillik değil ki, kendine faydası olmayan insanın başkalarına da faydası olmaz. Nitekim senin de başkalarına pek faydan olmuyor bu halde, yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun!" Gözümde öfke kıvılcımları parladığını görmüyor.

"İçinde bir eksiklik duygusu var değil mi? Bir türlü tamamlayamadığın bir eksiklik. Her kayıpta aynı eksiklik daha da büyüyor."

"Psikoloğundan mı duyuyorsun bu sözleri."

"Konuşulmuyor seninle."

"Benimle konuşabilirsin, kendini anlat mesela, ya da bana soru sor çok istiyorsan, ama beni bana anlatmandan sıkıldım anne. Sen Erdek'e gidip benim hakkımda muhtelif cümleler kurup burada onları üstüme boca ettiğinde ben değişmiş oluyorum, artık hükümleri kalmıyor o bilgilerin. İnsan değişir, ben de değişiyorum. Babasını küçük yaşta kaybetmiş bir çocuktan daha fazla bir şeyim, iki şeyim, hatta üç şeyim, bazen beş altı yedi...

Saymaya başlıyorum. Annem arada "Yeter," diyor, durmuyorum, yirmi iki, yirmi üç...

"Arda dur, tamam artık." Yüz on iki, yüz on üç, yüz on dört...

Kalkıp mutfağa gidiyor, peşinden seğirtiyorum, "İki yüz bir, iki yüz iki, iki yüz üç..."

Buzdolabını açıyor, ne aradığını bilmeden rafların arasında dolanıyor telaşla. "İki yüz elli dokuz, iki yüz altmış, iki yüz altmış bir."

Bir şangırtı kopuyor, annem elindeki tabağı yere fırlatıyor, cam tabak tuz buz oluyor, tam iki yüz yetmiş üçe vardığımda. Sayılar tabağın kırıkları arasında kayboluyor. Susuyorum.

Annem camları toplamaya çalışırken elini kesiyor, gidip pamuk getiriyorum. Kanı durdurmaya çalışırken saçlarında bir an Lora'nın kokusunu duyuyorum.

Annemle birlikte salonda oturmuş film seyrediyoruz. Annem koltuğa uzanmış, bacaklarına battaniye örtmüş. Salon karanlık, sadece annemin başucundaki okuma lambasının ışığı açık, saçlarını aydınlatıyor, gerisi alacakaranlıkta, televizyonun ışığı yüzünde türlü çeşitli yansımalar yapıyor.

Filmde, durmadan sakız çiğneyerek araba kullanan bir kız var. Romence konuşuyor. Tuhaf bir şekilde çekici, filmden değil kızdan gözümü ayıramıyorum. Kısa, pullu bir elbise giymiş. Bazı sahneler siyah beyaz, bazıları renkli. Renkli olanlarda elbisenin pulları mavi, sarı, pembe parlıyor. Kız, iş kazası geçiren sakatlanmış insanlarla röportajlar yapıyor. Felçli, kolunu bacağını kaybetmiş ya da yüzü yaralanmış insanlar bunlar. Gülümsemeye çalışarak kızın cep telefonu kamerasına sakatlanma hikâyelerini anlatıyorlar ve sonra iş arkadaşlarını güvenlik önlemlerini ihmal etmemeye, baretlerini falan takmaya davet ediyorlar. Meğer bu, kazalara sebep olan Avusturyalı şirketin yaptırdığı bir filmmiş. Kız da prodüksiyon elemanı. Film içinde film izliyoruz. Kız bir röportajdan öbürüne gidiyor arabayla, telaşı var. Yolda hep

sakız çiğniyor, çok güzel sakız çiğniyor, balon da yapıyor, patlatıyor. Arabayı da çok güzel kullanıyor, yorgun ama. Çok yorgun. Zaten yataktan yorgun kalktı. Memesini gördük uyanırken, çıplak uyuyormuş. Telefonu Beethoven'in "İnsanlık Marşı"nın melodisini çalıyor. Annem tanıyor marşı, "Çocukken bize de flütle çaldırmışlardı," diyor. Kardeş olun ey insanlar bunu ister Tanrımız... Kızın telefonu çalarken annem sözlerini mırıldanıyor. Canım sigara içmek istiyor.

Kız aynı zamanda bir internet fenomeni, dijital maske kullanıyor. O zaman çok kalın tek kaşı, sakalı, bıyığı oluveriyor, arkadan kendi sarı saçları görünüyor ama. Pis pis küfürler ediyor durmadan, yakası açılmadık şeyler söylüyor. Bu haliyle bile çekici. Küfürlerden rahatsız oluyor annem, "Ne gerek var ki böyle şeyler göstermelerine, lüzumsuz," diyor. "Ben sevdim," diyorum, gerçekte olsa takipçisi olurum, doğru şeyler söylüyor aslında. "Sen de hep acayip şeyleri seversin," diyor. Canım sigara istiyor. Lora da acayipti. Sakız çiğneyen bu kıza hiç benzemiyordu ama. Küfür etmezdi hiç. Sakız çiğnediğini de görmedim. Çiğneseydi böyle balon yapabilir miydi? Annem uzun buluyor filmi, ne anlattığını tam anlayamıyor. "Bak kız gene arabaya bindi, gene sakız çiğniyor, bu kaçıncı!" diye söyleniyor. Kız çok uykusuz, yorgun, yine de araba kullanmak zorunda. Bazen araba kullanırken de kayıt yapıyor, tedirgin oluyorum kaza yapacak diye. Ama yok, birisini öldürecek bir film değil bu, sadece sakatlar var.

Bir yıldan fazla bitkisel hayatta kalmış bir adam iş arkadaşlarına baret kullanın demeyi reddediyor, bir bariyerden fırlayan demir parçası kafasına çarpmış, iğreti duruyormuş demir, hem de yeterince aydınlık değilmiş orası, şirketi suçluyor. Kayıt yapamıyorlar bu şekilde. Bir sigara yaksam.

Kızın bacaklarını hiç görmedik, güzeldir muhtemelen. Yüzü güzel değil aslında, kız güzelliği yok öyle, Barbi bebek gibi değil, hatta biraz erkeksi ama insan bakmaktan kendini

alamıyor. Bu yönetmenin mucizesi mi, oyuncunun mu? Yine arabaya biniyor, şimdi havaalanından birini karşılamak zorunda. Yolda bir adamla buluşuyor, sevgilisi gibi, arabanın içinde iki dakikada seks yapıyorlar. Çabuk çabuk, kız erotik şeyler söylüyor, sikini ağzına almak istiyorum falan gibi. Annemin gözleri kapalı, hiç sesini çıkarmıyor, duymadı orayı. Biz Lora'yla hiç arabada sevişmedik. Kız havaalanına geç kalacak. "İnsanlık Marşı" yeniden. Açıyor kız. "Trafik var," diyor, "beklesin havaalanında biraz." Sakızını patlatıyor.

Uyukluyor annem, nefes alışı değişiyor. Sağ kolu koltuktan aşağı sarkmış. Ağzı aralık, hafif bir hırıltı çıkıyor boğazından. Baktığım yerde değil annem, içimde bir yere çöreklenmiş. Ona değil aynaya bakıyorum sanki.

Çıkıp sigara alsam mı? O zaman uyanır. Uyumak onun için kıymetli.

Uyandırmamaya çalışıyorum. Kız kaza geçirmedi ama geçtiği yollarda çok kaza oluyormuş. Yol kenarlarında kazadan ölenler anısına yapılmış küçük şapelleri gösteriyor film. Bazıları güncel sanat eseri gibi. Bizde yok böyle şeyler. Ölülerimizi gömünce unuturuz biz. Toprağın altı bizim acılarımızı sarıp sarmalar, yasımız orada köklenir. Sonra yeniden dal budak verir, bazen.

Film bitiyor. Şehrin ışıkları olmasa gökyüzü simsiyah görülecek; ne ay ne de yıldız var. Boğaz'ın kara sularında gemiler dolanıyor, içlerinde ölgün ışıklar, ışıkların altında yalnız insanlar, kimsenin birbirinden haberi yok, oturuyorlar oturdukları yerde. Deniz ve gökyüzünün bir bütün olduğu bu manzara iki boyutlu artık. Derinlikler, ihtimaller kaybolmuş gibi. Varılacak nokta bu mu? Daha ileride bir yer, uzakta beliren bir hayat yok mu? Her neyse işte. Dünyanın sonundan çok da bir şey beklemeyin.

"Diyarbakır'a gideceğim ben," diyorum anneme.

Bir saniye bile düşünmüyor, bir tereddüt ânı yok. "Kesinlikle olmaz! Nereden çıktı Diyarbakır! Lora'ya mı gideceksin?" diyor bir nefeste.

Lora'nın Diyarbakır'da olamayacağını, şu hayatta gidebileceği en son yerin çok sevdiği memleketi olduğunu söylemiyorum. Zaten annem de soru sormuyor, cevapları kendi veriyor.

"Daha geçenlerde kıyamet koptu orada oğlum, kaç kişi öldü yaralandı, savaş var orada, olmaz."

"Eskidendi o. Yok şimdi bir şey. Herkes gidiyor."

"Sen herkes değilsin. Sen benim oğlumsun. Hayattaki tek varlığımsın. Lütfen Arda, çıkar Diyarbakır'ı aklından. Memlekette başka şehir mi kalmadı? Git mesela Antalya'ya, İzmir'e git, ne güzel yerler oralar, deniz kenarı hem, temiz hava alırsın."

"Deniz görüyorum her gün. Deniz derdinde değilim, biliyorsun sevmem de ayrıca."

"Sevmez oldun! Çocukken sudan çıkmazdın. Erdek'te sabah giyerdin mayonu, akşam çıkarırdın, bütün gün denizde."

"Söylüyorum sana, değişiyorum işte."

"Tamam deniz istemiyorsan dağlara git, bağlara git, Diyarbakır'a gitme de nereye gidersin git." Birden şahane bir fikir bulmuş gibi yüzü aydınlanıyor, "Yurtdışına git, Paris'e mesela!"

Pişman oluyorum söylediğime, üstüme bir yorgunluk çöküyor fakat o durmak bilmiyor.

"Ne var Diyarbakır'da oğlum? Denizi yok, dağı yok, yeşilliği yok. Hiçbir şeyi yok!"

"Ruhu var!"

"Sen gitmediğin bir şehrin ruhunu nereden bileceksin. Hem, her şehrin kendine göre bir ruhu vardır. O ruhu da tabiatından, tarihinden alır. Diyarbakır'ın tabiatı öyle matah değil, tarihi de nasıl denir, karanlık işte."

"Bir de insanlar var... Hikâyesi olan, hep aynı şeyi tekrarlamayan, yeni bir cümle kurabilen insanlar."

"O insanlar da Diyarbakır'da oturmuş seni bekliyor."

Ruhum daralıyor. Hiç aynı frekansta olmuyoruz, olamıyoruz annemle. Aynı portede farklı notalar olsak, aynı sayfanın farklı cümleleri olsak, aynı nehirde iki taş olsak hayat daha kolay olacaktı.

Yeniden ve kimbilir kaçıncı defa aynı konuyu açıyor. Bir psikiyatra gitmeliymişim, profesyonel yardım almalıymışım, amaçsızmışım, onca yıl hukuk okumuşum, bu memleketin en çok ihtiyacı olan konunun eğitimini almışım, benim gibiler ne kadar lazımmış bu devirde ama bir gün bile avukatlık yapmamışım. Orası insanların çocuklarına istedikleri ismi bile koyamadıkları yermiş.

"O nereden çıktı?" diye soruyorum,

"Sen anlatmıştın," diyor, "Lora'nın babası Kürtçe isim vermek istemiş de, annesi korkmuş kızın başına bir şey gelir diye de, onun üzerine dizideki bir karakterin adını vermişler ya, Şahin Tepesi miydi neydi?"

"Küçük Ev."

"Her neyse..."

Kelimelerin arasına sızmış sinsi alaycılık beni çileden çıkarıyor.

"Orada neşe var," diyorum, "Lora'nın isminde bile ailenin neşesi var. Cezaevinde yatan, işkence görmüş babası Lora'yı güldürebiliyor, annesi telefonda türkü söylüyor kızına. Düğünlerde omuz omuza halay çekiyorlar, her şeye rağmen. O aile hiçbir şeyi birbirinden gizlemiyor, başkalarından gizliyorlar ama birbirlerinden gizlemiyorlar. Biz beceremedik işte. Sen beceremedin. Bu ailenin büyük yarasını babamın hastalığı açmadı anne. Senin ketumluğun açtı. O ketumluğun altında da ne vardı ben sana söyleyeyim, beni korumak, babamı korumak falan değil, senin kontrol manyaklığın vardı."

Babamın aylarca ağır bir kanser tedavisi gördüğünü öldüğünden yıllar sonra öğrendim. Hiçbir şeyden haberim olmadı. Hep iyileşecek, bir gün ayaklanıp yine benimle futbol oynayacak sandım. Hastalanmadan önce canlı, enerjik bir adamdı, benimle çocuk olur, deli gibi uçurtmaların peşinden koşar, top oynar, bisiklete binerdi. Sonra oyun oynamaz oldu. Suskun ve hareketsizdi. Çoğu kere odasına girmeme bile izin vermez, bazen ortada hiçbir sebep yokken beni azarlardı. Bu halinden hiç hoşlanmıyordum. Çocuk aklımla babamın artık beni sevmediğini düşünüyordum. İçimde derin bir kızgınlık harlanıyordu. Kelimelere dökemediğim öfkemi eşyalardan çıkarıyor, kırıp döküyordum. O zaman daha da çok kızıyorlardı bana. Sonsuz bir döngünün içinde kıvranıyordum. Onlar bir aradaydı, ben tek kalmıştım.

"Senin iyiliğin için böyle davrandık, başka türlüsü elimizden gelmedi oğlum," diyor annem. "Ölümü sana nasıl anlatacağımızı bilemedik, ruhunu daraltmak istemedik."

Sözlerinin saçmalığını anlatmaya halim yok. Susuyorum. Gri bir sessizlik çöküyor evin içine, herkes kendi cümleleri-

ni kuruyor zihninde. Ortada olan bir hakikatin üstünü naylon örtülerle örtüyoruz yine.

Sonuca ulaşmayacak bu tartışma beni halsiz bırakıyor. Taşınması güç bir vicdan yükünün ağırlığıyla eğiliyor boynum. İçimde hiç kapanmayacak bir boşluğu yuvarlıyorum kenara. Her zaman yaptığım gibi suskunluğa gömülüyorum. Halim yok. Mecburen neşeleneceğim ve annemin benimle kalacağı sınırlı süreyi olaysız atlatmaya çalışacağım.

Sabahları erkenden kalkıyorum, birlikte kahvaltı ediyoruz annemle, kahvaltı ederken memleketin halinden, her şeyin ne kadar kötüye gittiğinden, zaten dünyanın geri kalanının da bizden pek farklı olmadığından, hiçbir şeyin tadı tuzu kalmadığından konuşuyoruz. Daha doğrusu o şikâyet ediyor, ben dinliyorum. Söylediği hiçbir şey beni ilgilendirmiyor esasında. Ne daha iyi? Neden daha iyi? Ne zaman daha iyiydi? Bütün bunların cevabı yok ki. Anneminki eskimiş bir umudu taşımaktan başka bir şey değil. Bir zamanlar her şeyin daha iyi olacağına dair bir inancı varmış da, bugün o ihtimal yok oluyormuş gibi konuşuyor, benimse hiç umudum olmadı. O yüzden de ondan daha rahatım. İtiraz etmiyorum, hatta bazen onaylıyorum ve ben de benzer örneklerle onun fikrini pekiştiriyorum, bu ortaklık hissiyatından memnun oluyor, daha da büyük bir iştahla şikâyetlenmeye devam ediyor. Zavallılaşıyoruz birlikte.

Bazen dışarıya yürüyüşe çıkıyoruz, Üsküdar'dan Salacak'a yürüyoruz. Deniz kenarından o koca bulut daha uzak görünüyor, gökyüzünün neredeyse yarısı karanlık, ortadan ikiye

yarılmış gibi âlem. Annem umursamıyor, o güneşli yarısıyla ilgileniyor, "Bu sene kurak geçecek diyorlar ama ben seviyorum sıcağı, güneşi görünce içim açılıyor," diyor.

Kuzguncuk'ta İsmet Baba'ya gidiyoruz bir akşam. İstanbul'un güzelliği, irice bir lüfer buluyoruz. Annem çok seviniyor, "İşte Marmara'nın da bu iyiliği var," diyor, "Ege'de balıklar bu kadar lezzetli değil." Fazla içmiyorum, iki kadeh, o kadar. "Kusura bakma," diyorum, "O gereksiz tartışmayı yeniden açtım. Bir daha yapmayacağım, bu konuyu bir daha konuşmayacağız." Annemin de isteği buymuş meğer, "Bazen unutmak en iyi tedavi yoludur," diyor. Oysa insan bazen istemediği halde unutuyor, bazen de istediği halde unutmuyor.

Sahiden lezzetli lüfer, ona sığınıyorum.

Birkaç günü böylece sessiz sakin geçiriyoruz. Annem benimle ilgili daha fazla endişelenmesine gerek olmadığını hissediyor, bir alışveriş merkezine gitme fikrine itiraz etmem bile bu yargısını bozmuyor, o kadarını yapamayacağım artık. İki çeşit zeytinyağlı, bir et yemeği ve pilav yapıp dolaba koyuyor. Paraya ihtiyacım olup olmadığını soruyor, olmadığını söylüyorum, "Hâlâ babam bakıyor işte bana," diyorum.

Akşam eşyalarını topluyor, sabah yola çıkmadan önce ellerimi tutuyor, "Dışarı çık oğlum," diyor, "evde oturma. Arkadaşlarınla gez toz, Lora konusuna da rica ederim kafanı takma. O kendi yolunda gidecekti belliydi, senin yolun başka. Ve lütfen geçmişi kurcalama, ne olduysa oldu, bitti, eskide kaldı. Sen önüne bak!"

Önüme bakıyorum. Eli elimde, bir köprü kuruyor sanki. Ama o köprü dipsiz karanlık bir uçurumun üstünde ve her an yıkılacakmış gibi.

Bugün denizin rengi mavinin olmadığı zamanlardan kalma, Homeros'un dediği gibi, şarap rengi.

O bulut içinde bir şeyler biriktiriyor. Gözümü kırpmadan gökyüzündeki şekilsiz yığına bakıyorum. Ortalarda bir yerde bir harf beliriyor. Ş mi? Sonra başka bir yerde başka bir harf görüyorum: B. Kaybolacaklar diye ödüm kopuyor. Sağ gözümün ucunda G harfi beliriyor. Yok o G değil, O'ya benziyor. Sonra aşağıda, kenarları kırık bir A. Yavaşça kayboluyor V'ye dönüyor şimdi. Önce Ş'nin ucu, sonra da yukarıda beliren B'nin karnı siliniyor. M değişip Z oluyor. Arada boşluklar, belirip kaybolan harfler, neredeyse kelime olacaklar, sıralarını bekliyorlar sanki; doğru zamanı. Boşuna çaba, gereksiz bekleyiş. Bir cümle çıkmıyor işte. Anlamın olmadığı bir dünya. Dayanamıyorum kapatıyorum gözlerimi.

Gecenin inmesini bekliyorum. Böylelikle bulut karanlığa karışıyor, çığlıklar da susuyor o zaman, kulağımdaki çınlamalar. Sonsuz bir uğultu, şehrin uğultusu hayaletlerin seslerini sindiriyor. Bir rahatlama hissediyorum. Zaman bana kendinden bir parça bahşediyor. Serinlik ve sessizlik. Dü-

şüncelerim birbirini ezmeyi bırakıyor, kendiliğinden salınmaya başlıyor, düzensiz ama sakince.

Pencerenin kenarında bir salyangoz var. Dünya üzerindeki otuz beş bin salyangoz türünden biri. Büyük şehrin ortasında, koca bir apartmanın beşinci katına kadar tırmanabildiğine göre en inatçı tür olmalı. Ne arıyor burada? Ne bulacağını sanıyor? Camın üzerinde ardında incecik bir çizgi bırakarak ilerliyor usul usul. Her canlının ardında dünya üzerinde bıraktığı böyle bir iz var mıdır? Benim bir izim var mı? Lora bir iz bıraktı mı bu topraklardan gelip geçerken? Kalbim sızlıyor. Kalbim sızlıyor.

"Seni dinliyorum Lora. Sesini duyuyorum. Şu üzerine kıvrıldığın koltukta, su bardağındaki dudak izinde, uçuşan perdenin kenarına dokunuşunda, yarım bıraktığın kitabın okunmuş sayfasında, külliyen bu dünyada ben, şu gömleksiz beden, senin sesini duyuyorum; hem de kuvvetlice.

Bak, bir labirentin içindeyim ben. Burada doğdum ya da buraya itildim, bildiğim, ben seçmedim ama buraya aitim. Senin umutsuzluk dediğin şey, bu labirentin hakikati aslında; duvarlarla çevrili yollarda dönüp durmanın tekdüzeliği. Sana çok sıkıcı geliyor farkındayım ama Lora, ben kaybolmuş değilim, labirentteki açık kapıları da biliyorum, kapalı yolları da. İtiraf edeyim labirentin alacakaranlığını, imkânsızlığını gizliden gizliye seviyorum. Belki de böylece, yani labirentin tabiatından ötürü, bakmadan görmeyi, görmeden sevmeyi öğrendim. O yüzden işte Lora, senin upuzun yürüyüşünün ayak seslerini duyabiliyorum.

Seni dinliyorum Lora. Bana anlattığın masalları, o masalların içine gizlenmiş sızıları, seni saran acı hakikati, derin karanlık tarihi dinliyorum. Tam da bundan ötürü belki de,

yani dibine kadar sinen toprağın kokusundan ötürü seni seviyorum.

Şu sevgi sözü de ne alelade. Aslında seni sevmiyorum, sen olmak istiyorum Lora. Aşkın imkânsızlığı burada.

Ve bir şey daha söyleyeyim bak, aşk gelecek değildir Lora, geçmiştir. Benim kemiklerimden ve etimden ve kanımdan, senin damarlarından ve tükürüğünden doğmuştur aşk. İki insan birbirinin yarınına değil, hakikatine âşık olur. Tarihin fırlatıp o âna attığı iki çıplak varlığız biz. Biz. Yani âşıklar. Meleklerin ve şeytanların birbirine karıştığı, neşenin ve kederin birbirinde demlendiği, keşfin ve kayboluşun aynı anda gerçekleştiği tek varoluş halidir aşk. Malzemesi geçmiştir, gelecek değil. Yani Lora, şu hayatta ya umut edersin ya âşık olursun, ikisi birlikte olmaz."

Daha fazla devam edemiyorum bu sayıklamalara. Üzerinde "Lora" yazan dosyayı bilgisayarın çöp kutusuna gönderiyorum, oradan da tamamen siliyorum, dijital sonsuzluğun içinde kayboluyor cümleler.

Bilgisayarı kapatınca ev tamamen karanlığa gömülüyor. Saat gecenin üçü. İstanbul kör kütük sarhoş, bir kaldırım kenarında oturup kalmış, kalkacak hali yok. Bulutun olduğu yer kapkara ama etrafında yıldızlar var. Bu küçük parlak ışıklar karanlığın sofrasına oturmuşlar fısıltıyla insanların geleceğini konuşuyorlar. Duymak için kulak kabartıyorum, hatta gidip camı açıyorum. Kesintisiz bir uğultu geliyor. Hepsi bundan ibaret.

3

Belki de aşk,
bütün coğrafyaları örten bir atlas.

Uzun bir bekleyişten sonra uçak sarsıntılarla kalkıyor nihayet. İstanbul, bu devasa şehir giderek küçülüyor aşağıda. Tepeler ve yokuşlar, inişler ve çıkışlar eşitleniyor, bu yükseklikten zenginlerle yoksulların da farkı yok. Mesafe uyumsuzlukları yumuşatıyor, karşıtları yaklaştırıyor.

Daha da yükseldikçe gölgeler düşmeye başlıyor üstüne; önce gölgeler sonra beyaz, pamuksu bulutlar parçalıyor İstanbul'u. Şimdi yarısı tamamlanmış bir yapboz gibi şehir.

İstanbul'dan uzaklaştıkça içimdeki tedirginlik büyüyor. Oraya gidince ne yapacağım? Hakikaten anlamlı mı bu seyahat? Hastalanır mıyım? Zaten hasta olan ruhum iyice onulmaz hale gelir mi? Ne bulacağımı umuyorum? Gerçekten bir umutla mı gidiyorum yoksa anneme inat olsun diye mi? Bu düşünceler beni afallatıyor. Zaten netameli olan varlığımı daha da anlamsız hale getiriyor. Kararsızlığım, zamanı küçük parçalara ayırıp ağırlaştırıyor. Attığım her adımdaki tedirginlik katlanılmaz bir hal aldı. Olduğum yerde kalırsam çare bulamıyorum, harekete geçersem anlam bulamıyorum. Evden çıkana kadar belki on kere fikir değiştiriyorum. Bu seyahatte de aynısı oldu.

Gitsem mi? – Yok battaniyenin altından çıkmamak en iyisi.

Belki bir ipucu bulurum, bir iz? – Bulsan bile ne işine yarayacak?

En azından yeni bir yer görmek? – İhtiyacım mı var şimdi buna?

Hiç olmazsa evden çıkmak? – Daha yakında bir yer olmuyor mu?

Belki Lora? – Lora yok!

Hayatımın her adımında pişman olma ihtimalini düşünmek beni halsiz bırakıyor, yaşamamı neredeyse imkânsız kılıyor. Yine de öte dünyaya göç etmedim. İşin aslı niyetlenmedim de. Demek ki içimde bir yaşama ısrarı var; arzusu ya da umudu demeyelim, basitçe bir "ısrar". Belki de ona bile halim olmadığı içindir. Bir keresinde dayım söylemişti bunu zaten. Arsız bir kahkaha atarak, "Oğlum sen nalları dikmiyorsan ona bile mecalin olmadığından," demişti. O zaman çok kızmıştım hıyarlığına da, şimdi haksız değilmiş diye düşünüyorum.

Bazıları arsızca seviyorlar yaşamayı. Durmaksızın kendilerine yeni eşyalar alıyorlar, yiyorlar içiyorlar, her yeni açılan restoranı, her yeni çıkan ürünü deniyorlar, paraları olması da gerekmiyor illa, borç harç yahut da ikinci elden, çakma markalardan ediniyorlar. Tepine tepine dans ediyorlar, dansözlere para yapıştırıyor, gelinlere altın takıyorlar. Kuaförlere gidiyorlar ya da güzellik salonlarına, kendilerini yeniden ve yeniden, hep yeniden yapıyorlar. Durmaksızın kendilerinin yeni sürümlerini çıkarıyorlar piyasaya, işlevselliklerinde bir yenilik yok ama, kafa aynı çalışıyor.

Hayatı ertelemenin, oyalanmanın yolları bunlar. Ekran dünyası. Seyrettiğini yaşa, yaşadığını seyret. Herkesin memnun olduğu bir ticari döngü. Bu yaşam arsızlarından değilim en azından. Sıkılıyorum bütün bu ikiyüzlülükten. Kendimden de sıkılıyorum ya, o ayrı.

Lora... İşte Lora farklıydı. İkimiz aslında o kadar farklıydık ki. Onun bütün etrafını içine alan bir enerjisi vardı, ben tamamen kendime dönüktüm, onun iyileştirme kabiliyeti vardı, benim hasta etme, onun neşesi vardı, benim hüznüm. Yine de birbirimize doğru aktık; belki meraktan, belki şefkatten.

Zaman zaman sevişirken bunu düşünüyordum, Lora için galiba aşktan daha önemliydi şefkat.

Bir gün saçı başı darmadağın, gözlerinden yaşlar akarak, perişan halde gelmişti eve, öyle pat diye kapıda bitivermişti. Bir mitingden dönüyordu, şimdi hangisiydi hatırlamıyorum, zaten hiç önemsememiştim de. Yüzünde yaralar vardı, alnından kan sızıyordu. Düşmüş, sağ kolu bileğinden dirseğine kadar yara içinde kalmıştı. Biber gazından gözleri kan çanağına dönmüştü. Ağlamıyordu çünkü gözyaşları katılaşmıştı. Hiçbir şey sormadım. Usulca sarıldım, sonra yavaş yavaş üstündekileri çıkardım. Bacaklarında, sırtında ince uzun çizgiler halinde cop izleri vardı. Banyoya götürdüm, temizledim, yıkadım. Sonra buz koydum cop izlerinin üstüne, yaralarını tentürdiyotla sildim. O hiç konuşmuyordu. Bedeni bir yay gibi gergindi. Ben de konuşmadım.

Banyodan çıktıktan sonra ona bornozunu giydirdim. Başını omuzuma yaslamak istedi, hissettim, teninden aklı felç eden büyüleyici bir koku yükseliyordu.

Salona getirip kanepeye yatırdım, bornozu sıyrılmış, üzerinde verevine cop izi olan bacağı ortaya çıkmıştı. Ağlamamak için eğildim, o izi usulca öptüm. Ses çıkarmadı Lora ama derin bir iç çekti. Sonra kolundaki morlukları öptüm, kimbilir hangi vicdansızın parmak izleriydi bunlar. Soluğumla o izleri sildiğimi düşündüm, Lora'yı temize çekmek istiyordum. Elini saçlarımın arasında gezdirdi, derin derin iç çekti. Bedeninin her santimetrekaresine nefesimle dokunmayı arzuluyordum, Lora bunu biliyordu. Sevişirken asla

sözle bir istekte bulunmadık birbirimizden çünkü o zavallı kelimelere ihtiyacımız yoktu, birbirimizin ne istediğini okuyabiliyorduk.

Lora bornozunun önünü tamamen açtı. Memelerini öptüm usulca, sonra karnını, bacaklarının arasına doğru indim. Onu mutlu etmek istiyordum. Acıtmadan haz almasını sağlamak, kendi varlığımı bir nefesten ibaret kılmak istiyordum. Lora avuçlarımda gevşiyor, kasılmış bedeni kendini bana bırakıyordu.

Bir noktada beni durdurdu, kendine doğru çekti, canını acıtmak istemediğimi söyledim, susturdu beni, içine gözyaşı tanecikleri karışmış bir şehvetle öptü.

O gün ta derinlerde, yerin yedi kat dibinde bir yerde birlikte olduk. O gün dünyanın hangi ucunda hangi şartlarda olursak olalım aramızda kopmayacak bir bağ oluştuğuna yemin edebilirdim.

Bir türlü bitmek bilmedi uçak yolculuğu. Birkaç sıra önde hiç durmadan ağlayan bir çocuk var, iç kıyan, tiz bir ses. Kendimi yatıştırmak için kitap okumaya niyetlendim. Babamın kitaplığında görüp son anda çantama attığım *Genç Werther'in Acıları*'nı çıkardım. Yaprakları sararmış, elime sayfa sayısından daha kalın geliyor, muhtemelen nemden şişmiş kitap, okunmaktan eskimiş de olabilir. 99. sayfadan bir banka dekontu çıktı. Garanti Bankası'na ait bir ödeme makbuzu, altında "Krediniz kapanmıştır," yazıyor. Babam bir kredi kullanmıştı herhalde, onun son ödemesini yapmış. Ne tuhaf! Makbuzu kitap ayracı olarak kullanmış olmalı. 99. sayfadan sonrasını bir solukta okuyup bitirdi mi, yoksa orada bıraktı mı kitabı? Seviniyorum kredinin kapanmış olmasına. Bazı satırların altı kırmızı kalemle çizilmiş. Babamı sallanan koltukta otururken, elinde kırmızı tükenmez kalem, sayfaları çizerken hayal ediyorum. Yanındaki sehpanın üzerinde yarısı içilmiş bir kahve fincanı var. Şu satırları okuyor:

"*Koştum gittim oralara ve geri döndüm, ama umduğumu bulamadım. Ah, geleceğin de bu uzaklardan hiçbir farkı yok! Bü-*

yük, alacakaranlık bir bütün var ruhumuzda, duyumsallığımız, gözlerimiz gibi bulanıklaşıveriyor ve biz, ah, bütün benliğimizle kendimizi vermeyi, bütün sevincimizle biricik, büyük ve görkem dolu bir duygunun tüm benliğimizi sarmasını özlüyoruz. Ah! Koşa koşa yola çıkıp tasarladığımız yere vardığımızda, değişen hiçbir şey olmuyor ve biz bütün yoksulluğumuzla, bütün sınırlılığımızla kalakalıyoruz, ruhumuz ise yitmiş bir doyumun özlemi içinde."

Sayfa 42, ikinci paragrafın sonu. İnsanın babasının altını çizdiği satırlarda kendini bulması neyin sonucudur? Zamana meydan okuyan yazarın başarısı mı, ihtimal ki oğlum benim ayak izimden yürüyecek diyen babanın öngörüsü mü, kendi yolunu arayan çocuğun kaderi mi? Belki de hiçbiri değil, basitçe bir tesadüf. Hem, bizim evde sallanan koltuk da hiç olmadı ki.

Nihayet pilotun anonsu Diyarbakır'a inmek üzere uçağın alçalmaya başladığını söyledi. Hava neredeyse kararmak üzere, şehrin silüetini seçmek zor, dağınık ışık öbekleri görünüyor yalnızca. Kalbim daha hızlı atıyor artık. Bilmediğim bu diyar beni kucaklayacak mı yoksa tükürüp dışarı mı atacak?

Uçaktan indikten sonra tuvalete gittim, aynaya bakmak için. Acemi ve ürkek halim suratımdan belli oluyor mu diye. Baktım, oluyor. Gözbebekleri açık, gözleri apaçık, ağzı sımsıkı kapalı bir adam var karşımda. Yüzümü yıkadım. Kendimi rahatlatmaya çalıştım. Antalya'ya gitseydin nasıl hissedecektin, dedim kendi kendime, öyle düşün işte.

Havaalanından çıkınca bir rüzgâr çarptı suratıma, sert, buyrukçu. Bir sigara yaksam şimdi, şu havaya alışsam. Ben daha hiçbir şeye alışamadan, yanımda kömür gözlü, dokuz on yaşlarında bir oğlan çocuğu belirdi, ne işi var bu saatte dışarıda?

"Abi yolculuk nereye?" diye sordu, "Hiç," dedim, "Diyarbakır'a." Gülümsedi, "Gelmişsin de haberin yok!" dedi. Utan-

dım biraz. "Şehre," diye düzelttim, "merkeze." İçimdeki yenilgi duygusunu biraz hafifletmek istiyordum, "Bu saatte ne işin var dışarlarda?" diye sordum, "Yarın okulun yok mu?" Sesim kendime yabancıydı. "Ohoo," dedi ay kadar parlak gülümseyerek, "ben o dediğin okulları çoktan bitirmişim." Baştan aşağı şöyle bir süzdü beni. "Hısım akraban yoktur senin," dedi, "otele gideceksin." Bunu derken önümüze doğru yanaşan taksinin farı yüzünü aydınlattı. Tavşan dudaklı olduğunu o zaman fark ettim. Cevap vermedim, zaten soru da sormamıştı. "Taksiye binersin," dedi, "o götürür seni." Dediği gibi de gözden kayboldu, bir ışık huzmesi gibi bir anda.

Önümde duran taksiye bindim. Araba ağır aksak hareket etti. Dümdüz, asfalt bir yolda ilerlemeye başladık. Kalp atışlarımı kulağımla duyuyordum. Şoför nereye gittiğimi bile sormamıştı.

"Nereye gidiyoruz diye sormadın," dedim. "Merkeze gidiyoruz herhalde," dedi. "Hangi otel?" Sanki tavşan dudağın söylediğini tamamlıyordu. Cevap verdim. "Biliyor musunuz?" diye sordum. Başını onaylarcasına salladı, gereksiz bir soruydu belli ki. "İlktir?" dedi. Burada takısı olmayan soru cümlelerine alışmam gerektiğini anlıyordum. "Yok," dedim, "geldim daha önce de. İş için, ama uzun kalmadım." Niye yalan söylemiştim bilmiyorum, onu rahatlatmak için mi, buraların yabancısı değilim hissi yaratarak kendimi güvenceye almak için mi? "Abi ne iş yapıyorsun?" diye sordu. Ne cevap verecektim şimdi? "Avukatım," dedim. "O zaman tam yerine gelmişsin," dedi. Ondan sonra da sustu. Bir daha hiç konuşmadık. Arabanın eski radyosunda cızırtılı bir Kürtçe şarkı duyuluyordu. İçime bir hüzün çöktü.

Yeni yapılmış çok katlı binaların arasından şehrin içine doğru ilerledik. Güneş yavaş yavaş yeryüzünden çekiliyor ama nereden battığı anlaşılmıyor, sadece hava usulca kara-

rıyor. Oysa İstanbul'da bağıra bağıra batar güneş. Hikâyeler anlatılmış, söylenecekler söylenmiştir, güneş batar, kelimeler yerlerine kaçışır, perde kapanır. Burada ise karanlıkla birlikte hikâyeler başlayacak sanki. Şehrin surları, sırları içine saklıyor, hikâyelerin sahibi geceler. Lora'nın hikâye anlatırken ışıkları kapatmasının sebebi de buydu belki.

Bunları düşünürken otelin önüne geldik bile. Parayı ödedim, üstü kalsın, dedim. "Kalmasın," dedi taksici. O kadar kesin söylemişti ki, ısrar edemedim, aldım para üstünü, otele girdim.

Resepsiyonda kimse yok. Etraf bomboş. Neredeyse otelin kapalı olduğundan şüpheleneceğim. En sevmediğim şeyi yapıyorum, "Kimse yok mu?" diye sesleniyorum.

Bıyıklı bir adam beklerken gençten bir kız geliyor. Lora'ya hiç benzemiyor, yüzünde makyaj var, elleri ojeli, formu doldururken ojedeki simleri fark ediyorum. Ağır bir parfüm kokusu yayılıyor. Oda anahtarımı alıyorum, yukarı çıkıyorum.

Pencereden şehir görünmüyor, arka taraftan oda vermişler. Kahverengi mobilyalar, koyu renk halı. Her şey kasvetli geliyor gözüme.

Aşağı iniyorum yeniden, resepsiyondaki kız tırnaklarını törpülüyor. "Burada sigara alabileceğim bir yer var mı?" diye soruyorum. Kız tarif ediyor, az ötede.

Sokağa attığım her adım sinirlerimi daha çok geriyor. Her köşe başından bir polis çıkacak, bir cemse dolusu asker geçecek, çığlıklar duyacağım diye bekliyorum, hiçbiri olmuyor ama benim gerginliğim geçmiyor. Köşe başında iki adam fısır fısır konuşuyorlar, Kürtçe, anlamıyorum, yanlarından geçerken susuyorlar. Bana mı susuyorlar?

Herkesin, her nesnenin gölgesi var burada, benim yok.

Bir bakkal buluyorum, sigara alıyorum. Şişman, kırmızı yanaklı bir adam. Ağır aksanıyla, bana nereden geldiğimi, nereli olduğumu soruyor. Cevap veriyorum, "Hoş gelmişsen,"

diyor. Bu cümleyi duymak rahatlatıyor beni. Askerliğini Çorlu'da yaptığını, o zaman bir kez İstanbul'a geldiğini anlatıyor, Boğaz'ı, en çok da köprüleri sevmiş.

Yine de gece vakti daha fazla sokaklarda dolaşmayı gözüm yemiyor. Zaten karanlık aşinalığa izin vermiyor. Şehir yeni gelmiş toy bir adama yüz vermiyor, haklı. Otele dönüyorum. Kapıdan içeri girerken sokağın ucunda tavşan dudağı gördüğümü sanıyorum. Bir an bana bakıyor, sonra yine hop diye kayboluyor. Beni mi izliyor?

Neden bilmem burada havanın soğuk olacağını düşünmüştüm. Hepsine bahar diyoruz ama her şehrin baharı farklı işte. Üzerimdeki kazak terletiyor. Soyunuyorum, yatağa oturup televizyonu açıyorum. Bütün kanallarda neredeyse aynı dizi oynuyor. Aynı kadınlar ve adamlar, benzer replikler, uzun bakışmalar, iç bayıcı bir müzik. Haber kanallarına dönüyorum: Altının yükselişi sürüyor, dövizin ateşi yükseliyor, asgari ücrete zam yılbaşına kaldı, İçişleri Bakanlığı ülke genelinde suç oranlarının düştüğünü açıkladı, Edremit Körfezi'nde bir mülteci teknesi battı.

Altyazı olarak hızla geçip gidiyor haber. Televizyonu bırakıp aceleyle interneti açıyorum. Düşündüğümün saçma olduğunu biliyorum ama imkânsız gibi görünen ihtimalleri bile yok sayamıyorum. Birkaç dakikada detayları öğreniyorum, Suriyeli mültecilermiş, Yunanistan'a gitmeye çalışıyorlarmış, Ayvalık açıklarında tekne su almaya başlamış, sahil güvenlik fark edip müdahale etmiş, mültecilerin tümü erkekmiş, çoğu kurtarılmış, ikisi kayıpmış. İster istemez bir rahatlama hissediyorum Lora'nın adına rastlamadığım için.

Yatağın içine giriyorum, Werther'i okurken uyuyakalıyorum.

Gittiği her şehirde bir kez daha masumiyetini kaybediyor insan. Artık hayaldeki ülke değil burası, toprağına bastığım, taşına dokunduğum, kalbime yazmaya hazırlandığım yer. Lora'nın anlattığı Diyarbakır, benim hikâyem olmaya hazır şimdi. Kişisel olan her şey biraz kirlidir.

Esas hayatın sur içinde olduğunu biliyorum, Lora öyle demişti çünkü. Elazığ Caddesi'nden inip Dağkapı'ya geliyorum. Adımımı atsam sur içindeyim, büyünün başladığı yerde. Lora, Diyarbakır'ı çevreleyen surların her kapısının civarında hamamlar varmış eskiden derdi, şehre gelen yabancılar kirlerinden, mikroplarından arınsın diye önce yıkanırlarmış. Etrafıma bakınıyorum, hamam yok, belki de bu Lora'nın uydurduğu masallardan biriydi, bilmiyorum.

Dağkapı'dan içeri giriyorum kirli kirli. Sokak aralarında rastgele dolaşmaya başlıyorum. Bir büyük şehir var ama sesi yok. İnsanlar suskun ya da fısıltıyla konuşuyorlar, kuşlar sessiz, ağaçlar kıpırtısız. Bir şey biliyorlar da söylemiyorlar, sırları var belli etmiyorlar. Her adımda kendimi daha da yabancı hissediyorum, daha suçlu. Evlerin kara taşlarına do-

kunuyorum, avlulara uzanıp bakıyorum. İnsanlarla göz göze gelmeye çalışıyorum bir tanıdık arar gibi, yere bakıyorum bir ayak izi görürüm diye, yabancı mıyım diye soruyorum şehre, cevap yok.

Bütün tedirginliğime rağmen yine de İstanbul'da hissetmediğim bir mutluluk dalgası var içimde, derinde bir yerde. Werther'in Lotta'ya yarım saatlik mesafede olduğunda hissettiğine benzer bir duygu mu, diye düşünüyorum. "*Orada kendime ve insana ait bütün mutluluğu duyumsuyorum.*"

Belki de aşkın biricik olduğu yanılsamadan başka bir şey değil, aşk bütün zamanları, bütün coğrafyaları örten kocaman bir atlas ve Lora ile ben onun altına sığınan varlıklardan yalnızca ikisiyiz, Werther ve Lotta gibi, Romeo ile Jülyet gibi, Mem û Zîn gibi.

Kendime gülüyorum içimden. Aşk kelimesi kulağa ne kadar da yıpranmış, eskimiş geliyor. Hatta belki de gülünç. Sonsuz fedakârlıkların, uğruna göze alınan onca felaketin, kendinden geçmenin, hayattan vazgeçmenin mümkün olduğu o edebi aşklar kaldı mı? Hakikaten var mıydı? Aşk aslında insanın yaşamak istediği şey, yaşadığı değil. Gerçekte olan ise acı ve ıstırap. İnsan kendinde olmayanın peşinden giderken âşık oluyor ve hiçbir zaman onu elde edemeyeceğini bilmesine rağmen yine de bu büyük imkânsızlığı arzulamaktan vazgeçmiyor.

Küçük bir göletin kıyısındaki banklardan birine oturuyorum, Anzele olmalı burası. Tam karşımda bir kızla oğlan var. İkisi de hiç konuşmadan suya bakıyorlar. Neyi susuyorlar? Bazen sessizlik nasıl da sağır edici olur.

Oysa çocuklar çok neşeli. Yasaktır yazısına aldırmadan titreye titreye dalıp çıkıyorlar, birbirlerine su atıp gülüyorlar. Bazen sudan çıkıp burunlarını çeke çeke annelerinin yanına geliyorlar, kadınlar plastik kaplardan çıkardıkları yiyecekleri onların ağızlarına tıkıştırıyor, bir yandan da kurulamaya

çalışıyorlar çocukları ama onların umurunda değil, ağızlarındakini bitirmeden koşup yeniden suya atıyorlar kendilerini. Kahkahaları o kadar büyük ki şehrin bütün kederini çekip alıyor. Az önce duvarın üstünden atlayan bir oğlan varlığımı fark bile etmeden yanımda duruyor. Paçalarından sular akıyor, çenesi titriyor ama yine de gülüyor. Ellerini koltuklarının altına sokmuş olduğu yerde zıplayarak ısınmaya çalışıyor. "Korkmuyor musun?" diyorum. O zaman fark ediyor beni, yüzüme bakıyor dikkatlice. "Bak orada suya girmek yasaktır yazıyor, korkmuyor musun?" diye soruyorum. "Ma babamdan korkmam, sudan mı korkacam, ben kendime yüzmeye gelmişim," diyor. Demesiyle de suya atlaması bir oluyor.

İçimden, Anzele suyunda oynaşan çocukların, kenarda yer sofrası kurup, nevalelerini çıkarmış, ayaklarını altlarına toplayarak oturan, arada çocuklarını çağırıp onlara bir şeyler yediren kadınların, hâlâ sessizce bankta oturan genç çiftin, tam şu ânın fotoğraflarını çekmek geliyor.

Lora, Galata Kulesi'nin fotoğrafını çeken turistlerden ne kadar yakınırdı: "Her gün binlerce insan durmaksızın fotoğraf çekiyor. Ben evime gidiyorum. Her seferinde durup çekimin bitmesine izin versem evime varamam, o kadar çoklar ki! Deklanşöre basmalarına aldırmadan yürüyüp geçiyorum, mutlaka elim, kolum, yüzüm bir yerlerim kadraja giriyordur. Eğer fotoğrafın insan ruhunu çalıp başka diyarlara götürdüğü doğruysa, benim ruhum dünyanın bir sürü ülkesinde geziyor olmalı."

Ruhun çalınması mümkün mü? Keşke olsaydı! Keşke ruh bedenden ayrılıp dolaşabilseydi, başka ülkelere, başka diyarlara gidebilseydi.

Fotoğraf çekme hevesinden vazgeçiyorum. Gözlerimi kapatıyorum, Anzele'yi, şu görüntüyü zihnime iyice yerleştiriyorum. Güneşin sıcacık ışığı yüzüme vuruyor. Derken, kulağımın dibinde bir ses duyuluyor: "Yatmağa geldin buraya?"

Güneş gözlerimi kamaştırdığından karşımdaki silüeti seçemiyorum önce. Sonra yavaş yavaş önümde tanıdık bir yüz belirmeye başlıyor. Evet, tanıdık ama kim? Dikkatlice bakınca fark ediyorum, tavşan dudak bu. Bir şey sormama fırsat vermeden konuşmaya başlıyor:

"Bu gördüğün suyun adı şimdi Anzele'dir. Çok eskidir, senin dedenden, onun dedesinin dedesinden bile eskidir. Eski çağlarda adı Ayn Zelha'ymış. İçinde binbir çeşit balık yüzermiş ama bu balıklar efsunluymuş. Suyundan içenin yaraları iyileşirmiş, derdine derman olurmuş. Ama balıkları yiyenin ağzı yüzü çarpılırmış, bu suç çok büyükmüş, buralar hep Ayn Zelha'ymış." Bunu deyip kollarını açarak hızla etrafında dönüyor tavşan dudak. "Bu Zelha, Hazreti İbrahim'in kızıdır. Bir gün babasına isyan eder, der ki, sen hazret değilsin, sahtekârsın. Hazreti İbrahim çok kızar, tuttuğu gibi kızını kolundan ateşe atar, öyle diri diri yanarken karşısına geçer ve seyreder. İşte Zelha'nın yandığı yerde bu göl olur, içinde de balıklar olur."

Ezberlenmiş değil, ruhunda çok eskilerden kalmış bir ses-

le anlatıyor tavşan dudak. Bir fırsat bulduğumda, "Nerede şimdi o balıklar?" diye soruyorum.

Tavşan dudak duymamış gibi devam ediyor, sorumun manasızlığından utanıyorum. "İtfaiye yapıldı Anzele'nin üstüne," diyor büyük bir ciddiyetle.

"Hazreti İbrahim zamanında mı?" diye soruyorum gülerek.

Tavşan dudak ciddiyetini bozmuyor: "O başka zamandı," diyor, "milattan önceydi. İtfaiye milattan sonra yapıldı." Hece hece vurgulayarak, "Bin-dokuz-yüz-yetmiş-sekiz," diyor, "hep beton döktüler üstüne, ne su kaldı ne balık. Sonra yeniden bunu çıkarttılar, itfaiyeyi de taşıdılar ama balıklar çoktan ölmüştü."

Tavşan dudağın anlattıklarının ne kadarı doğru ne kadarı uydurma anlamak zor, yine de parlak gözlerindeki ışıltı mı, yüzündeki umursamazlık mı, gizli kelimelerin dudağında açtığı yarık mı, yoksa meraktan mı bilmem, ayrılmak istemiyorum ondan.

"Sen kimsin?" diye soruyorum.

"İbo, Selo, Ahmet, Mehmet... Sen ne dersen."

"Diyarbakırlı mısın sen? Aksanın hiç benzemiyor."

"Diyarbakırlıyım, İstanbulluyum, Mardinliyim, Mersinliyim. Sen ne istersen!"

Dalga mı geçiyor benimle? Ama öyle sevimli ki, kızamıyorum. Daha fazla soru sormadan peşine takılıyorum. O da bana soru sormuyor. Surun, onun deyişiyle "kuçelerinde" dolaşıyoruz. Zaman zaman bir hanın ya da bir avlunun, bazen de bir çeşmenin önünde duruyor, yalan yanlış oranın tarihini anlatıyor. Ciddiyetle, bazen hayretler ederek onu dinliyorum, artık aptalca sorular sormuyorum. Sonra birden hop diye kayboluyor ortadan, gitti derken yeniden çıkıyor başka bir köşeden. Önceleri sinirleniyorum, sonra sesimi çıkarmıyorum, bu bul-kaybol oyununa sessizce razı oluyorum.

Sonra beni yıkık dökük bir yere getiriyor, şehrin dışı gibi ama aslında içi, evler harap, bazı yerler tahta perdeyle kapatılmış, bazı yerler kazılıp toprağa dönmüş. "Buraya niye geldik?" diye soruyorum tavşan dudağa. Yüzünde daha önce olmayan bir acı beliriyor, birden karşımda büyüyor, yaşlanıyor. Titriyor mu ne? Yüzümde bir yere bakarak kırık buruk bir sesle bu kez daha yavaş, tane tane, her an duracakmış, anlatmaktan vazgeçecekmiş gibi konuşuyor. Konuşuyor ama dudaklarıyla değil, o küçük yarıktan dökülüyor kelimeler. Sanki başka bir dünyanın sesi, başka bir hakikatin sözü gibi.

"Bak, bu topraklar büyülü. Şimdi sen bu toprağa basıyorsun ya ayağının altında kelimeler var, onlara basıyorsun. Benim babamın kelimeleri, onun da babasının, annemin de var, onun da annesinin ve onların babalarının, annelerinin kelimeleri. Onların da dedelerinin, ninelerinin kelimeleri... Kalu belaya kadar söylenmiş bütün kelimeleri duyarsın. Bak kulağını yere koy, taşa koy, durma öyle koy hadi, o zaman duyarsın onların sesini, o kelimeleri duyarsın bak, hakikat bu işte."

Eğilip, kulağımı yere dayıyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

"Duydun mu?"

"Yok," diyorum, "bir şey duymuyorum ben."

"Duymazsın, çünkü üstünü örttüler. Kapattılar, hapsettiler. Ama var o kelimeler, bu toprakların dibinde duruyor onlar. Büyü burada işte. Ben duyuyorum misal bazen. Her zaman değil ama bazen. Gün battığında, ay böyle yarıya indiğinde, kalbim pıt pıt diye değil de güp güp diye atıyorsa işte o zaman, yine de bazen duyuyorum o kelimeleri. Kadınlar, erkekler, hatta çocuklar fısıldıyorlar bana o kelimeleri. Yükleniyorum onları ben. Yükleniyorum evime dönüyorum, giriyorum yatağa onlarla uyuyorum."

Tavşan dudağın tuhaf mırıltıları beni hayal âlemine sürüklüyor. Zemin ayağımın altından kayıp gidiyor. Tanıma-

dığım uğultular duyuyorum, daha tanıdık ayak sesleri geliyor kulağıma. Kuçelerde koşup oynayan küçük bir kız... Sekerek evine giden Lora... Aksayan bir genç kız... Hızla uzaklaşan Lora... Koşturan bir kadın... Aniden duruveren Lora... Sahipsiz görüntüler... Aklın mesnetsiz oyunları.

Üzerime bir yorgunluk çöküyor. Tabelasında "Sülüklü Han" yazan yer gözüme çarpıyor, içeride, masalar sandalyeler, insanlar oturuyor. Tavşan dudağa, "Gel şurada soluklanalım," diyorum. "Ben burada beklerim seni," diyor gözü tok mihmandarım. Israr kıyamet onu da içeri sokmayı başarıyorum. Yine kaybolmasına izin vermiyorum. Dut ağacının gölgesinde bir masaya oturuyoruz. İki reyhan şerbeti ısmarlıyorum.

Tavşan dudak konuşmadan oturuyor, dalgın görünüyor. Etrafına bakınıyor ait olmadığı bir yerde bulunuyormuş gibi. Yaşını tahmin etmeye çalışıyorum. Büyük, basbayağı yetişkin biri gibi görünüyor gözüme. Niye onun bir çocuk olduğunu düşündüm ki, boyu kısa diye mi? Çekinerek bardağı eline alıyor, bir yudum içince yüzüne tatlı bir gülümseme yayılıyor, çocuk oluyor yeniden.

Tavşan dudağın bana eşlik etmesinden mutluyum. O olmasa kendimi daha da yalnız hissedecektim, belki de şimdiye çoktan eve dönmüştüm.

Altında oturduğum dut ağacından mı, çalan müziğin melodisinden mi, uzun zamandır açık havada bulunduğu belli ahşap masaların, sandalyelerin verdiği şefkat duygusuyla mı bilmem bir anlığına tanıdık bir yerde olduğum hissine kapılıyorum. Ömrümde ilk kez, muhtemelen son kez bulunduğum, yabancısı olduğum şu anla, çok eski bir anıyı hatırlamış gibi tanıdık bir bağ hissediyorum, zihnim bana oyun oynuyor, dejavu oluyor.

Daha dikkatle etrafıma bakınıyorum. Bütün masalar neredeyse dolu. Herkes biriyle oturuyor, orada ama aynı za-

manda değilmiş gibi. Suskunlar. Az sonra hep birlikte büyük bir hikâyenin parçası olacak gibi sıralarını bekliyorlar. Dut ağacından kurumuş bir yaprak önüme düşüyor. Dünyanın bütün renkleri üstünde. Alıp cebime koyuyorum. Tavşan dudak görmezden geliyor. Başka birisiyle konuşuyormuşçasına mırıldanıyor yine dudağındaki yarıktan: "Allah ne verdiyse biz onu biliyoruz, taşı, toprağı, ağacı biliyoruz, daha fazlasını da biliyoruz aslında ama onlar kelimelere sığmıyor. Onun için de geleceği hiç bilmiyoruz. Bilirim diyen yalan söylüyor, yarını bilmeyiz biz. Hiç bilmeyiz."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, reyhan şerbetini kafama dikiyorum, uzun süre sessiz kalıyoruz. Sessizlik huzursuz ediyor beni. Bozmak istiyorum, tavşan dudağa dönüp, "Demirciler Çarşısı nerede, biliyor musun?" diye soruyorum.

Cümlem bitmeden tavşan dudak ayağa kalkmış, çıkışa doğru yönelmiş bile. Tam giderken Lora'nın dut ağacının altındaki masadan bana gülümsediğini görüyorum. Bir an sonra kayboluyor görüntü. Çıkıyoruz Sülüklü Han'dan.

Tavşan dudak iki elini yana açıyor. "Burasıdır," diyor, "içindeyiz zaten." Etrafıma bakınıyorum. Sokak boyunca ilerliyorum. Dar aralıklardan rengi kömür gibi karaya dönmüş adamlar dünyanın en eski müziğini yapıyorlar: Tak tak, tak ta tak, tak, tak... Dükkânların önlerinde bin yıldır orada duruyormuş gibi görünen, çekiçler, keserler, oraklar var. Bir el beni içeri doğru çekiyor, ilerliyorum. Demircilerin demir döverken çıkardığı kıvılcımları izliyorum. Kor alevlerden saçılan öfkeli ateş parçalarından gözümü alamıyorum uzun bir süre, içimdeki huzursuzluk büyüyor, yine de uzaklaşmak istemiyorum oradan, garip bir büyü beni içine alıyor.

Çarşının dar sokaklarında amaçsızca dolaşırken dükkânlardan birinde bir tabela gözüme çarpıyor, üstünde Cêwî yazıyor. Anlamını sormak üzere tavşan dudağa dönüyorum. Yok! Yine kaybolmuş.

"İki kıtanın birleştiği ülkede, iki nehrin arasındaki vadide, bahçesinde iki yaban gülü olan bir evde fakir mi fakir bir aile yaşarmış. Geçinmek için dağlardan ot toplar, pazarda satmaya çalışır, çoğu kere yatağa aç girerlermiş. Bu evde kocaman kara gözlü, upuzun kızıl saçlı, çilli suratlı bir de kız yaşarmış. Kızın adı Çiçek'miş. Evin bir de kara koyunu varmış. Kara koyun hamileymiş. Aile hevesle koyunun doğurmasını beklermiş, yavru doğunca onu pazarda satmayı ve böylece biraz para kazanmayı hayal ederlermiş. Sonunda beklenen gün gelmiş, koyun doğmuş hem de kara değil, pamuklardan daha ak bir minik yavru melemeye başlamış. Aile bu işe çok sevinmiş çünkü dünya bu ya, ak koyunlar kara koyunlardan daha çok para edermiş. Çiçek'in babası pazarda koyunu satmış, o paranın bir kısmıyla da on tane yumurta, bir hevenk sucuk, koca bir şişe şıra, şeker, tuz alıp neşe içinde eve gelmiş. Hep birlikte yiyip içmişler, karınlarını bir güzel doyurmuşlar. Yine de para artmış. O paranın bir kısmını babası Çiçek'e vermiş. 'Yarın köy meydanına çerçi gelecekmiş bak da ayağına uygun bir ayakkabı bulursan

al,' demiş. Çiçek'in ayakkabısının altında büyük bir delik varmış, kışın ayakları hep üşürmüş.

Çiçek o gece uyuyamamış, uyuyamayınca da kendine şaşırmış. Alt tarafı bir ayakkabı, o da bulursam, niye heyecanlandıysam bu kadar, diye söylenmiş kendine.

Sabah olmuş. Çiçek erkenden köy meydanına gitmiş, bir köşede çerçiyi beklemeye başlamış, şöyle kırmızı pırıl pırıl bir ayakkabı hayal edermiş. Saatler geçmiş, gelen giden olmamış, Çiçek tam vazgeçecekken karşı yolun ucundan beyaz bir pikap görünmüş. Kornası da nameliymiş. Çiçek yerinden fırlamış, koşa koşa arabanın yanına gitmiş, gözü pikabın arkasında çerçiye, 'Benim ayağıma göre ayakkabı var mı?' diye sormuş. Çerçi arabanın içine dalmış bin çeşit ıvır zıvırın arasından bir çift ayakkabı bulmuş. Ayakkabının da rengi kırmızı değil miymiş! Çiçek sevinçten uça uça ayakkabıları ayağına geçirmiş, 'Kaç para bunlar?' diye sormuş, sorduğu anda da çerçinin güzelliğini fark etmiş, upuzun boylu, yakışıklı, akça pakça genç bir adammış. O anda çerçi de Çiçek'in yazmasından kurtulmuş bir çift kızıl lüleyi fark etmiş, fark ettiği gibi de aynı o renk bir kor genç adamın yüreğine düşmüş. 'O ayakkabı senin,' demiş Çiçek'e, 'Bedeli de bir küçük öpücüktür.' Bunu deyip yanağını uzatmış Çiçek'e. O an Çiçek'in kalbi durayazmış. Ne yapacağını bilememiş, delik papuçlarını oracıkta bırakıp kırmızı iskarpinler ayağında koşa koşa uzaklaşmış.

Gel zaman git zaman güller solup, yapraklar sararmaya başladığında Çiçek kızın içine karalar basmış. Camın önünde çerçiyi düşleyip dururmuş, o günden beri kalbi sanki ileriye doğru değil, geriye doğru atarmış.

Sonunda beklenen haber köyün ebesinden gelmiş, ebe bir gün kimseye görünmeden Çiçek'in yanına sokulmuş, kalp şeklinde bir mavi küpe teki vermiş ona, 'Bunu sana çerçi gönderdi,' demiş, 'dağın arkasındaki köyde seni bekler, ba-

banın seni ona vermeyeceğinden korkar, yerim yok yurdum yok, bir pikabım var köyden köye gezerim, benim gibi adama kim kız verir, diye dertlenir, ama sen kendi isteğinle ona varırsan, dünyalar onun olur, karınca kararınca hiçbir şeyini eksik etmeden, zinhar bir an bile onu üzmeden ömür boyu başımın üstünde taşırım der,' diye konuşmuş. Küpenin öbür teki de çerçinin yüreğinin üstünde Çiçek'i beklemekteymiş.

Çiçek kızın heyecandan kalbi duracakmış. O gece heybesine biraz yiyecek doldurmuş, kırmızı ayakkabılarını ayağına geçirmiş, mavi küpeyi sağ kulağına takmış ve yola çıkmış.

Az gitmiş uz gitmiş, yollar bitmek bilmemiş, köy düşündüğünden uzakmış, güneşin ışınları solmaya, akşamın karanlığı yavaş yavaş dağlara çökmeye başlamış. Çiçek kız gece vakti yürüyemeyeceğini düşünüp büyük bir çınar ağacının kovuğuna sığınmış, öylesine yorgunmuş ki çabucak uyuyakalmış.

Ne var ki bu masum uyku uzun sürmemiş, kolunda bir acıyla uyanmış Çiçek kız. Bağırmak istemiş bağıramamış. Kocaman bir el ağzını kapamaktaymış. Çirkinlerden daha çirkin bir haydut onu kıskıvrak yakalamış. Çiçek kız çok çırpınmış, çok yalvarmış ama ne yapsa elinden kurtulamamış, hain adam oracıkta Çiçek kıza sahip olmuş. Sonra da pılısını pırtısını toplayıp ortadan kaybolmuş.

Çiçek kız bir an köyüne geri dönmeyi düşünse de, oradakilere bütün olan biteni anlatmak gözüne imkânsız görünmüş. Kendini toplamış, bir su birikintisinde yüzünü yıkamış, gözyaşlarını hırkasının yenine silmiş, tekrar çerçinin köyüne doğru yola koyulmuş.

Köye vardığında perişan haldeymiş. Önüne ilk çıkan kişiye çerçiyi sormuş, çerçiyi bilmeyen mi var köyde, hemen söylemişler yerini: Büyük sokağın yanındaki çeşmenin yanında.

Çiçek kız utana sıkıla oraya doğru yönelmiş. O upuzun sokak boyunca da çerçiye ne diyeceğini düşünmüş. Olanla-

rı gizlese mi, bütün hayatını bir yalanın üstüne mi kursa, yoksa her şeyi olduğu gibi anlatıp hakikatin bağışlayıcılığına mı sığınsa...

Genç çerçi daha sokağın köşesindeyken, Çiçek kızı fark etmiş. Kalbi uçuşa uçuşa gelip ona sarılmış, işte o anda Çiçek kız hakikati söylemenin daha doğru olacağına karar vermiş, sonucu ne olursa olsun katlanacakmış. Gözyaşları içinde çerçiye yolda başına gelenleri anlatmış. Çerçi bir süre sessiz kalmış, o sessizlik Çiçek kıza bir ömür kadar uzun gelmiş. Amma sonunda çerçi şefkatle Çiçek kıza sarılmış. 'Sen bana gelebilmek için onca tehlikeyi göze aldın, başına gelenlerde senin değil benim sorumluluğum var, o yüzden de iki kat daha iyi bakacağım sana. Ömrün boyunca kalbimin üstünde taşıyacağım seni,' demiş. Çıkarıp mavi cam kalbi Çiçek kızın öbür kulağına takmış. O gece usul usul, birbirlerini öpe seve, okşaya okşaya birlikte olmuşlar.

O günden sonra Çiçek kız hamile kalmış. Dokuz ay sonra yeri göğü inleten çığlıklarla doğum yapmış, herkes şaşırmış, bir bebek, sonra bir bebek daha. Çiçek kızın ikiz çocukları olmuş, biri hayduttan, diğeri çerçiden.

Bu çocukların ikisi de sonra demirci olmuşlar, Demirciler Çarşısı'nda Cêwî adında bir dükkân açmışlar ama tek ortak noktaları buymuş. Biri iyi, vicdanlı, akıllı bir adam olmuş, diğeri kötü, ahlâksız, ahmak bir adam. Bil bakalım hangisi kimin çocuğuymuş?"

Lora'nın anlattığı hikâye böyle bitmişti. Sorunun cevabını tahmin etmek zor değildi. Bu hikâyeden sonra demirciler hakkında uzun uzun konuşmuş, Yaşar Kemal'in *Demirciler Çarşısı Cinayeti* romanından bahsetmiştik. O konuşmanın arasında Lora bir zamanlar babasının da demirci olduğunu söylemişti. Şimdi Lora'nın hikâyesinde bahsettiği Cêwî karşımda duruyordu. Gözüme kestirdiğim gençten birine "cêwî"nin anlamını sordum, "İkiz," diye cevap verdi.

Çantamda bir fular vardı, onu boynuma bağladım. Mataramı elime aldım. Ceketimin önünü açtım, kendimi iyice turiste benzettim. Bütün cesaretimi toplayıp yüzüme acemi bir gülümseme yerleştirip içeri girdim. Bu halimle avanak bir turiste benziyordum. "Kolay gelsin," dedim demirciye. Önce duymadı, ateşler çıkararak elindeki demiri dövmeye devam etti. Bir kez daha tekrarladım. "Merhabaaa," diye bağırdım, elimi sallayarak. Demirci durdu, bana baktı, makineyi kapattı. Sessizlik olunca kapının kenarında asılı sıradan bir zinciri göstererek "İşiniz zor ama çok güzel şeyler yapıyorsunuz. Şu zincire bayıldım mesela," diye saçmaladım. Demirci hiçbir tepki vermeden yüzüme bakıyordu. Aslında yüzüme de değil, alnımın ortasında bir yere. Gözleri, derin göz çukurlarının içine yerleşmiş iki fener gibiydi. Rahatsız ediyordu insanı. Gür saçlar ve uzunca bir sakal yüzünü çevreliyordu. Şakakları beyazlamıştı iyice ama sakalları simsiyahtı. İnce dudakları her an tıslayacakmış gibi hafif aralık duruyordu. Uzun boylu, iri yarı, kaslı kemikli bir adamdı. Bir an suratımın ortasına bir yumruk savurduğunu hayal ettim, herhalde uzun süre yerden kalkamazdım.

Pişman olmuştum aslında, çıkıp gitmek istiyordum buradan ama artık çok geçti. Kısa cümlelerle, Diyarbakır'a bir turla turist olarak geldiğimi, burayı uzundur merak ettiğimi, hatta becerebilirsem Diyarbakır üzerine bir yazı yazmak niyetinde olduğumu da söyledim. Ne kadar inandırıcıydım bilmiyorum. Ben konuşup o sustukça aramızdaki zaman büyüyordu. Ne var ki artık geri dönüş yoktu, devam ettim. Lora'nın arkadaşım olduğunu, uzun zamandır kendisini görmediğimi, buralardaysa bir merhaba demek istediğimi söyledim. Lora'nın ismini söylerken kalbimden gelen bütün titreşimleri gizledim. Sıradan bir isim gibi, Ayşe gibi Fatma gibi, herhangi biri gibi söyleyiverdim Lora'nın adını.

Bir süre konuşmadı. Elindeki demir çubuğu evirip çevirdi. Sanki karar vermeye çalışıyordu, benim kim olduğuma, bir tehlike olup olmadığına, oradan kovup kovmamaya, işine devam edip etmemeye...

Derin bir nefes alıp verdi. "Nereden bildin burayı?" diye sordu.

"Lora bahsetmişti," dedim. "Babasının demirci dükkânı olduğunu söylemişti. Adı Cêwî demişti. Hatta ben de ceviz anlamıştım da o düzeltmişti, gülüşmüştük, oradan aklımda kalmış. Buralarda dolaşırken dükkânı görünce bir merhaba diyeyim hem de Lora'yı sorayım dedim. Siz babası olmalısınız," diye abuk sabuk konuştum. Elbette onun amcası olduğunu biliyordum, babası hapisteydi zaten. Ama detaylara girersem çuvallayacağımı hissediyordum. En kısa yol en güvenli yoldur sonuçta. Amacım da...

Bir amacım var mıydı hakikaten? Ne öğrenmeye çalışıyordum? Lora'nın Diyarbakır'da olma ihtimali var mıydı? Bütün bu sorular yeniden ve yine aklımdan şeytan hızıyla geçip gitti. Esasında bilinmez bir yolculuğa kendi kendime sürüklenmiştim. Lora'yı burada bulmak gibi bir umudum var mıydı? Umudum var mıydı? Belki de hiçbir şey olmasa bile Lo-

ra'nın kastettiği kadar "umutsuz bir vaka" olmadığımı ispat etmeye çalışıyordum. Diyarbakır uçağına bindiğim andan itibaren her şey kendi kendine oluyordu, Anzele'nin suyunda sürükleniyordum işte.

Demirci beni baştan aşağı süzdü. Onun bakışının değdiği yerler buz gibi oldu. Bu adamın varlığında insanı tedirgin eden garip, tekinsiz bir şeyler vardı. İçimden kendimi anlamsız bir duruma soktuğum için lanet okuyup duruyordum. Sessizliği doldurmak için konuştum, "Yani anlıyorum tabii böyle çat kapı gelmem yakışık almadı. Zaten buralar netameli yerler, tedirgin olmuşsunuzdur, korkmuşsunuzdur haklı olarak..." İçimdeki annem konuşuyordu. Her cümlemde daha da yabancılaşıyordum duruma.

"Neye korkacağım ki?" dedi. O iki buçuk kelimede, ben feleğin kaç çemberinden geçtim de korku nedir bilmedim, diyen bir böbürlenme de vardı, ateş olsan cürmün kadar yer yakarsın, diyen bir küçümseme de.

Birkaç yarım buçuk cümle gevelemiş olmalıyım. Şimdi hatırlamıyorum. Elindeki çekiçle tak tak demire vurdu bir-iki kez. "Babası değilim," dedi. Sonra da makineyi açıp yeniden işe koyuldu. Tak tak tak... Yeniden ateşler sardı ortalığı. Demirin keskin kokusu doldu genzime.

Ne yapacağımı bilemez halde bir süre öylece kaldım orada, sonra yavaş yavaş dükkândan çıktım. Tam kapıya gelmiştim ki bir sessizlik oldu. Gürültü durdu. Tak taklar kesildi. Bir ses işittim: "Kardeşi," diye seslendi adam. "Melikahmet'te tuhafiyeci dükkânı var. Ona sor."

Beş kere üst üste teşekkür ettim. İki kere kolay gelsin dedim, o zaten çoktan yeniden işine dönmüştü. Kelimelerim demirin tavında eridi gitti. Dükkândan çıktım, çıkarken az önce beğendiğim zincire takıldım, neyse ki düşmedim.

Dışarı çıktığımda tavşan dudağın beni beklediğini sanıyordum ama yanılmışım. Görünürde yoktu. Sağa sola baktım,

diğer dükkânlara kafamı uzattım, galiba bu kez beni tamamen terk etmişti. Belki de hiç olmamıştı tavşan dudak. Lora'nın zihnime yerleştirdiği bir masal kahramanıydı belki.

Dört Ayaklı Minare'nin ayaklarının dibinde tek başıma kalınca midemin ezildiğini, sabahtan beri hiçbir şey yemediğimi fark ettim.

Kaybolmayı göze alarak sokak aralarında yemek yiyebileceğim bir lokanta aramaya başladım. Rastladıklarımı pek gözüm tutmadı. Yeniden Sülüklü Han'a dönmeye çalışırken Kemikli Evi diye bir yer dikkatimi çekti, içeri girdim. Kıyıda köşede bir masaya oturdum. Odun ateşinden gelen kokular iyice acıktırmıştı beni. Menüyü elime aldım. Lora gelmiş midir buraya? Muhakkak gelmiştir. Yalnız mı? Arkadaşlarıyla mı? Ailecek gelmişler midir? Neyi severdi, o olsa bu menüden hangi yemeği seçerdi? Kemikli kuşbaşı mı mesela? Lüle kebabı mı? Yoksa odun fırınında lahmacun mu? Ayran mı isterdi, şalgam mı?

Keşke bir kez olsun Lora'yla gelseydik buralara. O göstermeseydi bana Diyarbakır'ı, şu sokaktan geçelim, burayı da görmeni istiyorum deseydi. Yok o lokantaya değil, buraya oturalım, buranın kemiklisi daha iyidir diye ısrar etseydi. Anzele'de ayaklarımızı suya soksaydık birlikte. Çocukluk arkadaşlarıyla tanıştırsaydı beni, büyük sofralar kurup bağıra çağıra yemekler yeseydik, sonra halay çekilseydi. Ben kenardan dans eden Lora'ya baksaydım. Bedeninin salınımını, omuzlarının titremesini, ellerinin ritmini izleseydim.

Lora hiçbir zaman bana beraber Diyarbakır'a gidelim demedi. Deseydi gider miydim, emin değilim. Bazı şeyleri yapabilmek için yokluk gerekiyor. Hakiki cesaret dürtmeyle olmuyor, insanın kendi içinden, kendi yalnızlığından çıkıyor.

Açlıktan başım dönmeye başlamıştı ki ısmarladığım lahmacun geldi. Sonra da yarım lüle kebabı, yarım kemikli.

Öylesine tıka basa doymuştum ki, yerimden zor kalktım. Çıkarken beni kapıya kadar geçiren kısa boylu şişmanca garsona Melikahmet'i sordum. Pek uzak değilmiş. Lora'ya bir adım daha yaklaşmak üzere yola koyuldum.

Melikahmet meğer uzun bir caddeymiş, aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya defalarca gidip geldim. Caddenin bir kısmında plastik malzemeler, oyuncaklar, muhtelif ev eşyaları olan dükkânlar var. Yani neredeyse çerçi bunlar. Herhalde bunlara tuhafiyeci dememiştir demirci. Tuhafiyeci dükkânına benzer bir yer göremedim. Kandırmış mıydı beni? Dalga mı geçmişti? Rengârenk toplar, çöp konteynerleri, İstanbul'da hiç görmediğim, hiç bilmediğim markaların paketleri: Bicicips, Paçimo. Sanki başka ülkedeyim.

Cep telefoncular, ayakkabı terlikçiler, iç çamaşırcı, küçük bir otel bile sıkışmış araya. Sefa Tavukçuluk, Demirtaş Fırını, Bosch Bayii, Roj Düğün Salonu, Melik Ahmet Lisesi, Sonunda Urfa Kapı'ya kadar geldim. Aynı yoldan bir daha geriye... Eridi gitti kemikliler, lüle kebapları, tuhafiyeci yok. Belki de burada tuhafiyeci diye başka bir şeye diyorlar. Şu plastik satan dükkânlardan biri mi? Zaten tuhafiyeci nedir ki? Sadece annemden duyduğum, belki birkaç fotoğraftan bildiğim, düğmeydi, iplikti ufak tefek şeyler satan tuhaf dükkân. Kafamdaki imaj mı yanlış? Tavşan dudak olsaydı bilirdi. Lora, bir kez daha gönder onu bana.

Ama olmadı. Tavşan dudak gelmedi.

Artık umutsuzluğa kapılmış, iyice yorulmuş, otele dönmeye niyetlenmişken, Barış Sokak'ın köşesinde, iki kepenk arasına sıkışmış küçücük bir dükkân gözüme çarptı. Kulîlk Tuhafiye. Kalbi hızlandıran şeyler: Bir tuhafiyeci.

Uzun, upuzun bir nefes aldım, kısa kapıdan kafamı eğerek içeriye girdim. Bir sürü ıvır zıvırın dizili olduğu tezgâhın arkasında bir kadın kitap okuyor: Lora.

Donup kaldım kapıda. Lora'nın saçları, Lora'nın elleri, Lora'nın kokusu... Lora'nın en sevdiği kitap: *Pardayanlar.*

Parmaklarımdan doğru bir uyuşma... Hafif baş dönmesi... Bir yere tutunsaydım...

"Ne aramıştınız?"

Ses Lora'ya ait değildi. Yüz de Lora'ya ait değildi. Aynı hamurdan meydana gelmiş başka bir insan. Burnunu biraz daha küçük yapmışlar, gözleri biraz daha koyu renk, dudakları az daha ince, ama aynı saçlar, aynı bakışlar, aynı yüz ifadesi. Kız şaşkınlık ve merakla yüzüme bakıyordu.

"Siz... Lorîn olmalısınız," dedim. Yerinden kalktı. O zaman onun Lora'dan daha kısa boylu, daha ufak tefek olduğunu fark ettim. "Lora'ya ne kadar benziyorsunuz."

Lora ismini duyunca yüzünün hatlarının gerildiğini, bedeninin dikleştiğini fark ettim. Elindeki kitabı bıraktı, kaşlarını çattı. Dik dik yüzüme bakmaya başladı. "Siz kimsiniz?" dedi, net ve neredeyse hesap sorar bir tonla.

Kendimi yaşlı bir adam gibi hissediyordum, ağzım kurumuştu. Mataramdan bir yudum su içtim.

"Ben, Arda'yım," dedim, "Lora belki bahsetmiştir benden."

Dükkânın içinde bir anda her şey değişti. Esen rüzgârlar duruldu, uçuşan kumaşlar sakinleşti, iplik makaraları yerlerine kaçıştı, düğmeler küçük çekmecelere döndü, iğneler kutularına kapandı. Lorîn'in yüzünde çok tanıdık bir gülümseme belirdi. Dudaklarının kenarları titredi, gözleri doldu. Kararlı adımlarla tezgâhın arkasından çıktı, yanıma geldi. Boynuma sarılıverdi.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemedim. İçimde zapt edilmez bir sevinç vardı, demek Lora kardeşine benden bahsetmişti, o kadar da yok-insan değildim. Öte yandan başını omuzuma yaslamış bu kadın kimdi? Lora'nın kokusunu taşıyan, onun gibi gülümseyen, elleri ona benzeyen.

Elimi tutup sandalyeye oturttu beni. Öylesine doğaldı ki hali. Dışarıdan biri görse bizi sevgili sanır, belki de kızın başı belaya girer. Biri görmüş müdür halimizi?

Onun umursadığı yoktu. Yanımdaki sandalyeyi iyice yakınıma çekti.

"Bir an ablam da gelecek sandım. O da arkandan girecek sandım."

Ben de seni ablan sandım, diyemedim. "Demek benden bahsetti," dedim.

"Deli misin?" dedi, "her şeyi biliyorum. Ne kadar mızmız bir adam olduğunu, ablamı canından bezdirdiğini."

Bir an yüzümde bir şaşkınlık belirdiyse de çabucak güldüm. O da tatlı bir kahkaha attı, belli ki o şaşkınlığı yakalamıştı.

"O kadar fena bir insan değilim," diye mırıldandım.

"Tahmin ederim," dedi. "Ayrıca ablamın da ne kadar zor bir insan olduğunu, hatta birazcık da bencil olduğunu biliyorum."

Bencil mi? Lora hakkında böyle bir ifade kullanmak aklıma gelmezdi. Tam tersi, o her zaman başkalarını düşünen,

başkaları için çalışan, uğraşan biri olmuştu. "Böyle bakmamıştım hiç," dedim, "gerçekten Lora'nın bencil olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onun kendi doğruları vardır, aslında bunlar şahsi değildir tabii, evrensel doğrulardır." Evrensel kelimesini iki parmağıyla hayalî bir tırnak içine almış, bir de gözlerini yukarı doğru kaydırmıştı. Dalgasını geçiyordu. Sözünü kesmedim. Devam etti:

"Ablam bunlara öyle sıkı sarılmıştır ki, etrafındaki herkesin buna göre davranmasını ister. İşte bahsettiğim böyle bir bencillik. Yani senden de en az kendisi kadar çalışkan olmanı ister, en az kendisi kadar senin de başkalarını düşünmeni ister, en az kendisi kadar senin de iyi bir insan olmanı ister."

Şimdi anlamıştım, haklılık payı çoktu. Demek ikimizin derdi aynıydı. Gülümsedim. "İyi tanıyorsun Lora'yı," dedim.

"E, ne de olsa ablam," diye omuz silkti.

"Hem de belli bir mesafeyle bakabiliyorsun," dedim. "Ben bunu yapamadım." Ben bunu yapamadım ve onun içinde kaybolup gittim.

"Bin dört yüz kırk iki buçuk kilometre."

"O da ne?"

"Diyarbakır-İstanbul arası. Yani ablamla aramızda gerçekten uzun mesafeler oldu," dedi.

Bizim aramızda hiçbir zaman o kadar mesafe olmadı Lora'yla. Bir Boğaz vardı aslında. Ben bir yakada, o diğer yakada oturuyordu. İstanbul Boğazı... Milyonlarca insanın kolayca aştığı mesafe, o kadar. Belki de o yüzden göremedim Lora'nın gerçeğini; burnumun ucunda olduğu için.

Bir suskunluk oldu. Korktum uzun sürmesinden. Lora'yı merak ediyordum, kardeşi onunla ilgili bir şey biliyordur diye umuyordum, Lorîn'deki Lora'yı da merak ediyordum, ilk kez onu benden daha fazla bilen, tanıyan biriyle karşılaşıyordum. Ve itiraf ediyorum, Lorîn'i de merak ediyordum.

Onda Lora'da olmayan bir neşe, umursamazlık, hafiflik vardı ve bu bana iyi geliyordu.

Sessizliği o bozdu: "Hayırdır," dedi, "Neden geldin buraya?"

Bu soruya verilecek net bir cevabım yoktu, "Bilmiyorum," dedim. İçime bir sıkıntı çökmüştü.

Lorîn ayağa kalktı. Kasanın yanından bir anahtar aldı eline, büyük bir kilidin hafif paslanmış anahtarı.

"İşin var mı bu akşam?" diye sordu.

"Yok," dedim.

"O zaman hadi," dedi, "Benûsen'e gidiyoruz."

Orası neresi diye sormadım. Hava hafif kararmaya yüz tutmuşken dışarı çıktık. Lorîn alışkın hareketlerle önce dükkânın kapısını kilitledi. Sonra kepenkleri indirdi, ona da paslı kilidi vurdu. Hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı. Arkasından ilerledim. Ara sokaklarda kaybolduk.

Diyarbakır'da böyle bir meyhane olabileceğini düşünmemiştim, Benûsen'e geldik. Lorîn önden girdi içeri, kapıda karşılayan adam, garsonlar, bazı masalardaki müşteriler hepsi Lorîn'i tanıyordu. Belli ki burası bir müdavim meyhanesiydi. Köşede bir yere oturduk. Hiçbir şey yiyecek halim yoktu aslında ama Lorîn'in birkaç meze ısmarlamasına ses çıkarmadım. Rakı da söyledik, ona hiç ses çıkarmadım ve gelir gelmez de irice bir dubleyi bardağıma doldurdum.

"Haberleşiyor musunuz?" dedim.

Başıyla öyle bir işaret yaptı ki, ne evet ne hayır anlamı çıkarabildim.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi, "zaten bilsem de söylemezdim. Bilmemek herkes için daha hayırlı." H harfi hafifçe çatlamıştı.

"Zaten sormaya da hakkım yok sonuçta," dedim. "Onun hakkındaki tutuklama kararından önce ayrılmıştık. Yani o beni terk etmişti."

Lorîn elinde kadeh, yüzünde hafif bir gülümsemeyle bir süre hiç konuşmadan yüzüme baktı: "Son âşık," dedi.

"Anlamadım?"

"Sen. Son âşıksın. Son Mohikan ya da Son İmparator gibi. Sen de son âşıksın. Genç Werther!"

Werther'i duyunca irkildim, yanımda o kitabı getirdiğimi bilmiş gibi nasıl da Werther demişti! Bozuntuya vermedim. "Dalga mı geçiyorsun?" diye hayıflandım.

"Yok, dalga geçmiyorum," dedi. "Kendine bir baksana, bulamayacağını bile bile ayrıldığı kadının izini sürmek için bin dört yüz kırk iki buçuk kilometre kateden bir adam. Böyle zamanda senin gibi insanlar kaldı mı sanıyorsun? Benim arkadaşlarımın hepsinin ayrılık acısı en fazla üç gün sürüyor. İki kilometre gitmeye bile üşeniyorlar. Sen erkek cinsinde nadide bulunan bir türsün."

"Kelaynak kuşu gibi!"

Kahkaha attı. Onun kahkahaları ortamdaki gerginliği yumuşatıyordu. Dahası, insana bir samimiyet alanı açıyordu.

"Lora'ya âşık mıyım değil miyim diye düşünmedim. Adını koymak istemedim. Bildiğim, tanıdığım ilk andan itibaren derin bir bağlılık hissettiğim. Belki bir tür sorumluluk da."

"Sorumluluk! Bu ilginç işte. Genellikle insan muhtaç, zayıf durumda olana karşı sorumluluk hisseder. Ablam asla öyle biri olmadı. Kendini zayıf hissettiği zamanlar olsa bile bunu kesinlikle belli etmez. Aslında bu sadece ablama özgü değil, bizim ailede var. İyi bir şeymiş gibi gözüküyor ama bence o kadar iyi değil. Çünkü o zaman karşındaki, senin asıl gerçeğini hiçbir zaman bilemiyor, sınırlarını yanlış yerden çiziyor. Gösterdiğin yerde değilsin aslında. Çok daha içeridesin, içeri kaçmışsın, acına saklanmışsın ama bunu gösteremiyorsun, dolayısıyla karşındaki anlamıyor. Senin çizdiğin duvara konuşup duruyor."

"Bunun bir adı var aslında."

"Neymiş?"

"Kibir."

Söylediğimi tartmak için bir süre durakladı Lorîn, rakısından bir yudum aldı, patlıcan ezmeden bir lokma ağzına attı.

"Yok," dedi. "Tam olarak doğru değil. Belki başka coğrafyalarda kibir denebilir. Ama burada değil. Belki bir tür korunma içgüdüsü. Kendini olduğun gibi ortaya koyarsan daha kolay incinebileceğin, istismar edilebileceğin korkusu. Bence böyle."

"Tehdit altındaki hayatların olağan sonuçları. Ama ben Lora için hiçbir zaman tehdit olmadım ki, benden zarar gelmeyeceğini biliyordu bence. Kendisini benden sakınmasına gerek yoktu."

"Öyle mi diyorsun?"

"Öyle olmasaydı, arandığında saklanmak için geldiği ilk kişi ben olmazdım herhalde. Üstelik ayrıydık o zaman. Buna rağmen bana geldi. Bana güvendi."

"Belki de çaresizlikten geldi."

Böyle düşünmemiştim. Bu cümle içimi acıtmıştı. Lora'nın çıkarcılığı, benim saftirikliğimi vurguluyordu. Katı bir sesle, "Sanmıyorum," dedim.

Bozulduğumu hissetmişti. "Şaka dedim yahu, sen de amma alınganmışsın," dedi. Kadehini tokuşturmak üzere kaldırdı. Ben de kaldırdım. Büyük bir yudum aldım rakıdan.

"Bu korunma içgüdüsünü tanıyorum aslında," dedim. "Bir türü bende de var."

"Hangi türüymüş o?"

"Lora'nın en gıcık olduğu."

"İyice merak ettim."

"Umutsuzluk. Zaten ayrıldığımız günün son cümlesiydi bu, bana sen umutsuz vakasın dedi."

"Öyle değil misin?"

"Bilmiyorum. Ama işte, korunma içgüdüsü dedin ya. Ben de hayal kırıklığına uğramamak için umuda bel bağlamıyo-

rum. Bu ülkede neye elini atsan hayal kırıklığı yaratıyor çünkü. Bir şeyi ne kadar çok umut edersen o kadar çok da hayal kırıklığına uğruyorsun. Dünya berbat bir yer. Dengeler kayboldu. Kötülerin dünyasında var olmaya çalışıyoruz."

Gözünü kısmış, uzak bakışlarla beni izliyordu Lorîn. Allahım, ne kadar çok Lora'ya benziyordu. Hele bu bakışları. Ne zaman umuda, hayata dair konuşsak, ne zaman benim karamsarlığım mesele olsa Lora da bana aynı böyle bakardı. Sonra giderek gerilim artar, bağırıp çağırmaya başlardık. Ya o kapıyı çarpıp giderdi ya ben. Nadiren de, enerjimiz yerindeyse eğer, birbirimizle dalga geçmeye başlar, mizah yoluyla iyileşmeye çalışırdık. Böyle zamanların bir aşamasında susar, birbirimize bakar, şiddetle öpüşmeye başlardık. Aklımdan böyle sahneler geçti. Salondaki kanepeye devrildiğimiz, yere yuvarlandığımız, banyonun kapısında sevişmeye başladığımız buğulu anlar. İçimde beyaz köpüklü dalgaların kabardığını hissettim. Sezdirmemek için acılı ezmeden koca bir kaşık ağzıma attım. Fena acıymış, gözlerimden ateşler çıktı. Oturduğumuzdan beri leblebi çekirdek gibi acılı ezme yiyen Lorîn, halime gülüyordu. Su içtim bolca. Daha da yemem o acılı ezmeden.

Sakinleştikten sonra Lorîn kaldığımız yerden devam etti. "Bizim buralarda umutsuz olma lüksün yok Arda kardeş!"

O "kardeş" kelimesi nasıl da irkiltmişti beni. İki elimin işaret ve orta parmaklarıyla tırnak içine alasım vardı o kardeşi!

"Olmayacağını bilsen de, hayal kırıklığı ihtimali çok, çoook yüksek olsa da yine de umut etmek zorundasın. Başka türlü yaşayamazsın çünkü. İmkânsızlığın ülkesinde her ihtimal bir umuttur. Boşa çıkabilir, o zaman başka bir umudun peşine takılırsın. Güneşin altındaki oksijen kadar umut var bu dünyada. Babamı biliyorsun işte. Kaç yıldır haybeden yatıyor. Biz, bir gün onun çıkacağı umuduyla yaşamak zorun-

dayız. Ömrü boyunca çıkamayacağını düşünerek yaşanır mı? Bu insanı öldürür, onu da öldürür, seni de."

Düşüncesi bile yüzünün kimyasını değiştirmişti Lorîn'in. Sararmış, hatları sertleşmiş, gözleri çakmak çakmak olmuştu. Belliydi, bu konuşmayı daha fazla sürdürmek bizi yoracaktı. Zaten bu tartışmanın içinden çıkabilseydik Lora'yla başarırdık bunu.

"Babanın sağlığına içelim," diye bu kez ben uzattım kadehi. Tokuşturduk. "Biz çok düşkündük babamıza, Lora anlatmıştır muhakkak!"

Başımla onayladım.

"Bence şu an en çok üzüldüğü konulardan biri budur, babanın ziyaretine gidememek."

"İlk onu soruyor. Ben de buradan her hafta gidemiyorum. Dükkândan ayrılamıyorum. Her hafta Silivri'ye gitmeye ne can dayanıyor ne para. Lora oradayken iyiydi."

Şu kasvetli konulardan biraz uzaklaşmak için aklıma ilk gelen soruyu sordum:

"Bu devirde tuhafiyeci dükkânı açmak nereden aklına geldi?" dedim. "Yanlış hatırlamıyorsam sen ziraat okumuştun."

"Doğru hatırlıyorsun. Benim üniversiteye başladığım yıllarda biraz bağ bahçe vardı ailede. Ben de işi esastan öğreneceğim, babama yardım edeceğim diye hevesleniyordum, ondan yazdım ziraati. Bugünleri öngörseydim ilk sıraya tuhafiyecilik yazardım." Gene o şen kahkahaların birini attı, bu kez ucu kırık olanını.

"Eminim birincilikle bitirir, üstüne de mastır yapardın."

Dik dik, muzır bir surat ifadesiyle baktı, sonra devam etti. "Dükkân aileden kalma. Babam içeri düştükten sonra annem iyice kendini koyuverdi, hep yatıyor, hep bir yerleri ağrıyor, kardeşlerim zaten dağda. İş bana kaldı yani. Tarla marla da olmayınca nerede çalışacağım ki? Duruyorum işte orada, kitap okuyorum."

"Gördüm, *Pardayanlar*! Lora'nın ilk okuduğu kitaplardan biriymiş. Öyle demişti. Evde bir tek o vardı demişti."

"Ablamı çok özlüyorum," dedi elindeki kadehe bakarak, içindeki buzlar tıkırdadı ufaktan. "İmkân olsa, onun yerine geçmek isterdim. Burada kısıldım kaldım, çok çaresiz hissediyorum kendimi, çok."

Teselli etmeme fırsat bırakmadan toparladı kendini, bir anda yüzüne yepyeni bir enerji geldi, bir saniye önce çaresizlikten bahseden kendi değilmiş gibi bana döndü, neredeyse neşeyle, "Eee, sen bizim dükkânı nereden buldun hele onu anlat heval," dedi. Bütün h'leri k'ları kıra kıra, en sahici Diyarbakır melodisiyle kurmuştu bu cümleyi.

"O ne ki?"

"Heval mi? Tüh Lora sana hiçbir şey öğretmemiş ha! Yoldaş, arkadaş demek be. Allah bilir sen halay da bilmezsin?"

"Yok, ne yalan söyleyeyim bilmiyorum. Dans etmeyi sevmem."

"Halay dans değil ki!" dedi Lorîn, "Güneşlenmek gibi bir şey."

Nasıl yerinde bir imge bulmuştu böyle. Kara kuru dilimden utandım. Onca kitabı boşuna okumuş gibi hissettim kendimi, insanın dili dönmeyince kitaplar ona ne yapsın!

O sırada içeri girerken kapıda gördüğümüz genç adam yanımıza geldi. Bana göz ucuyla selam verdi, sonra Lorîn'le Kürtçe konuşmaya başladılar. Anlamadığım bir dili avanakça seyrediyor olmamak için onlara bakmamaya çalışıyordum ama hissediyordum, birinin bıraktığı bir cümleyi öbürü tamamlıyordu. Ara vermeden konuşuyorlardı. Lorîn dönüp ona bakıyordu dinlediği anlarda, oğlan da Lorîn'in gözünün içine bakıyordu. Bazen gülümsüyorlardı, arada oğlan bir kahkaha atıyordu, Lorîn onu güldürüyordu. Görünmez bir balonun içine girmiş gibiydiler, kendimi yabancı, uzak hissettim. Eski bir ilişki belki de.

Şimdi Lora'yla uzun sessizliklerimizi düşünüyorum. Tıpkı benim olduğu gibi onun da zihninden bir sürü düşünce geçiyordu. Ama ayrı dilde. Lora'yla konuşurken aynı dili kullanıyorduk ama susarken muhtemelen farklı dillere göç ediyorduk, o kendi diline dönüyordu, ben kendi dilimde kalıyordum. Belki de hiçbir zaman aşamadığımız mesafenin sebebi buydu, suskunlukta başka dili konuşmak.

Hâlâ konuşuyorlar. Biraz sıkıldım artık. Kadehime yeniden rakı doldurdum, şişe bitmişti, bittiğini belli etmek için iyice salladım, son damla da düştü. Çocuk hemen boş şişeyi eline aldı, "Tazeliyorum," dedi.

Lorîn'e baktım, "Tazele tabii," dedi.

Oğlan, "Kusura bakma, böldüm," dedi.

Neden bilmem, elimi uzattım "Adım Arda," dedim.

O da "Akın," diye karşılık verdi.

Lorîn, "Dört harfliler sizi," diye gülümsedi.

Akın, "Ciğer bırakayım mı? Taze, az önce çıktı," dedi.

Ben, "Yok, doydum aslında," diye gevelerken, Lorîn, "Aaa, ciğer yemeden döneni İstanbul'a almıyorlarmış," dedi.

Akın, "Getiriyorum," deyip uzaklaştı.

O gidince derin bir nefes aldım.

Lorîn hiç boşluk bırakmadı, hemen bana dönüp "Şimdi anlat bakalım nasıl buldun beni, yani dükkânı? Hakikaten merak ediyorum. Lora mı söylemişti?"

"Lora sadece babasının demirciler çarşısında bir dükkânı olduğunu, şimdi amcasının onu işlettiğini söylemişti. Bir hikâye anlatmıştı. Biliyorsun masalları çok sever."

Lorîn'in yüzüne buzdan bir perde inmişti. "Cêwî'ye mi gittin?" dedi.

"Aslında aramadım, tavşan dudağın peşinden yürürken bir anda kendimi önünde buluverdim."

"Tavşan dudak mı?"

Yanlış bir şey yaptığım hissine kapılmıştım. Arka arkaya

öyle keskin sorular soruyordu ki, neredeyse suçluluk duyacaktım. "Burada sokakta tanıdığım bir çocuk. Dudağı... Tavşan dudak denir ya hani, bir çizik vardı. Bugün beni sur içinde o gezdirdi. Rehber gibi yani, önceden tanımıyordum, küçük bir çocuk zaten. Kolayıma geldi."

"Ne dedi?"

"Kim?"

"O!"

"Ha, amcan mı? Ben baban sanmışım gibi konuştum, Lora'nın okul arkadaşı olduğumu, Diyarbakır'a bir turla geldiğimi, uzundur haberleşmediğimizi, kendisini bulabilirsem bir merhaba demek istediğimi..."

Cümlemi tamamlamama bile izin vermedi: "O ne dedi?"

"Hiç... hiçbir şey söylemedi. Babası değilim, dedi o kadar."

"E, burayı nasıl buldun o zaman?"

"Ha, çıkarken Melikahmet'te kardeşinin tuhafiyeci dükkânı var, dedi. Sonra Melikahmet'te bir aşağı bir yukarı otuz kere yürüdükten sonra nihayet bir tuhafiyeci dükkânı buldum. Girdim içeri, sonrasını biliyorsun zaten."

Derin bir nefes aldım, hesap vermekten yorgun düşmüştüm. "Yahu kendimi polis sorgusunda gibi hissettim. Yeter ya, bir sakin ol. Ne oldu? Sorun ne? Bir yanlış mı yaptım?"

Benim uyarım karşısında Lorîn bu dünyaya geri dönmüştü. "Affedersin," dedi, "bu hassas bir konu!"

"Özür dilerim," dedim kinayeyle, "Nereden bilebilirdim!

Bir sessizlik oldu. Lorîn sahici bir samimiyetle, "Ben özür dilerim," dedi.

"Yok," dedim, "tamam, sorun yok. İstersen anlatmayabilirsin tabii. Bu konuyu hemen kapatabiliriz. Benim için bir önemi yok. Ama nedir yani? Seni bu kadar tedirgin eden konu ne? Madem sizin için bu kadar önemli, Lora neden bana amcasını anlatmadı? Babanızı o kadar seviyorsunuz, belli ki ailecek birbirinize bağlısınız, amcanla ne derdiniz var?

Tekrar söylüyorum, bu soruların hiçbirine cevap vermeyebilirsin, ama bil ki ben sahiden konunun yabancısıyım. Bir hata ettiysem, bilmeden ettim."

"Hata sende değil," dedi Lorîn, "hatanın büyüğü yukarıdan geliyor." Parmağıyla havayı işaret etmişti ya da Tanrı'yı.

"Nenemle dedemin uzun yıllar çocukları olmamış, ne yapıp ettilerse bir evlat sahibi olmayı başaramamışlar. Herkesin yedi-sekiz çocuğu oluyor, bunlarda hiç yok, o zamanlar zor tabii. Millet dedemi alaya almaya başlamış. Mahalle baskısı işte, bilirsin. Nenem elinden gelen her şeyi yapmış, üfürükçülere de gitmiş, doktorlara da. Tedavi de olmuş, her türlü büyüydü, ottu çöptü, kim ne dediyse yapmış ama işte nenemin deyişiyle, Allah vermeyince vermiyor. Sonunda artık pes etmişler, bütün tedavileri bırakmışlar, nenem içtiği otları, muskaları filan hepsini bahçede yakmış. Dedem de artık başkasına niyetlenmiş. İşte tam o sıralarda nenem hamile kalmış. Dokuz ay on gün sonra da bir değil iki bebek gelmiş, birbirine tıpatıp benzeyen ikiz çocuklar.

Babamla amcam birbirlerine tıpatıp benzerler. İkiz bile denmez, neredeyse aynadaki yansıma gibi. Çocukluklarında nenemi de, dedemi de çok kandırırlarmış. Daha doğrusu amcam kandırırmış, babam hep saftirik olmuş."

Yutkunuyor Lorîn. Arkadan gelecek hikâyeyi hissediyorum.

"Amcam, ben yemedim deyip çöreklerden çifter çifter alırmış mesela. Babam aç kalırmış ya da amcam haylazlık edip bir şeyi kırsa, babamın üstüne atarmış. Okulda da aynısı olurmuş, bu sefer öğretmenleri kandırırmış amcam. Tahmin edebileceğin gibi, babam çalışkan, akıllıymış, amcam tembel, haylaz. Sınav kâğıtlarını değiştirirmiş hep amcam. Sözlülerde kendi yerine babamın kalkmasını sağlarmış, artık tehdit mi ederdi, ne yapardı bilmem." Yine duraksadı, yeni gelen şişeden rakı koydu kendine. O sırada ciğer de geldi. Bu kez Akın değil, bir garson getirdi tabağı. Lorîn bana hiçbir şey

sormadan tabağıma ciğer koydu. Sözünü kesmemek, hikâyeyi dağıtmamak için müdahale etmedim.

"Bazı şeylere geç uyandı babam. Fiziksel olarak kendini ondan ayırt etmek için bir sürü şey yaptı. İkizler ya, doğdukları zamandan itibaren her şey iki tane alınmış. Aynı ayakkabı, aynı gömlek, aynı okul çantası, aynı saç tıraşı. İlk başlarda her şey biraz da oyun gibi geliyormuş babama. Okuldaki muzırlıklar falan... Babam bazen bilerek de onun yerine sınava girermiş. Sonra, amcamın tehlikeli olmaya başladığını fark edince farklı olmak için elinden geleni yapmış, başka kılık kıyafetler almış, farklı bir saç tıraşı olmuş, bıyık bırakmış, sakal bırakmış ama babam ne yapsa amcam birkaç gün içinde gidip aynısını yapmış, aynı gömlekten almış kendine, aynı tıraşı olmuş, o da sakal bırakmış. Bir gölge gibi takip etmiş babamı. Delice değil mi? Hatta daha acayip bir şey de olmuş. Babam tam şurasına alnının kenarına bıçakla bir kesik atmış. Bayağı da kanamış yani, hastaneye götürmüşler. Sonra ne olmuş tahmin et?"

"Amcan da aynı kesiği yapmış deme!"

Lorîn başıyla beni doğruladı. "Tam aynı yerden," dedi, "aynı şekilde."

Bir insanın kaderini kaçınılmaz bir şekilde bir başkasının çizmesi ve bunun gayet de doğal yoldan olması dehşet vericiydi. Bana tıpatıp benzeyen bir ikizim olduğunu ve onun bir gölge gibi daima peşimden geldiğini, hayatımın bütün imkânlarını fütursuzca kullandığını, benim adıma, ben olarak her şeyi yapabileceğini hayal etmeye çalıştım, bir noktadan sonra insan kendisinden de emin olamaz. Başkalarında ne tür bir iz bıraktığını asla bilemez. Ayrıca başkaları da seni tam olarak tanıyamaz. Sevecen, akıllı bir insan mısın, kötücül, üçkâğıtçı biri mi? Kimse tam olarak emin olamaz. Belki en yakınları bile. Tanrı'nın gazabı varsa o da bu olmalı.

"Lorîn," dedim, "yanlış anlama ama belki de babanın içe-

ride olması sizi rahatlatmıştır. Yani artık iki kardeşi karıştırabileceğiniz bir durum yok ortada."

"Bunu düşünüyorum bazen. Lanet son buldu. Bedelini babam ödüyor ama en azından lanet bitti."

"Babanın içeride olması da amcanla mı ilgili?"

"Babam kendini ayırt etmek için bir sürü önlem alıp insanlara da söyleyince amcam çok bozuldu, önce bozuldu, sonra öfkelendi. Derken bir gün kapımıza jandarma geldi. Bağlar'da bir korucu öldürülmüş. Babamı alıp götürdüler. İspatlayamadık babamın yapmadığını. Babam içeri düştükten sonra amcam dükkânın üstüne oturdu, bağlar, bahçelere de el koydu. İşte bizim hikâyemiz bu kadar!"

Yorulduğunu hissediyordum, gözlerinden okunuyordu. Ben de yorulmuştum doğrusu. Son bir soru sordum: "Lorîn, dikkatimi çekti. Sizin tuhafiyecinin değişik bir adı var, neydi?"

"Kulîlk," dedi Lorîn gülümseyerek, "çiçek demek. Nenemin adı."

Hikâye şimdi tamamlanmıştı.

Çıktığımızda ikimiz de epeyce sarhoştuk. Akın bizi geçirdi. Lorîn'le kapı ağzında uzun uzun konuştular, ben kenarda bekledim. Sonra benim de elimi sıktı, "Her zaman bekleriz," dedi. Bir daha buralara gelir miydim? Yanıtı olmayan sorular kutusuna bunu da ekledim. Lorîn'i evine bırakmak için ısrar ettim, gece vakti, tek başına... Dalga geçti benimle, "Turist olan sensin, ben seni bırakayım oteline," dedi. Ben de onu kabul etmedim. Caddeye çıktıktan sonra vedalaştık. Önce el sıkıştık, sonra Lorîn sıkıca boynuma sarıldı, yine Lora'nın kokusu çarptı yüzüme. Ben de ona sarıldım. Bir süre öylece kaldık. Sonra uzaklaştı. Aklımdan, Lora'dan haber alırsan bana iletir misin, demek geçti ama söyleyemedim. Mümkün olsaydı Lora haber verirdi herhalde. Lora'nın durumu ile ilgili tek bir şey öğrenmiştim, yaşıyordu. Hepsi bu kadar.

Sabah erkenden kalkıp duş alıyorum. Esasında böyle bir alışkanlığım yok ama bir kez de olsa Diyarbakır suyuyla yıkanmak istiyorum. Küçük damlalar bedenimden akıp İstanbul'un tozunu temizliyor.

Daha fazla yapabileceğim bir şey yok bu şehirde, turist gibi dolaşmayı kendime yediremiyorum. Kimbilir belki bir gün Lora'yla birlikte geliriz ve o zaman sahiden gezebilirim Diyarbakır'ı. Umut mu bu? Yok, gizli saklı bir dilek sadece.

Artık bir an önce eve, kendi battaniyemin altına dönmek istiyorum. Lobiye inip iki gecelik paramı ödemek istediğimi söylüyorum. Simli ojeli kız yok, bıyıklı bir adam var. Birileri girip çıkıyor, bavullarıyla bir turist grubu gelmiş, resepsiyondaki adam onların işlemleriyle uğraşıyor. Her şey yerli yerine dönmüş sanki. Dört Ayaklı Minare'yi görmek istiyorlar, dilek tutacaklarmış altında. "Kurşun deliklerini de muhakkak görün," diyorum, anlamıyorlar, boş gözlerle bakıyorlar ve sonra tekrar kendi neşelerine dönüyorlar.

Paramı ödüyorum, dışarı çıkıp bir taksi buluyorum, havaalanına varana kadar etrafta tanıdık bir yüz arıyorum, hiç olmazsa tavşan dudak!

Ama kimseyi göremiyorum, uçağa biniyorum.

4

Öğrenilen incelikler
bir sonraki sevgiliye kalır.

Diyarbakır'dan döndüğümden beri bedenimde tanımadığım bir ağırlık, ruhumda tuhaf bir hafiflik var. Patlamadan bu yana karşımda duran bulut tekinsiz bir devinim içinde. Bir an Noel Baba'yı andırıyor, gür sakallar, koca göbek, kafada bir kukuleta, sonra bozuluyor, dağılıyor, toplanıyor, rengi koyulaşıyor, şekilsiz bir taş parçasına dönüşüyor, başka bir an iyice büyüyor, yaklaşıyor, bir ucu keskin bir kılıç gibi tehditkâr, salınıyor İstanbul'un üzerinde, sarayın bir kulesini ha kopardı ha koparacak. Dışarıda sağlam bir rüzgâr var, pencerelerden uğultular geliyor, ağaçlar çaresizce bir sağa bir sola eğilip bükülüyor. Sanırım o rüzgâr yüzünden bulutun biçimi durmadan değişiyor ama yok olmuyor, bela gibi havada asılı duruyor. Yine de bana eskisi kadar keder vermiyor, çoğu kere fark etmiyorum bile.

Artık Lora daha az aklıma geliyor. Diyarbakır'a gidip geldikten sonra aramızdaki mesafe arttı sanki. Oysa onun hakkında çok daha fazla şey öğrendim, yaşadığı yerleri gördüm, bahsettiği ayrıntıların karşılıklarını buldum, içimdeki Lora'nın daha büyümesini beklerdim; ne var ki aynı kuvvette

ama daha uzak bir yerde duruyor. Belki de sadece zamanın iyileştirici gücü böyle hissetmeme yol açıyor. Her dakika internette haber de bakmıyorum, belki bu da iyi geliyordur.

Diyarbakır'da kaldığım son gece *Genç Werther'in Acıları*'nda 98. sayfaya gelmiştim. Babamın Garanti Bankası makbuzu ile işaret koyduğu 99. sayfayı okumaya cesaret edememiştim. Orada bir işaret, çözemeyeceğim bir anlam bulmaktan korkuyordum. Şimdi kendimi daha cesaretli hissediyorum. Açıp 99. sayfayı okuyorum. "*Yaşamın tadını çıkarmak için üstünde durulabilecek küçücük bir toprak parçası yeterlidir,*" diyor Goethe, "*altında yatmak içinse daha da az.*"

Babam öldükten sonra annem beni sık sık onun mezarına götürdü. Belki de kendi giderken destek olacak birini arıyordu. Elimi sıkı sıkı tutardı, bazen canım acırdı, o kadar sıkı. Her zaman temiz, düzgün giyinirdi. Saçlarını tarar, hafif bir makyaj yapardı. Büyük bir kapıdan mezarlığa girer, mezarların arasındaki incecik yollarda ilerleyerek, bazen başka mezarların üzerinden atlayarak, babamınkine varırdık. Babamın mezarı güzeldi, annem çiçekler diktirmişti. Bembeyaz mermerden bir çerçeve vardı, başucundaki taşa da bir kalp yapılmıştı, küçük kırmızı bir kalp. Nejat Aksoy yazıyordu bir de sadece, diğer mezarlarda olduğu gibi doğum-ölüm tarihleri yoktu.

Annem mezarın bakımı için elinde su bidonuyla dolaşan, esmer, kara kuru bir çocuğa para veriyordu. Biz geldiğimiz zaman kokumuzu almışçasına hemen ortaya çıkıyor, hiçbir şey konuşmadan birkaç adım ötemizde durup annemin ona para vermesini bekliyordu. Kaç yaşındaydı? Benden küçük müydü, büyük mü? Benden az uzundu, belki daha çelimsizdi ama suratı benden çok daha yaşlı gösteriyordu. Sanki hiç yıkanmıyordu, rengi öyle karaydı. O zaman böyle adlandırmıyordum tabii ama şimdi biliyorum ki, gizliden gizliye bu çocuğa sinir oluyordum. O babamla daha yakındı, biz birkaç

saat kalıp sonra gidiyorduk, o hep oradaydı. Belki geceleri babam onunla konuşuyordu, belki hangi çiçekleri nasıl sulayacağını babam söylüyordu ona. Çünkü evdeki çiçeklerin nasıl sulanacağını da anneme babam söylerdi.

Annem ona para verince çocuk gülümsüyordu, hemen bidondan babamın mezarına su döküyor sonra koşup çeşmeden yeniden dolduruyor, gelip bir daha, bir daha suluyordu mezarı. Bunun sadece çiçekleri değil, ölüleri de canlı tuttuğunu sanıyordum. Örneğin yandaki mezarda hiç çiçek yoktu, sadece kuru otlar, çatlamış toprak vardı, belli ki hiç sulanmıyordu. Bu nedenle onun içindeki kişinin de kuruyup kaldığını düşünüyordum. Oysa benim babam bakımlıydı, tıpkı ölmeden önceki gibi duruyor olmalıydı.

Annem, mezarın başına gelince beni önüne alır, omuzlarımdan tutardı, ellerinin ağırlaştığını hissederdim. Belki de gözyaşlarını bana göstermek istemediği için böyle dururduk. Hiç konuşmazdık.

İlk zamanlarda neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum. Anlamsız bir ziyaret gibi geliyordu bana, bu sıkıcı gezi bir an önce bitsin istiyordum. Evden çıkarken annem, "Hadi, babana gidiyoruz," derdi. Oysa geldiğimiz yerde babam yoktu. Mermer bir çerçevenin içinde, üzerinde çiçekler olan bir toprak parçası; gördüğümüz sadece buydu.

Sonraları toprağın altında yatan babamı hayal etmeye başladım. Yapayalnız ne yapıyordur, orası soğuk mudur, üşüyor mudur, toprağın altında karıncalar, solucanlar yok mudur, babam onları nasıl kovalıyordur, daha önemlisi üzerinde o kadar toprak varken nasıl nefes alıyordur... Saçma olduğunu hissettiğimden aklımda dönüp dolaşan bu soruları yüksek sesle dile getirmiyordum ama sormaktan da kendimi alamıyordum.

Bir keresinde bu soruları bir kâğıda yazdım, yanımda getirdim. "*Baba, ben Arda. Biz hep buraya geliyoruz. Sen orada mısın? Gözlerini açıp kapayabiliyor musun? Topraklar girmiyor*

mu? Acele cevap." Bu tür bir şeydi. Annemin fark etmediği bir ânda kâğıdı toprağın altına sokuşturuverdim, belki babam görür ve bir şekilde cevap verir, böylece beni bu can sıkıcı çemberin içinde dönüp durmaktan kurtarırdı. Sonraki gelişimizde kâğıdı koyduğum yeri, yine anneme göstermeden eşeledim ama mesajım kaybolmuştu. Ya babam almış ve cevaplamaya gerek görmemişti ya da çiçeklere su veren kara çocuk çalmıştı. O günden sonra o çocuktan daha çok nefret ettim.

Zaman içinde mezar ziyaretlerimiz seyrekleşti, annem İstanbul'dan taşındıktan sonra zaten çok az gitti, ben de ölülerin akıbetini öğrendikten sonra mezarlığa gitmeyi anlamsız buldum, evin içinde zaten yeterince babamın anılarıyla yaşıyordum.

Özlem tehlikeli bir duygu çünkü umutla yan yana duruyor. İnsan umut ederse o zaman özlemek de neşeli, enerji veren, tatlı bir duyguya dönüşüyor. Umutsuzlukla birleştiğinde yok olmuyor ama insanın içinde katılaşıp kalıyor. Müzmin çaresizlik! Babamla ilgili özlemim zaman içinde bu kıvama geldi. Küçükken her akşam dönüp başa sararak babamın bana sarıldığı anları hayal ederdim. Bir keresinde annem bir arkadaşıyla konuşurken, "Yaşlandıkça insanın hafızası zayıflıyor, anılar silikleşiyor," demişti. Babamın sesini, kokusunu, bana dokunuşunu unutmaktan korktuğum için büyümek istemiyordum. Aklımda kalanları unutmamak için devamlı zihnimde anılarımızı tazeliyordum. Durmadan babamı rüyamda görüyordum, onun benimle rüyalarım aracılığıyla konuştuğuna inanıyordum. Bu beni iyileştiriyordu. Ama sonra bir gün onu duyamadığımı fark ettim. Kelimeleri hâlâ aklımdaydı ama artık sesleri yoktu. Sonra yavaş yavaş babamın görüntüsü de bulanıklaştı. Gözleri bir karaltıydı artık, ağzı bir görünüp bir kaybolan boşluk. Rüyalarıma da gelmiyordu. Yok olmuştu.

Galiba burası yasın bittiği nokta. Artık hiçbir umudun kalmadığı, özlemin katılaştığı, gidenin sizin içinizde de öldüğü an.

Lora'nın da o noktaya varmasından korkuyorum artık. Ona duyduğum özlemin umutsuzlukla birleşip katılıp kalmasından, geri dönülmeyecek bir mesafenin oluşmasından korkuyorum.

Sık sık Diyarbakır'ı düşünüyorum, sur içinin dar sokaklarını, siyah taşları, derin kuyuları, Sülüklü Han'ı, tavşan dudağı ve tabii Lorîn'i. Yaşadığı bütün felaketlere karşın içten kahkaha atabilen, tuhafiyecideki ipliklerle, kapıdaki kepenkle, önündeki tabakla, içtiği rakıyla bağını koparmamış Lorîn'i. Lora kadar kuvvetli ve zeki değil, buna karşılık Lora'da olmayan sahici bir neşe ve uçuculuk var onda. Ailenin ağır hikâyelerinin yükünü Lora taşıyor besbelli, yüzündeki keder, dile getiremedikleri yüzünden.

Ne tuhaf, Lorîn'le o gece öylece ayrıldık, ne ben ona bir telefon numarası sordum ne de o bana. İki yabancının ilk görüşmesi değil de, birbirini epeydir tanıyan iki arkadaşın sıradan vedalaşması gibiydi. Büyük olasılıkla sarsakça cümleler ettim, tam da hatırlamıyorum. Lora'dan haber alırsa bana iletebileceği bir kanal bile yok. Sosyal medyadan baktım, ona ait hiçbir hesap yok. Lora da kullanmazdı zaten. "Gereksiz, tehlikedir," derdi, "kafa karıştırmaktan başka bir işe yaramıyor." Telefonda ya da bilgisayar başında uzun zamanlar geçirmeyi de sevmezdi. Şimdi düşünüyorum da, eylem insanıydı Lora.

Bir keresinde onu almak için Göçmenler Derneği'ne gitmiştim. O uğra demişti. Belki beni, tepkilerimi yokluyordu, yoksa insan sevgilisine niye Göçmenler Derneği'nde randevu versin ki. Ertesi gün olacak yürüyüş için pankart hazırlıyorlardı. Nasıl canlı, heyecanlıydı. Becerikli hareketlerle yere serdikleri beyaz bezin üzerine kırmızı boyayla bir şeyler yazıyordu. Bir yandan eylemin saati, yeri ile ilgili sağa sola bilgiler veriyor, omuzu ile çenesi arasına sıkıştırdığı telefonla tam olarak anlayamadığım bir trafiği yönetiyordu. Sıra, kenarlara çıta çakmaya gelince benden yardım istemişti Lora. "Hayır," diyememiştim ama bana nasıl da saçma geliyordu, üzerinde "HAYAT HERKESİN HAKKI" yazan bir bezin kenarlarına çıta çakmak. Sanırım Lora bir eylem halinin heyecanını bana da bulaştırmak istiyordu. Oysa zihnimde karşılığı olmayan bir duruma nasıl ikna olabilirdim ki? Yine de hayır diyemedim, homurdanarak bezin ucundan tuttum. Benim o halimi görünce Lora'nın nasıl yavaş yavaş gerildiğini, neşeli enerjisinin sönüp durgunlaştığını, hatta beceriksizleştiğini hatırlıyorum. Son çiviyi çakarken çekici eline vurması da bunun işaretiydi bence. Canının acıdığını belli etmemeye çalışmıştı ama gözlerinin istemsizce yaşardığını fark etmiştim. "Hadi çıkalım," demiştim, "bir eczaneden merhem falan alalım, en azından buz bulalım." Cevap vermemişti, ben hiçbir şey dememişim gibi ıvır zıvır işleri yapmaya devam etmişti, hatta ortalıktaki birkaç kirli bardağı toplayıp mutfakta yıkadığını bile hatırlıyorum. Sırf beni sinir etmek için. Ben de başka bir şey söylememiş ama ceketimi giyip, hatta sanırım kıştı, atkımı da takıp kapının tam yanında dikilmiştim.

Sonunda dışarı çıkmıştık. Her adımda aramızdaki gergin sessizlik büyümüştü, sonunda patlayan ben olmuştum:

"Niye surat asıyorsun, anlamıyorum ki, derdin ne?"

"Surat asan sensin. Bir çıtanın ucundan tutsan ölür müy-

dün? Bana saygın olmayabilir, göçmenlere saygın olmayabilir ama hayata da mı saygın yok!"

"Şu herkesin hakkı olan hayata mı? Pankartta yazan hani?" Biraz dalga geçer tonda söylemiştim.

Lora sol işaret parmağını burnuma doğru uzatıp sallamıştı: "Bak Arda, damarıma basma gene, hiç iyi olmayacak."

O zaman fark etmiştim az önce çekici indirdiği parmağıydı o ve davul gibi şişmişti.

"Kusura bakma," demiştim, "o parmağını ciddiye alamayacağım, şişmemiş bir tane varsa onu uzat burnuma."

O zaman Lora da parmağının halini fark etmiş, şaşkınlıkla "Aaaa!" demişti. Öyle kendiliğinden, öyle tatlıydı ki o "Aaaa" ikimiz de gülmeye başlamıştık.

Sonra bir sağlık ocağına gittik, pansuman filan, günlerce o parmağın şişi inmedi. Şimdi olsa, kalbimin üstüne koyarım o parmağı.

Kaç gündür doğru düzgün bir şey yemiyorum, yemek yapmaya üşeniyorum. Ne zamandır Nermin Teyze de yiyecek bir şey getirmiyor, küstü mü nedir? Durmadan köşedeki büfeden dilli kaşarlı söylüyorum ya da pizzacıdan dört peynirli. İyi beslenmemekten olsa gerek, mideme oturmuş bir yumruk var. Onun ağrısını unutmak için internette dolaşmaya başlıyorum. Bir zamanlar, yeni bir şeyler öğrenmek, biraz eğlenmek, hani derler ya hoşça vakit geçirmek için merak ve heyecanla internette gezinirdim, uzun zamandır böyle bir his yok içimde. Lora gittiğinden beri sadece onunla ilgili haberleri gözüm arıyordu, şimdilerde ona da bakmıyorum pek. Yine de, belki iyi bir habere rastlarım, hiç olmazsa günü kurtaracak bir-iki cümle okurum diye bir beklentim var galiba.

Ekranda uykusuzluktan kelimeleri ağzının içinde yuvarlayan bir çocuk. On üç-on dört yaşlarında. Elinde benzin pompası, bir motora benzin koyuyor, gözleri ha kapandı ha kapanacak. İşini rüyada gibi yapıyor. Kafasına montunun kukuletasını geçirmiş, elleri ceplerinde, sallana sallana gelirken, "Abiii, hiç uyumadım," diyor, hemen peşinden de

ekliyor. "Ne kadar bu?" Onu kameraya alan kişi, "İki yüz diyor." Çocuk pompayı otomatik hareketlerle motorun benzin deposuna takıyor. Adam, "Uyumadın mı? Niye?" diye soruyor, çocuk, "Yatamadım abi, o geliyor, bu geliyor, öldüm uykusuzluktan," diyor. Diyor da her kelimenin son hecesi eksik, o kadar uykusuz. "Gececi misin?" Çocuk kukuletasını indiriyor kafasından, "Gecemiz burada geçiyor, gündüzümüzde hayat yok," diyor. "Akşam oluyor, hep akşam abi. Gündüzü özledim valla," diyor. Gözleri kapalı. "Seni de beklettim abi, kusura bakma." Adam, "Yok canım olur mu öyle şey, canın sağ olsun," diyor. Çocuk, "Herkes senin gibi olsa, canımı yesinler," diyor etrafına bakınarak, görüyor mu belli değil. Adam parayı uzatıyor, çocuk benzin deposunun kapağını kapatıyor, "Fiş vereyim mi abi?" diye soruyor, adam, "Yok, teşekkür ettim," diyor. Çocuk ağzında bir şeyler mırıldanıyor, "Allaha emanet ol," gibi ya da "Eyvallah," gibi, tam anlaşılmıyor. Videonun altındaki haber başlığı: "Gündüzü özledim diyen pompacı çocuk işten çıkarıldı."

Dünya dönmeye devam ediyor. Aşağıdan altyazı geçiyor: Sağlığınız için aşırı yağ tüketmekten kaçının... 1 Nisan'a kadar yapacağınız market alışverişlerinize ekstra bonus fırsatı...

"Kütahya Emniyet Müdürlüğü Narkotik Suçlarla Mücadele Şubesi ekipleri, kente araçla uyuşturucu getirileceği bilgisi üzerine harekete geçti. Tespit edilen şüphelinin kullandığı araç, kent girişinde durduruldu. Araçta eğitimli köpek 'Thor' ile yapılan aramada, valizde 64 kilo 890 gram gelen 160 bin uyuşturucu hap ele geçirildi. Sürücü U.Ö. (23) sağlık kontrolünden geçirilip gözaltına alındı. Polis ekipleri sayımı yapılan haplarla, Türkiye'nin Avusturya'yı 2-1 mağlup edip elediği maçta 'Bozkurt' işareti yaptığı gerekçesiyle 2 maç ceza alan milli futbolcu Merih Demiral'ın ismini yazdı." Haberde bir fotoğraf: Siyah pano üzerine altın harflerle "NARKO" yazılmış. Narko'nun O'su büyüklü küçüklü hilallerden

oluşuyor, bir yandan da stilize edilmiş bir gül etkisi veriyor. Altta, "KÜTAHYA" yazıyor, daha küçük olarak yine altın varak. Önde, içinde renkli haplar olan naylon poşetler dizilmiş, her poşet ayrı renk haplarla dolu; sarı, mavi, koyu mavi, pembe. Öne "MERİH DEMİRAL" yazılmış haplarla. Her şey büyük harf.

Dünya dönmeye devam ediyor. Aşağıdan alt yazı geçiyor: PEKGY 1,37 Kırmızı ok aşağı PETKM 15,81 Kırmızı ok aşağı, REEDR 10,36 Yeşil ok yukarı, AKSEN 31 Kırmızı ok aşağı. Daha da alt yazı: Yabancı turist sayısı mart ayında %7,2 azaldı. Aniden bütün alt yazılar siliniyor: Gloria Jeans... Gloria Jeans...

"Diyarbakır'da nevruz kutlamasına izin yok!" Onlarca fotoğraf arka arkaya sıralanmış. Birinde bir TOMA su sıkarak ilerliyor, kaçmaya çalışan insanlar, iki kişi yerde, iki genç oğlan, başlarını elleriyle korumaya çalışıyorlar. Başka bir fotoğraf: Rengârenk giysileriyle halay çeken kadınlar. Birbirlerine yaslanmışlar, kolları yok gibi duruyor. Hemen peşinden bir an sonraki fotoğraf: Baştaki ve sondaki kızlar yanlarındakiyle sımsıkı hâlâ, halayın ortasındakiler basınçlı suyla geriye doğru uçmuş, başlarındaki örtüler düşmüş, saçları dağılmış, galiba ayakları da yerden kesilmiş. Bir başkası: Çelik yelekler giymiş, kalkanlarını siper etmiş polisler, karşılarında yediği gazdan gözleri kıpkırmızı, yaşlı bir adam onlara parmak sallıyor. Polislerin bazıları ona doğru adım atmış gibi. Bir ayakları havada çünkü. Ellerinde coplar var. Bu ânın başka bir fotoğrafı yok. Sonra ne olmuş belli değil, o cop nereye, nasıl inmiş! Başka bir fotoğraf, daha soyut, hatta artistik diyebiliriz. Yerden göğe doğru yükselen kesif dumanların arasında insan silüetleri. Kıyamet sonrası çağın ilk fotoğrafı. Ön planda yerde bir bebek emziği görünüyor. Başka biri: Panzerin önünde dört polis, bir çocuğu yaka paça götürüyorlar. Polislerden biri çocuğun kolunu arkaya doğ-

ru bükmüş. Çocuk polisin henüz yakalayamadığı tek eliyle kameraya doğru gülümseyerek zafer işareti yapıyor. Tanıdık geliyor bana o gülümseme. Resmi büyütüyorum, iyice büyütüyorum. Tavşan dudak bu. Ağzının kenarından kan sızıyor.

Dünya dönmeye devam ediyor.

Uzun zamandan sonra sokağa çıkmıştım. Belki de Diyarbakır'dan döndüğümden bu yana ilk kez. O gece Lora'yı rüyamda görmüştüm. Yatağımda yüzüstü yatıyordum, çıplaktım. O sırtıma yatmıştı, giyinikti. Soluğunu ensemde hissediyordum. Sıcak nefesi ruhumda dolanıyor, bütün bedenim şiddetli bir arzuyla titriyordu. Yüzünü göremiyordum ama o olduğunu hissediyordum. Dönüp ona sarılmak, zamansız bir hayat diliminde başı sonu olmayan bir sevişmenin içine düşmek istiyordum. Ama yapamıyordum, kımıldayamıyordum bile. Üzerimdeki ağırlık giderek artıyordu. Kolumu, bacağımı oynatmayı deniyordum olmuyordu. Kafamı bile çeviremiyordum. Giderek yatağın içine, bilinmez bir karanlığa doğru gömülüyordum. O karanlığın içinden Lora'nın inlemesini duyuyordum.

Uyandım. Ter içinde kalmıştım. Kâbusun etkisinden kurtulmak için kendimi dışarı attım. Amaçsızca önce Üsküdar'a, ardından kıyı boyunca Salacak'a doğru yürüdüm. Deniz kokusu, usul usul kıyıya yüklenen dalgalar ruhumu sakinleştirdi. O zaman belki de Lora'nın içindeki gücün denizi ol-

mayan bir coğrafyada yaşamaktan geldiğini düşündüm. Hangi ruh halinde olursanız olun Boğaz bütün duygulara bir balans ayarı çekiyor, ehlileştiriyor. Oysa Diyarbakır'da kendinizle baş başasınız, kara taş duvarlar kendi hakikatinizi size gösteriyor, kabul edeceksiniz ya da değişeceksiniz. Yaşamak için hafifletici sebep yok orada.

Bir simit aldım simitçiden, deniz kenarındaki banka oturup gelen geçene baktım. Pantolonu neredeyse kıçından düşecekmiş gibi duran, yüzü bütün gün güneş altında dolanmaktan iyice kavrulmuş bir baloncu, kesik kesik melodiyle, "Ba-loooon," diye bağırıyor.

Genç bir çift denizi arkalarına almış selfi çekmeye çalışıyorlar, kız dudaklarını büzüyor, saçlarını düzeltiyor, oğlan sırtını dikleştiriyor, bakışlarını ciddileştiriyor, çekiyorlar, olmuyor, bir daha. Kız öbür tarafa geçiyor, telefon onun elinde, yine saçlarını düzeltiyor, yine dudaklarını büzüyor, oğlan alnına düşen perçemi kaldırıyor, bakışlarını ayarlıyor çekiyorlar, yine olmuyor. Olmayacak.

Çocuk ağlıyor, sarı kıvırcık saçlı, çiçekli etek, çingene pembesi hırka, elinde mor balon, ayağında ışıklar yanıp sönen ayakkabılar, yine de ağlıyor. Çekiştirip susturmaya çalışan kadın annesi olmalı. "Aldık ya, sus artık, niye ağlıyorsun?" diyor, sinirli belli. "Susamıyorum," diyor çocuk r'leri söyleyemeden, iç çekiyor bir yandan da.

Önümden Portekiz bandıralı dev bir tanker geçiyor, suları yararak. İki tane kılavuz eşlik ediyor tankere, biri önünde, biri arkasında. Boğaz'ın akıntısına karşı motoru ileri vererek olduğu yerde kalabilen balıkçı tekneleri tankerin dalgalarından yalpalıyorlar. Simit bitti, üstüme bir rehavet çöktü, kedi mi alsam eve?

İhtiyarlar gibi orada uyuklamayayım diye kalktım, ağır aksak eve döndüm. Çocukluğumdan beri dolaştığım sokaklarda, gözüm kapalı bildiğim yerlerde yürümek iyi gelmişti

doğrusu. Bakkal İsmail Abi'yle selamlaştık. "Uğramıyorsun, sende mi getir-götürcü oldun?" diye sitem etti bana, alnının ortasında koca bir sivilce çıkmış yine, ölüp gidecek, ergenliği atamadı üstünden.

"Yok ya," dedim, "yoktum buralarda ondan, tatile gitmiştim." Allahtan nereye diye sormadı. Lora'yı da sormadı. İyi adam İsmail Abi. Tam uzaklaşacaktım ki birden aklıma geldi. "İsmail Abi," diye seslendim, "şu bulutu görüyor musun?"

Kafayı kaldırıp işaret ettiğim yere doğru baktı, "Hangi bulut?" dedi.

"Şu, duman gibi olan," dedim, "gri, orada öyle duruyor, günlerdir."

"E, olabilir, rüzgâr yok, durur."

"Rüzgâr olsa da duruyor," dedim, hiçbir şey anlamadan yüzüme baktı.

"Şeyden beri," dedim, "patlamadan beri, orada öylece duruyor. Aslında patlamanın dumanıydı baştan da, sonra bulut oldu, orada kaldı."

"Ne diyorsun oğlum, kafayı mı yedin, ne yaptın? Ne patlaması? Ne dumanı? Sen bu aralar çok yalnız kaldın anlaşılan. Çık gez oğlum, saçma sapan şeylere takmışsın."

Belli, ısrar etsem adım deliye çıkacak. "Doğru," dedim, "sen de haklısın. Unut ya, boşver, saçmaladım işte. Hadi bana eyvallah."

Hızla uzaklaştım. Endişeli gözlerle bir süre arkamdan bakmaya devam ettiğine eminim. Belki de gerçekten saçmalıyorum, kimse inanmadığına, o bulutu kimse fark etmediğine göre belki de benim kuruntum her şey. Patlama sırasında belki bir duman oluştu ama sonra, hemen o gece, ben uyurken kayboldu gitti, sonrası, gelip giden bildik İstanbul bulutları. Belki ben uyduruyorum her şeyi.

Canım sıkıldı. Başka kimselere takılmadan, hızlı hızlı yürüyerek eve geldim, apartmanın kapısını açtım, içeri girdim,

tam merdivenlerden çıkmak üzereydim ki, gözüm posta kutusuna takıldı; kullanılmamaktan iyice paslanmış, bazılarının çivisi çıkmış posta kutularından birine. Bizimkinin içinde beyaz bir zarf görünüyordu. Küçük pencereden anladığım kadarıyla fatura değildi, resmî bir evrak olmadığı da anlaşılıyordu, eski zamanlardan kalma, artık filmlerde gördüğümüz cinsten basbayağı bir mektuptu işte. Kalbim delice çarpmaya başladı. Posta kutusunun kapağını açmayı denedim ama kilitliydi ve tabii ki anahtarın nerede olduğunu da bilmiyordum.

Koşarak yukarı çıktım, eve girdim, delice aramaya başladım. Ayakkabılığı, girişteki dolabın çekmecelerini, yatak odasında komodini, çalışma masasının gözlerini, hepsini her yeri aradım, anahtar yoktu. Sonunda elime bir çekiç ve tornavida alıp aşağı indim, vura kıra açtım posta kutusunu. Üzerinde yalnızca adımın ve adresimin yazılı olduğu, başkaca hiçbir işaret olmayan beyaz zarf elimde duruyordu.

"Yazın güze döndüğü, kuzey rüzgârlarının ağaçların narin yapraklarını sağa sola savurduğu bir günün sabahında, akşam yemeği için nehrin kenarından ot toplayan bir kadın, uzakta bir karaltı gördü: Nehrin mutedil dalgaları bir sepet taşıyordu, sepet de pek güzel görünüyordu. Kendi sepetine baktı, altında delikler açılmış, yanlardan kamışları sökülmüştü. Kadın nehrin getirdiği sepeti Tanrı'nın armağanı olarak düşündü. Hemencecik ayakkabılarını, çoraplarını çıkarttığı gibi eteklerini toplayıp nehre daldı. Oradan bulduğu bir kargıyla sepeti yakaladı, kendine doğru çekti, içinde de güzel mi güzel bir örtü vardı.

Nehrin soğuğundan ayakları donayazan kadın çabucak kendini kıyıya attı, sepeti kenara koyup, ayaklarını ısıtmaya girişti. Bir yandan da içinde, hiç beklenmedik anda karşısında beliriveren bu ganimetin neşesi vardı. 'Yok, bunu ot toplamaya getirmem yazık olur, evde mutfağın köşesine koyarım, içine de en güzel mandalinaları portakalları depolarım,' diye düşünüyordu ki tuhaf bir kuş sesi işitti, kuş ötmüyordu da bir cümle kuruyordu. Etrafına bakındı, kuşu göremedi.

Bir süre sessizlik oldu, kadın ayakkabılarını giydi, o anda aynı sesin benzerini bir daha duydu. Ses sepetten geliyordu.

Kadın hemen sepetin yanına gitti, örtüyü kaldırdığı gibi bir de ne görsün, içinde minicik bir bebek vardı. Kadın ne yapacağını şaşırdı, etrafına bakındı, onları gören kimse yoktu. Yeniden bebeğin üzerini örtüyle örttü ve doğruca evine yollandı.

Kocası işten geldiğinde olanları heyecanla ona anlattı, anlattıktan sonra da niyetini ortaya koydu: Bu çocuğu kaderine terk etmek istemiyordu. Eğer su naneleri biraz daha az olsaydı, kadın oradan birkaç dakika önce ayrılsaydı, akıntı biraz daha hızlı veya yavaş olsaydı, rüzgâr o kadar sert esmeseydi de kadın yüzünü nehre doğru dönmeseydi, kendi sepeti bu kadar eski olmasaydı... oydu buydu, bu bin ihtimal üst üste denk gelmeseydi, bebek akıp gidecek, az ötedeki çağlayandan aşağı düşüp yoklara karışacaktı. İşte üçünün alnına bir yazı yazılmıştı, çocuk kalacaktı. Koca itiraz etse de sepetin örtüsünü açıp bebeği gördüğünde, bebek yumuk yumuk elini ona doğru uzattığında, bir de agu yaptığında razı geldi. 'Rızkımızdır, sual etmeyiz,' dedi.

Onlar sevinedursun bebek acıkmıştı. Önce mızırdanmaya, sonra ağlamaya, sonra da canhıraş bağırmaya başladı. Kadın ne kadar pışpışlasa da durum değişmedi, en küçük keçinin sütünü sağıp kaynattı, çay kaşığıyla bebeği besledi, yine de bebeğin ağlaması durmadı. Sonunda kadın entarisini sıyırıp kuru memesini bebeğin ağzına dayadı, işte o zaman bebek sustu.

Akşam olunca, yatmadan evvel bebeğin altının değişmesi gerektiğini akıl ettiler, şimdiye kadar düşünmedikleri için de kendi kendilerine güldüler. Daha bebeğin kız mı erkek mi olduğunu bile bilmiyorlardı. Kadın bir tas su ılıttı, temiz bir bez getirdi, 'Bismillah,' deyip bebeğin altını açtı. Bebek kızdı. Hep bir kız bebek hayali kurmuşlardı, Tanrı onları gerçekten de seviyordu. Şükrettiler, bebeğin altını temizlediler, tam giy-

direceklerken kadın bir çığlık attı. Bir de ne görsünler, olmayacak olan olmuştu, bebeğin göbek deliği yoktu.

Karı kocayı bir tasa aldı. Bu iyiye işaret değildi, göbek deliği olmayan bu bebek nasıl doğmuştu? Şeytanın oyunu muydu bu, meleğin armağanı mı? 'Şeytanın oyunu,' dedi adam, 'gidip bırakalım sepeti nehrin kenarına, hiç olmadı bir sokağın başına. Göbek deliği olmayan kendi kaderini de tayin edemez.' Kadın karşı çıktı, 'Kaderini tayin etti işte, bizim ocağımıza geldi. Daha ne olsun, şuncacık bebekten ne kötülük gelirmiş!' diye hayıflandı. Koca iyice düşündü, 'Kötülük bize gelmese de ona gelir, göbek deliği olmayan birini kim insandan kabul eder!' Kadın atıldı: 'Kız kısmı çıplak dolaşacak değil ya, sarar sarmalarız, pek de insan içine çıkarmayız, sırrımız üçümüzün arasında kalır.'

Karı koca bütün gece uyumadılar, boşa koydular dolmadı, doluya koydular almadı. İkisi de aklına gelen bütün ihtimalleri sayıp döktü. Sonunda şafak sökerken vicdan bütün kötü ihtimallere galip geldi, kıyamadılar bebeğe, götürüp bırakmadılar onu hiçbir yere. Bağırlarına bastılar, özene bezene yetiştirdiler. Göbek deliği olmayan kız büyüdü serpildi, aklı erdiği ilk anda da 'Benim karnım niye dümdüz?' diye sordu. 'Allah tarafından,' diye kolayına cevap verdi analığı. 'Ama,' dedi 'İnsanlar farklı olanı sevmezler, şu dünyada her şeyin yaratıcısı Allah olmasına rağmen insanlar çoğunluk çemberinin dışındakini yok sayarlar, hatta düşman bilirler. Onun için göbek deliğinin olmadığını kimseye söyleme, bedenini herkesten sakın.'

Kız öyle yaptı. Ama bir gün geldi, tesadüfler zincirinin en zayıf halkasında kaderinin yönü değişiverdi. Akla kara kadar, sıcakla soğuk kadar, ateşle su kadar birbirinden uzak iki kardeşin küçüğü, gittiği ülkeden geriye döndü. Amcanın gelişi evde tedirginlikle karşılandı, çünkü bu adam hiç sevilmez, tekin bulunmazdı. Nitekim göbek deliği olmayan

kızı ilk gördüğü andan itibaren de gözünün sağ ucu ince ince seğirmeye başlamıştı.

Yazın en sıcak günlerinden biriydi. Nehrin kenarına su nanesi toplamaya artık kız gidiyordu. Güneşin altında iki büklüm çalışmaktan kan ter içinde kalmıştı, iyice sağına soluna bakındı, etrafta kimse olmadığından emin olunca çırılçıplak soyunup kendini nehrin serin suyuna bıraktı. Oysa yanılıyordu. Büyük çınar ağacının arkasında bir çift şeytani göz onu izliyordu.

Kız yıkandı paklandı, bir iyice serinledi, baktı kimse yok hızlıca çıkıp eşyalarına doğru gidecek oldu ki, amca saklandığı yerden çıkıp kızı yakalayıverdi. Çıplak kız çırpındı. Bir eliyle apış arasını diğer eliyle olmayan göbek deliğini kapatmaya çalıştı ama amcanın niyeti fenaydı. Sonunda adam onu yere yatırdı ve yatırdığı gibi de kızın göbek deliğinin olmadığını fark etti. Dehşetle kendini geriye doğru attı, şeytan görmüş gibi salavat getirip dualar okumaya başladı. Kız onun şaşkınlığından istifade edip elinden kurtulduğu gibi eşyalarıyla birlikte ormanda gözden kayboldu.

O günden sonra her şey değişti. Kızın göbeğinin olmadığı, uğursuzluğu, hatta şeytanın ta kendisi olduğu söylentileri bütün köyde yayıldı. Artık orada yaşamanın imkânı kalmamıştı.

Anne ve baba nereye gideriz, ne ederiz diye dertlenir, planlar yapmaya uğraşırken bir gece vakti, kız pılısını pırtısını topladı, bir torbanın içine de biraz erzak doldurdu, yola çıktı; uzuun upuzun bir yola.

Az gitti uz gitti, dere tepe düz gitti, sonunda bir büyük şehre vardı. Sevindi kız, bu kadar kalabalıkta göbek deliğinin olmadığını kimse fark etmezdi. Şansı da yaver gitti, bir terzinin yanında iş buldu, fistan dikmeyi, pantolon yamamayı öğrendi. Bazen gelen müşterilerden ölçü alıyor, o sırada göbek deliklerini görüyor, merakla gizli gizli incelemeye çalışıyordu.

Terzihanenin arka tarafında bir küçük odacıkta tek başına kalıyordu. Hayattan bir beklentisi yoktu, sadece anne ve babasını özlüyordu.

Günlerden bir gün, terzihaneye bir delikanlı geldi. Yıldızlar kadar parlak değildi ama kızın gözlerini kamaştırıyordu, sözleri büyülü değildi ama kızı sarhoş ediyordu. Takım elbise diktirecekti, ölçü almak kıza düştü. Kol boyunu, bacak boyunu, basen genişliğini hele de yaka çemberini alırken, çünkü tam o anda nefesleri birbirine karışmıştı, kalbi gümbür gümbür attı kızın, yerinden çıkacakmış gibi. Kızın kalp atışlarının ritmini oğlan da duydu, o ritim ruhuna işledi. Kız, takım elbiseyi kendi elleriyle, her dikişi özene bezene, her düğmeyi seve okşaya dikti. Kumaşına yüz sürdü, kumaşa değen iğneleri bir bir okuyup üfledi.

Takım elbise oğlanın üzerine öyle bir oturdu ki, gören hayran kaldı. Oğlanın hayranlığı ise terzi kızaydı. Sık sık terzihaneye gelmeye başladı, bazen bir şey diktirmek için, bazen sebepsizce. Sonunda olan oldu, bir gece herkes gittikten sonra terzihanenin küçük arka odasında oğlan kızı öptü. Öpmekle de kalmadı, şefkatle kucakladı, kucaklamakla da kalmadı, sarıp sarmaladı, bulutların üzerinde gezdirdi, rüzgârlarla uçurdu. Kız öylesine yükselmişti ki, göbek deliğinin olmadığını bile unutmuştu. O büyük ayinin sonunda ikisi birlikte oldular. Gecenin karanlığı, bu şehvetli birleşmeyi taçlandırmış hem de bir hakikati ustaca gizlemişti.

Ne var ki, her gecenin bir sabahı vardır ve güneşin altında hiçbir hakikat sonsuza dek gizli kalmaz. İşte o güneşin bir parçası, henüz yeni yeni dünyaya düşen bir huzmesi, genç adamın göğsünde uyumakta olan kızın tam karnına düştü. O zaman oğlan dehşetle kızın karnında insanlığı büyük bir aileye dönüştüren bağın olmadığını fark etti. Yerinden öyle bir sıçradı, boğazından öyle bir acılı hırıltı çıktı ki, anında kız da uyandı. 'Sen kimsin,' dedi genç adam, 'in misin, cin

misin? Göbeğinde incecik bir çizik bile yok, öyleyse nasıl doğdun? Kim var etti seni?' Kız çıplaklığından utanmış, mesul olmadığı bir acayipliğin gölgesinde kilitlenmişti. Ağzını açıp tek kelime edemedi bile. Onun suskunluğu oğlanı iyice çileden çıkardı. Omuzlarından tutup sarstı kızı, 'Her faninin dünyada bir anası vardır. Anası olanın da göbek deliği vardır. Senin yok, o zaman sen ya cinsin ya şeytan!' Gözlerinden ateşler saçıyordu. Kız güçlükle, 'Ne inim ne cinim, hele şeytan hiç değilim, ben de senin gibi bir faniyim,' diyebildi. 'Bak,' diye haykırdı oğlan, 'fani olanın karnına bak!' Güzel karnının tam orta yerinde minicik bir gül tanesi gibi göbek deliği duruyordu. 'Tanrı beni böyle yaratmış,' diye mırıldandı kız ama oğlan kendi sesinden başkasını duymuyordu, bildiğinden şüphesi yoktu.

Böylece oğlan kızı orada, bir başına bırakıp bir daha gelmemecesine çıkıp gitti, kız bu koca dünyada, öncesiz ve sonrasız bir başına kaldı. Günlerce düşündü, taşındı, geçmişine baktı, geleceğini gördü, sonunda kararını verdi. Terzi makaslarının en keskinini aldı. Tam karnının orta yerine büyük bir delik açtı, o delikten kanı akıp gitti, melekler saçlarını okşarken kız bu dünyaya veda etti, bu dünyada olmasa bile öte dünyada bir göbek deliği olacaktı."

Mektup burada bitiyordu. Virgüllerin kıvrımlarından, ünlemlerin sahiciliğinden, noktaların yükünden bu mektubun Lora'dan geldiğini hemen anlamıştım. Açarken önemsemeyip bir kenara attığım zarfı aldım, iyice inceledim, anlaşılan Ankara'dan postaya verilmişti. Hâlâ Türkiye'de miydi Lora? Belki de birine vermiş, o da Türkiye'ye geldiğinde postalamıştı. Daktiloyla yazılmıştı ve bütün mektupta Lora'ya dair en ufak bir iz yoktu; ne başlık, ne imza, ne tarih, ne bir mesaj... Sadece neye yoracağımı bilemediğim bir acayip hikâye fısıldamıştı kulağıma.

Sevgili Lora,

Sırlarla dolu mektubunu aldım ve okuduktan sonra bir kez daha senin ne kadar ketum birisi olduğunu düşündüm. Bana aklımın yetmeyeceği anlamlarla dolu, işaretlerin birbirinin içine geçtiği tuhaf bir hikâye göndermişsin. Oysa tek bir kelime yazsaydın, "iyiyim" gibi örneğin, beni daha az yorardı ve senin hakkında daha çok bilgi sahibi olurdum. Şimdi, nereden açılacağı belirsiz bir düğümle baş başayım.

Bana gönderdiğin hikâyeyi defalarca okudum, şifrelerini çözmeye çalıştım. Göbek deliğinin yokluğu neyi simgeliyor? Bir tür kutsallık mı atfediyorsun kendine, yoksa aile bağlarının inkârı mı bu? Bana bir elbise dikmeye çalıştın da sana ihanet mi ettim, anlamadım mı senin halini? Amca kimdir, bıçak nedir? Bütün bunlar üzerine saatlerce, günlerce düşündüm. Sonunda hikâye anlatıcısının zihnini çözmeye çalışmanın boşuna bir çaba olduğuna karar verdim. Çünkü aslında hikâye her şeyden, hatta anlatıcısından da bağımsız, kendi başına bir varlıktır, o yüzden de yalnızdır. En neşelisi bile olsa okuduğumuz her hikâyede bir parça hüzün hissetmemizin nedeni belki de onun bu yalnızlığıdır.

Bize okullarda her insanın "biricik" olduğu söylendi. Biz de böbürlendik bu bilgiyle, yani demek isteniyordu ki, kimselere benzemeyiz, bir eşimiz yok bu evrende, bu sebeple de çok değerliyiz, paha biçilmeziz. Oysa biricik olana yakından, çok yakından baktıkça insan derin bir trajedi görüyor. Biriciğiz, tekiz, yani yalnızız. Biricik olan aynı zamanda kendi anlam dünyasını kendisi yaratan demek değil midir? Öğrenir, etkilenir, sarsılır, altüst olur ama sonuçta biricik olmasını sağlayan şey bütün bunlardan sadece kendine özgü olan bir akıl ya da duygu evreni oluşturmasıdır.

Ama Lora, bazı insanlar bunu aşabiliyor sanırım. Kendi varlıklarını parantez içine alıp iki kişi ya da çok kişiymiş gibi davranabiliyorlar. Sen örneğin, gördüm seni, arkadaşlarınla birlikteyken onların bir parçası, inandığınız davanın ya da uğraştığınız meselenin bir unsuru olarak görebiliyorsun kendini. Hatta bunu sorgulamıyorsun bile, biricikliğini unutabiliyorsun. Başka bir bütünün içinde kayboluyorsun. Bense hiçbir zaman "-mış gibi" davranmayı beceremedim. Kendi yalnızlığımı hiçbir zaman unutamadım, evet biricikliğimi demiyorum, buna yalnızlık diyorum, biricik dersem kibirli görüneceğim. Oysa bunu kabul edemem. Kibir olsaydı kendi içimde bir mutluluk hattı kurmuş, bir memnuniyet çemberi çizmiş olmam gerekirdi, oysa ben hep dertliyim, biliyorsun. Zaten seni benden uzaklaştıran şey de bu sanırım. Senin "umutsuzluk" dediğin benim çaresizliğim, unutamadığım yalnızlığım.

Hâlâ seni çok sık düşünüyorum Lora. Belirsizliğin içinde kayboldum. Neredesin? Bir odada kapalı mı kaldın? Yanında dertleşebildiğin, sana yardımcı olan insanlar var mı? Hangi dilde konuşuyorsun, kendi dilinde mi, öğrenilmiş dilde mi? Okuyabiliyor musun? Ne yiyorsun? Ne içiyorsun?

Ama belki de bu kadar karanlık değil her şey.

Belki de Akdeniz'deki küçük bir adada, deniz kenarında-

sın, yüzüyorsun, güneşleniyorsun, akşamları balık yiyip bira içiyorsun, seversin sen. Ayaklarında parmak arası terlikler var, kumda geziniyorsun, çok uzak yerlerden gelen renkli taşları, minik deniz minarelerini topluyorsun bir bir. Bacaklarına dolanan eteğinin büyük cebine dolduruyorsun onları, saçların rüzgârla uçuşuyor. Yüzünde İstanbul'dan kalan buruk bir gülümseme var ama geleceğe bakıyorsun. Yapman gereken işler, uygulaman gereken planlar var, gözlerinde kıvılcımlar yanıp sönüyor. Geceleri kendine bir içki koyup yıldızları seyrederken bir an için yüreğin buruluyor ama sonra güzel bir müzik koyup kederini dağıtıveriyorsun, kendini müziğin ritmine bırakıyorsun, yakamozlar kadar ahenkle dans ediyorsun.

Bu acayip zamanın içinden geçerken sana sığınak olmuş biri var mı Lora? Ya da daha gönüllü bir durum belki, tesadüflerin karşına çıkardığı mükemmel bir adam; hayat dolu, neşeli, cazibeli, becerikli bir âşık. Öğrenilen incelikler bir sonraki sevgiliye kalır, benim gibi bir huysuzdan uzak durmuşsundur. Işıklar, umutlar, heyecanlar çekmiştir seni. Gözümün önüne geliyor sana yakışan biri.

Bir daha hiçbir zaman birlikte olamayacağımızı bilmeme rağmen "başkası" ihtimalinin kalbimi yaraladığını itiraf etmek durumundayım. Aklıma böyle düşünceler dolduğunda uçurumun kenarında oluyorum ve adım atmak için tereddüt etmiyorum, sonrası alacakaranlıktan karanlığa uzun bir yol. Tek çıkış ihtimali bu düşüncelerin sesini kapatmak, unutmaya çalışmak. Bunun için bulduğum yolları bilsen... Bazen bir arkadaşımı arayıp sırf oyalanmak için gereksiz bir tartışma başlatıyorum, alışkanlıklarımın uyuşturucu etkisine sığınıyorum; sabahlara kadar bilgisayarın başında hunharca zaman öldürüyorum, bazen içiyorum sızıncaya kadar.

Kitap okuyamıyorum çünkü satırların arasında sana rastlamaktan korkuyorum. Uyumak istemiyorum çünkü rüya

görüyorum. Kuzey rüzgârlarıyla sarsılan Sırat Köprüsü'nde tutunmaya çalışıyorum; ne cennet olacak yerim ne de cehennem.

Meğer unutmak ne zor şeymiş. Tahmin edilenin aksine insan büyüdükçe daha zor unutuyor. Babamın ölümünü örneğin, daha çabuk hazmetmişim gibi geliyor. Vardı ve yoktu; kitapları, kalemleri, fotoğrafları, elbiseleri, ayakkabıları vardı ama babam yoktu. Zor olsa da günün birinde bunu kabullenmiştim çünkü gerçeğin kendisiydi. İnsan çocukken hayatın akışına daha kolay ayak uydurabiliyor. Büyüdükçe Tanrı'nın yerine koyuyorsun kendini, değiştirebileceğini, düzeltebileceğini sanıyorsun, ellerinin hayatı yoğurmaya muktedir olduğunu düşünüyorsun, hafızanı canlı tutmaya çalışan bir içgüdü çalışıyor içeride. Babamın ölümü yoksunluk değil yokluktu, o yokluk içimde bir yerlere yerleşti ve benim parçam oluverdi. O yokluk, benim varlığım oldu.

Oysa senin gidişin benim için yoksunluk, kabullenemediğim, çaresizce gidermeye çalıştığım bir yoksulluk. Belki de varlığın bile yoksunluktu benim için. Sana baktığımda, bende hiçbir zaman olmayacak bir zenginliği görüyordum, esasında umutsuzluğum bundandı.

Anlatabildim değil mi Lora? Yoklukta boşluk var, yoksunlukta ise umut. İşte o umut insanı öldürüyor.

Lora... Loracığım... Benim Loram.

Unutamadığım, yoksunluğum, hayatım. Her şeye rağmen, kalbimde açtığın yaralara, onca terk edişlere, geride bıraktığın imkânsızlığa rağmen senin iyi olmanı diliyorum. Bu ülke sana hiç hak etmediğin acılar çektirdi. İyiliğin ödülü olur, sen cezasını çektin. Kendi varlığını hiçe sayarak başkaları için yaşadın, baş tacı edilmeliydin, oysa meçhule sürgün edildin. Ve ben Lora, seyircisi oldum bu hazin oyunun. Elimden başka hiçbir şey gelmedi.

Ümidim olmasa da daha iyi bir ülkeyi umabilirim, senin layık olduğun hayatı yaşamanı umabilirim, hatta belki...

Belki...

Kimbilir, belki bir gün bu cümleyi tamamlayabilirim.

Hoşça kal.

Arda.

5

İnsana dair tamamlanmış her cümle
bir eziyet içerir.

Adresi olmayan bu mektubu katlayıp çekmecelerden birine attım, onu Lora'ya gönderemeyeceğimi biliyordum. Yine de onunla konuşur gibi olmak bana iyi gelmişti. O mektup bir noktaydı.

Lora'nın gidişinin ardından aylar geçti. İstanbul uzun, sıcak bir yazı geride bıraktı. Sonbahar geldi ama hiç yağmur yağmadı, herkes kuraklığı konuşuyor, durmadan barajların doluluk oranları açıklanıyor, sayılar sürekli düşüyor. Her yerde su tasarrufu için anonslar duyuluyor, arabalarınızı yıkamayın, bahçeleri dikkatli sulayın, boşa su akıtmayın... Yakında kısıtlamalara gidileceği, bazı yasakların geleceği söyleniyor. İstanbul dev bir filin hortumu gibi dünyanın suyunu emiyor. Ağaçlar mahzun, bitkiler bıkmış görünüyor. Tanımadığım bir çehresi var şehrin. Denizin üzerinden göğe doğru yükselen kirli sarı buhar her yeri kaplıyor. Malum bulut bile o sis perdesinin altında solmuş gibi görünüyor. Hakiki dünyayı değil de eski bir televizyon ekranından solgun bir manzarayı izliyor gibi hissediyor insan. Belki de gerçek hayat çoktan bitti, tarihî bir filmin modası geçmiş aktörleriyiz hepimiz.

Oysa görünürde değişen bir şey yok gibi. Simitçiler simit satıyor, insanlar başı kesik tavuklar misali sağa sola koşturuyor, kırlangıçlar gökyüzünde geniş daireler çizerek dans ediyor, kediler gölgelere saklanıyor yani hayat normal akışında devam ediyor, her şey olacağı yere varıyor.

Hayatın normal bir akışı var mı sahiden? Görünmez kurallarla birbirine zincirlenmiş durumlar, olaylar, haller... Kader kadar keskin ve mistik bir anlam yüklemesek bile doğanın veya eşyanın tabiatından gelen fark etmediğimiz örüntüler var mı dünyada?

Lora ve beni bir araya getiren neden, ikimizin de varoluş hikâyesinde gizliyse nasıl oldu da ayrı yerlere düştük? Yok eğer her şey tesadüflere bağlıysa neden o ya da bu değil de Lora ve ben?

Dünya tesadüflerle açıklanamayacak kadar aklı başında görünüyor, insana özgü olan akıl ise güvenilmeyecek kadar delice.

Durmaksızın Nick Drake dinliyorum, en çok da Cello Song'u. Tuhaf ama bu adamda bana Lora'yı çağrıştıran bir şeyler var. Belki nedeni belirsiz hüzün, belki kırılgan umut... Yumuşacık, kesintisiz, şüphesiz.

Tuhaf bir yüz... Solgun, samimi bir çift göz...
Derinde, iyi biliyorsun ki korkacak bir şeyin yok
Çünkü sen daha çok gençken gördüğün hayaller
Anlatırdı baharın geldiği bir hayatı

Öyle kırılgan dururdun ki

Gecenin soğuğunda,
Duyguların orduları savaşa yürürken
Dünya mezarına gömülürken
Sen gökyüzüne açılıyorsun bir dalganın sırtında

Öyleyse unut ait olduğum bu acımasız dünyayı
Ben oturup bekleyeceğim ve şarkımı söyleyeceğim
Eğer bir gün kalabalığın arasında beni görürsen
Elini uzat ve çıkar beni bulutlardaki evine

Nick Drake öldüğünde 26 yaşındaydı. Söylendiğine göre, midesinde elli tane hap, başucunda da Albert Camus'nün *Sisifos Efsanesi* kitabı vardı. Belki de Nick Drake'in bana Lora'yı hatırlatmasının nedeni odur.

Sisifos'un hikâyesini ben kırk derece ateşle yanarken Lora anlatmıştı. Ortak hayatımızda pek nadir olan, normal çiftler gibi geçirdiğimiz bir gündü. Boğaz'daki dilenci vapuruna binmiş, güvertede oturup martılara simit atmış, vapur Boğaz'daki yalıların önünden geçerken, oralarda bir zamanlar kimlerin, nasıl yaşamış olduğuna dair varsayımlar yürütmüştük. Ruhlarımız öylesine hafifti ki, İstanbul olduğundan da güzel, hatta büyüleyici görünüyordu gözümüze. İkimizin arasında esen meltem, bütün dünyaya tatlı bir serinlik veriyordu. O günlerde Lora'nın gözlerinde hiç gölge yoktu.

Vapur Anadolu Kavağı'na gelince inmiş, birbirimize sarılarak dar sokaklarda yürümüş, sonra deniz kenarındaki bir balık lokantasına oturmuştuk. Oturduğumuz anda da tuhaf bir yorgunluk çöreklenmişti üstüme. Doğru düzgün yemek yiyememiş, başımın ağrısı şiddetlenip midem bulanmaya başlayınca, eve dönmeyi istemiştim. Rengimin nasıl solduğunu gören Lora itiraz etmemişti. Paraya kıyıp taksiye binmiştik. Kendimi dar içeri attığımı, lavaboya güçlükle yetiştiğimi, uzun uzun kustuğumu hatırlıyorum. Ne kadar da utanmıştım! İnsanın sevgilisinin yanında kusmasından daha kötü bir şey olamayacağını düşünmüştüm. Lora içeri girmek istiyor, ben konuşamıyor, tuhaf sesler çıkararak onun girmesini engellemeye çalışıyordum. Beni öyle görmesini hiç istemezdim, girdi içeri. Çocukken annemin yaptığı gibi alnımı tuttuğunu, böylece rahat kusmamı sağlamaya çalıştığını hatırlıyorum. Terliyor, titriyor, utanıyordum. Yatağa kadar güçlükle ulaştım, ateşim neredeyse kırka çıkmıştı. Lora hastaneye gitmekte ısrar ediyordu, benimse değil hastaneye gidecek, sağdan sola dönecek halim yoktu. Aslın-

da çocukluktan beri alışık olduğum ateşli griplerden birini geçiriyordum, tanıdık bir hastalıktı, bu yüzden endişeli değildim. Bir yandan Lora'nın yanında zayıf düşmüş olmak fena halde canımı sıkıyor, diğer yandan onun pek de kolay ortaya çıkmayan şefkati, ilgisi hoşuma gidiyordu. İyileşme sürecini biraz da bilerek uzattım. Hastalığım boyunca sanırım hayatımızda ilk ve son kez Lora beş gün boyunca bende kaldı. Annemden hasta olduğumu özenle gizledim çünkü apar topar gelip mutluluğumuzu bozmasından korkuyordum.

İşte o günlerden birinde anlatmıştı Lora Sisifos mitini. Tanrılar tanrısı Zeus'un Kral Sisifos'u cezalandırmaya karar verdiğini, cezasının da koca kayayı bir tepenin zirvesine çıkarmak olduğunu söylemişti. Sisifos'un bazen sırtı ile dayanarak, bazen kollarıyla kavrayarak, bacakları ile iterek kayayı akşama doğru büyük zorluklarla tepeye çıkardığını, tam tepenin oyuğuna yerleştirecekken kayanın aşağı düştüğünü, Sisifos'un yeniden aşağı inip kayayı kucakladığını, binbir güçlükle yeniden yukarı çıkardığını, kayanın yine düştüğünü ve bu döngünün sonsuzca böyle devam ettiğini söylemişti. Sonra sormuştu: "Sence bu ne demek?"

"Zeus, Sisifos'u yararsız ve umutsuz bir cezaya çarptırmış," demiştim. Gülerek, "Tıpkı Homeros gibi cevap verdin," demişti, "bence Zeus Sisifos'a sabrın, bilgeliğin yolunu öğretmeye çalışıyordu."

"İnsan durmaksızın aynı şeyleri yaparak, aynı sonuca vararak nasıl bilgeliğe varabilir? Ceza bu işte, başka bir şey değil," diye itiraz etmiştim.

"Dünyayı tümden değiştiremeyeceğini bilirsin ama yine de bir şeylerin daha iyi olması için uğraşırsın, bu ceza mı?" diye sormuştu.

"Anladım," demiştim alaycı bir tonla, "Sen bilgeliğe varmak niyetindesin."

"Bunu da nereden çıkardın?" demişti, bir yandan da bana şehriye çorbası içirmeye çalışıyordu. Çok sıcaktı ama yine de yutmaya uğraşıyordum. Ağzım yanarken, "Dünyayı değiştirmek için uğraşan sensin ya, oradan çıkarım yapıyorum," dedim.

"Hastayken bile laf sokuşturmaktan geri kalmıyorsun," deyip ağzıma bir kaşık daha çorba tıkmıştı. Acıdan bağırmıştım. "Beter ol!" demişti muzip bir suratla.

Bir an önce iyileşmek ve ona sarılmak istiyordum.

Zihinde dönüp dolaşan anılar ancak yeni bir hikâye başlayınca biraz kenara çekiliyor, tümden değil ama.

Aslı'yla Kadıköy'ün yeni açılan barlarından birinde Nick Drake sayesinde tanıştık. Barda tek başıma bira içiyor, vakit öldürüyordum. Cello Song çalmaya başlayınca bir bira daha ısmarladım. Aslı barın diğer ucunda arkadaşlarıyla birlikte oturuyordu. Muhtemelen bir süredir beni izliyordu, yanıma geldi, "Nick Drake beni de hep hüzünlendirir," gibi bir cümle etti. Nick Drake adını böyle bir kızdan duymayı beklemiyordum, şaşırmış, açıkçası biraz da sevinmiştim, çünkü artık aynı şeyleri giyen, aynı vurgularla konuşan, edecek üçüncü cümlesi olmayan insanlardan sıkıntı gelmişti. Böylece Aslı'yla arkadaş olduk.

Huzurlu ve mutlu biri. İstanbul'un köklü ailelerinden birinin kızı. Babası ateşeymiş bir zamanlar. Boğaziçi'nde psikoloji okumuş, sonra İngiltere'de master yapmış. İstanbul'a dönünce üç arkadaş birlikte bir danışma merkezi açmışlar, her birinin uzmanlık alanı farklıymış. Aslı "çift terapistiymiş." Biraz korkuyorum bu yüzden. Bana baş edemeyeceğim

bir teşhis koyar diye kendimi pek de ele vermiyorum. Bir keresinde karşıdaki bulutu soracak oldum, gün batımıydı, güneşin son ışıklarıyla alev almış, denizin üzerine Tanrı'nın eli gibi parça parça yayılmıştı. Aslı'ya "Görüyor musun?" dedim. Anlamadı ne sorduğumu, "Oradaki dumanı," dedim mahsus, bir ipucu olsun diye, "Duman değil o, bulut," dedi. "Normal bir bulut mu sence, biraz garip değil mi, bu mevsimde bu kadar koyu renk?" diye kurcalayacak oldum, yüzüme tuhaf tuhaf bakmaya başladı: "Ne demek istiyorsun sen?" Hemen sustum, çünkü ilerlesek konunun nereye gideceğini kestirebiliyordum. Ben onun aylarca önce olan patlamanın dumanı olduğunu anlatmaya çalışacağım, o bunu ciddi söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışacak, başka bu tür sanıların olup olmadığını beni tedirgin etmeden soracak, ısrar edersem artık paranoya mı, şizofreni mi kimbilir hangi sendromun semptomlarını görecek ve imkânsız bir döngünün helezonunda dağılıp gideceğiz. Oysa ben normalim. Bu dünya kadar normalim.

Aslı'yla psikoloji konularına pek fazla girmiyorum. İşi konusunda çok hassas, kimsenin değiştiremeyeceği, sorgulayamayacağı düşünceleri var. Haklı aslında; insanın bir konuda başarılı olabilmesi için ilgili temel meseleleri sorgulamaktan vazgeçmesi gerekiyor, başka türlü dünyaya tutunmak mümkün olmuyor. Örnek mi, işte ben!

Bir keresinde, "İnsana dair tamamlanmış her cümle bir eziyet içerir, o yüzden de benim psikolojinin bilim olduğu ile ilgili şüphelerim var," dedim diye üç buçuk saat kavga ettik. Daha doğrusu ben sustum, o konuştu.

Onun uzmanlık alanına girmezsek gayet iyi anlaşıyoruz aslında. Neşeli biri, ağırlığı yok. Müzik dinlemekten, barlara, kulüplere gitmekten, dans etmekten hoşlanıyor. Ben de onu seyretmekten hoşlanıyorum, dans etmeyi sevmem hiç, o da ısrar etmiyor. Bedeni ince, uçucu. Mavi gözlerinde insanı

kendine getiren bir dikkat var. Bal rengi uzun saçları omuzlarına döküldüğünde epeyce güzel bir kız gibi görünüyor, bence güzelliğinin ve etkisinin farkında; Lora'nın aksine.

Kendisine, ailesine, arkadaşlarına odaklı. Sosyal yardım, göçmen psikolojisi, şiddete uğramış kadınların dertleri, deprem mağdurları... Bu gibi konularla ilgilenmiyor. Kendimizden başka üzerimize yük almıyoruz yani, bu da bana iyi geliyor.

Yine de şefkatli biri, insanlara karşı benim gıpta ettiğim bir sevgisi ve inancı var. Aldığı eğitimin onların iyileşmesine, daha mutlu, daha başarılı, daha rahat bir yaşam sürmesine yardımcı olacağını düşünüyor; düşünsün, benim için sakıncası yok.

Bazen bana olan ilgisinin mesleki sebeplerden kaynaklandığından şüpheleniyorum. Benim gibi huysuz, mutsuz, umutsuz bir adamda ne bulur ki bir psikolog? En iyi ihtimalle iyileşme potansiyeli. İşte tam da bu nokta ona cazip gelmiş olabilir.

Ama belki de haksızlık ediyorum. Çünkü beni değiştirmeye çalışmıyor, beynimi didik didik edip başka biri olmama neden olmuyor. Canını sıkarsam, onun eğlence arzusunu karşılayamayacak durumda olursam, usulca bir bahane uydurup yanımdan uzaklaşıyor. Bazen kızıp alındığı duygusuna kapılıyorum ama sonradan hiç de öyle olmadığını anlıyorum. Sanki dokunmadan oynanan bir oyunun içindeyiz.

Oysa birbirimize dokunuyoruz, bazen sevişiyoruz da. Doğrusu Lora'yla olduğu gibi öncesiz sonrasız bir ayin değil bu, daha dünyalı, daha bugüne dair bir sevişme hali. Onun tenine dokunurken elim yanmıyor, cildindeki bütün pürüzleri, kusurları hissediyorum. Sevişmenin esrik, kayıp bir ânı yok, pek çok kere aklımdan saçma sapan şeyler geçebiliyor, yine de odağımı bozmadan eylemi sürdürebiliyorum. Sonrasında denizler altında yirmi bin fersah gidip de dönmüşüm

gibi değil de iyi bir yemek yemişim, hoş bir konser dinlemişim kadar mutlu hissediyorum kendimi. Bence o da benden farklı değil. Beklentisi yok, gelecekten söz etmiyor, yaşadıklarımıza olduğundan fazla anlamlar yüklemiyor. Dolayısıyla daha çabuk unutuyoruz ve hayatımızın şahsi kısmını kendi istediğimiz şekilde planlayabiliyoruz. O bir arkadaşına gidiyor, ben eve dönüyorum mesela. Şu devirde benim durumumdaki bir adam için nimet.

İpi uzun bir salıncakta aşağı yukarı sallanıyor gibiyim. Bir kalkış, bir varış noktası yok. Yüzüme tatlı bir rüzgâr çarpıyor ve kendimi akışa bırakıyorum. Gidilecek yer yok, salıncağın salınımından başka. Böyle iyi işte.

Neredeyse bir tür huzur duygusuna varacağına inanmaya başladığım salıncağın salınımı beklenmedik bir olayla kesiliverdi.

Üsküdar'da çarşıda ilerlerken bir yandan da telefonda uzun zamandır aramadığım annemin sitemlerini dinliyordum, sıcaktı. Artık pek az kalmış gazete bayilerinden birinin önünde, biraz da gölgeye sığınmak için durakladım. Kulağım annemde, gözlerim amaçsızca sıra sıra dizilmiş gazete manşetlerindeydi. Renkli gazetelerden birinin sağ alt köşesinde bir haber vardı: "Yurt genelinde yapılan operasyonlarda uzun süredir aranan teröristler yakalandı." Başlığın altında sekiz kişinin fotoğrafı, biri de Lora!

Telefonu annemin suratına kapatıverdim. Zamanın kuyusundan gazeteyi çekip aldım. Haberin ana metni birkaç satırdan ibaretti, ayrıntılar üçüncü sayfada diyordu ama üçüncü sayfada öyle bir haber yoktu. Yakalananların fotoğraflarını dikkatlice inceledim, diğerlerini tanımıyorum ama sağ üst köşede kameraya dik dik bakan kızın Lora olduğuna eminim, o bakışı öyle iyi biliyorum ki. Gazete, ateşi tutuyormuşum gibi elimi yakıyordu.

Stanttaki gazetelerin hepsinden birer tane alıp hızlıca eve geldim. Yolda defalarca annem aradı, açamadım.

Ne diğer gazetelerde ne de internette daha ayrıntılı haber var! Nerede yakalandılar? Şimdi neredeler? Lora'ya ne olacak? Cevapsız soruların binlercesi uçuşup duruyor zihnimde. Sorular damarlarımda endişe dalgalarına dönüşüyor, bacaklarım halsizleşiyor, başım felaket.

Canı acıyor mudur? Ona kötü davranmışlar mıdır? Nerede uyuyacak? Uyuyabilecek mi? Islak zemin, açılıp kapanan demir kapılar, çıplak ışık, nem kokusu, tahtakuruları, erkek sesleri, gazete kâğıdında peynir parçası, taş duvarda çentik, karanlıkta parlayan inatçı gözler, halsizlik... Halsizlik.

Tozlu büfede duran yıllanmış viski şişesini alıyorum. Bir sigara daha yakıyorum. Dayım bu bardağa mı koyup babamın ölüm haberini vermişti bana?

Yetersizlikten değil, bin düşünce arasında kendilerine anlam bulamadıklarından kelimeler karanlık köşelere saklanıyor, zihnim boş bir levha gibi rüzgârda sallanıyor. Endişe ve çaresizlik ağır ağır her şeye bulaşıyor; sabahtan Aslı gelirse birlikte yeriz diye hazırladığım akşam yemeğine, rafa dizilmiş tabaklara, koltuklara, masaya, yerdeki halıya, yeryüzüne, gökyüzüne, hatta havadaki buluta.

Yanımdaki sehpanın üzerinde gümüş bir çerçevenin üzerinde duran fotoğrafa bakıyorum. Babamın kucağındayım. Annem onun koluna yaslanmış. Deniz kenarındayız, Urla limanının tarihî yapıları bir ucundan kadraja girmiş. Annemin üzerinde dizlerinde biten, beline oturmuş kırmızı bir elbise, babamda kot pantolon, mavi tişört var. Bana şort giydirmişler, üstüm çıplak. Hepimizin tenleri bronzlaşmış, sağlıkla parıldıyor. İçtenlikle kameraya gülümsüyoruz. Fotoğrafı kim çekmiş olabilir?

Yüzümdeki o gülümsemeye daha dikkatle bakıyorum. Taşlarla, çakıllarla kirlenmemiş, rüzgârlarla tozlanmamış

sahici bir gülümseme. Dudakların refleksinden değil gözlerin ta içinden gelen, kökü çok eskilere, hiçbir bilginin insan zihnini kirletmediği, her türlü varlığın yalnızca doğanın parçası olduğu bir evrene uzanan hakiki bir neşe. Uzun zamandır böyle bir neşeyi yaşamamama rağmen yine de hatırlıyorum. Ne var ki bu bilgi bana hüzün veriyor artık. Bir daha geri gelmemek üzere kaybettiğimiz eşyalar kutusunda duruyor çünkü.

Halsizlik bedenimi yavaş yavaş ele geçiriyor, koltuğa yığılıyorum, en huzursuz uykulardan birine dalıyorum.

Sabah kapıda duyduğum gürültülerle yerimden fırlıyorum. Polisler mi? Kalbim küt küt atarak odamdan çıkıyorum: Annem. Deli gibi bağırıyor: "Neredesin? Sen beni delirtecek misin? Suratıma telefonu kapattın aniden, ne oldu anlamadım, bin kere aradım, mesaj attım cevap yok. Aklımı oynatacaktım."

Şuursuzca bakıyorum ona, terlemişim, alnımdan bir damla düşüyor elime. "Öldün sandım," diye boynuma sarılıyor. Gerçekten de telefonumda sürüyle arama var, çoğu anneden, birkaç tane de Aslı'dan.

Tuvalete gidip yüzümü yıkadığım, işediğim, tişörtümü değiştirdiğim, kendime kahve koyduğum süre boyunca annem konuşmaya devam ediyor. Nermin Teyze'yi aramış, o da Ankara'daymış, tam zamanını bulmuş Ankara'ya gidecek, hiçbir arkadaşımın telefonu yokmuş onda, zaten doğru düzgün arkadaşım da yokmuş, ne biçim insanmışım, yalnızlık Allah'a mahsusmuş, herkesin bu yaşta bir sürü arkadaşı varmış, böyle söyleniyor. O konuşurken birden içim boşalıyor sanki. Bir an etrafımdaki her şey yabancı geliyor bana, bilmediğim bir

zamanda tanımadığım bir yerdeyim. Dejavunun tersi oluyor, jamevu mu diyorlar? Bir şarkıda geçiyordu sanki.

Sehpanın üstünde duran boş viski şişesini mutfağa götürürken kendime geliyorum. "Sen viski içmezdin!" diyor annem, gözümün içine çok önemli bir ipucu keşfetmiş dedektif cinliğiyle bakarak.

"İçmezdim," diyorum.

"Ne oluyor Arda? Lütfen anlat," diye adeta yalvarıyor, yeniden annem gibi bakıyor.

Gazeteyi ona uzatıyorum, "Ne bu?" diyor anlamaz gözlerle. "Oku," diyorum.

"Cumhurbaşkanı, baş yardımcısı..." diye söze başlıyor, "O değil," diyorum en alttaki.

Annem malum haberin başlığını okuyor: "Yurt genelinde yapılan operasyonlarda..."

Anlamadı hâlâ.

"Fotoğraflara bak," diyorum.

"Yoksa?" diyor, "Evet," diyorum, "Lora!"

Elinde gazete, annem koltuğa bırakıyor kendini, yüzünde derin bir üzüntü: "Terörist diyorlar."

"Doğru değil."

Karmakarışık zihnimdeki en sahici cümle.

Bildiklerimi başından itibaren anneme anlatıyorum, biraz da aklımı toplamak için. Sık sık sorularla keserek anlamaya çalışıyor. Diyarbakır'a gittiğimi de söylüyorum, "Korkulur senden," diyor, "hiç anlamadım. Bundan böyle görüntülü arayacağım seni!"

"Görüntüden anlamayabilirsin yine de," diyorum kinayeyle. "Diyarbakır sonuçta uzayda bir yer değil, benzer binalar, benzer insanlar..." Gene annemin damarına basmak isteği var içimde, şöyle adamakıllı bir kavga çıksa. Ama o üstünde durmuyor. Lora konusunda yol yordam sormak için babamın birkaç eski avukat arkadaşını arıyor, çoğu avukatlığı bırak-

mış, bazıları da meselenin siyasi olduğunu anlayınca yan çiziyor. Söyledikleri bahanelere annem inanıyor ya da inanmış gibi görünüyor ama ben hissediyorum kıvırmalarını.

Lora'nın masumiyeti, içinde kin ve nefret yuvaları olan insanlara, konforlarını kaybetme endişesiyle kör olmuş ruhlara nasıl anlatılabilir ki? Lora olsa, "Mutlaka bir yolu vardır, bulunur," diye inat ederdi. Umut inatçısı! Bence mümkün değil. Niyeti olmayan birine hiçbir şey anlatılamaz.

Annem bir süre sonra yoruluyor, o zaman dikkati yeniden bana yöneliyor. Cevabı gözlerimin içinde bulacakmış gibi dikkatle bakarak soruyor: "Arda bu işin ucu sana da dokunur mu?"

"Saçmalama," diyorum, "ne ilgisi var! Biz sadece sevgiliydik, eski sevgili. Bildiğim kadarıyla böyle bir suç icat edilmedi."

"Her an edilebilir ama," diyor sahiden inanarak, "neler icat ediyorlar."

Haklı, diyecek bir şey yok. Birinin anası babası, muhasebecisi, hatta şoförü olmak bile yetiyor soruşturma için. Hadi bakalım ispatla masumiyetini. Memlekette cezaevindeki insan sayısı otuz dört şehrin nüfusundan daha fazla. Aklımdan geçenleri kovalıyorum, annemi bu işin bana asla bulaşmayacağına ikna etmek için kelimeler bulup çıkarıyorum torbadan. Altı delik torbadan. İnanıyor bana annem, çünkü inanmak istiyor.

Geçen yıl ekim ayının 19'unda Lora'ya doğum gününü kutlamak için birlikte bir yere gitmeyi önermiştim. Doğum günlerini hiç önemsemezmiş, dünyada onca berbat hikâye dönerken, insanlar aç susuz, parasız, evsizken doğum günü kutlamanın sırası mıymış, kendini iyi hissetmezmiş. Bense bütün bu saçmalıklara pabuç bırakmamış, onu yemeğe gitmeye ikna etmek için elimden gelen her türlü şaklabanlığı yapmıştım. Niye bilmiyorum. Muhtemelen, doğum günü kutlamasını bile kendine çok görmesine tepkiliydim, onun gibi yaşamayı tutkuyla seven bir insanın böyle bir konuyu vicdan meselesi haline getirmesini kabullenemiyordum. Bayağı işi inada bindirmiş, kutlamaya ikna etmek için aklıma gelen her yolu denemiştim.

Sonunda, "Peki," dedim, "bir yere gitmeyelim, ama hiç olmazsa bana gel, sana yemek yapayım." Büyük ihtimalle sırf benim ısrarlarımdan kurtulmak için buna itiraz etmedi.

Böyle söylemiştim ama ne yemek yapacağım, daha doğrusu nasıl yemek yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Benim gibi ömrünü köşedeki büfeden sandviç ya da inter-

netten pizza ısmarlayarak geçirmiş bir adam sevgilisinin doğum günü için ne yemek yapabilirdi?

Kadıköy'e inip güzel bir mezeciden mezeler alsam diye aklımdan geçirmiştim ama bu ortaya koyduğum iddiaya hiçbir şekilde karşılık olamazdı. Sıradan bir yemek olsun istemiyordum. Tarifler arasında epeyce debelendikten sonra gidip Kadıköy Çarşı'dan lüfer, biraz karides, az kalamar, bolca da salatalık malzeme almıştım. Güzel bir yeşil salata, iyi kalite beyaz şarap, beyaz masa örtüsü. Kendimce on numara sofra hazırlamıştım.

Güneş kırmızı ışıklarını eski yarımadanın üzerine serpip dünyanın öbür tarafına doğru çekilirken Lora çıkagelmişti. Ortak tarihimizde ilk kez hafif bir makyaj yapmış, saçlarını toplamıştı. İnce uzun boynunda, esmer teninde daha da belirginleşen tek sıra inci bir kolye vardı. Bu kolyeyi daha önce hiç görmemiştim. Omuzlarını yarıya kadar açıkta bırakan, beline oturan ve dizlerinin üzerinde biten şarap rengi bir elbise giymişti. Ortalığa, onda duymaya alışık olmadığım hafif bir parfüm kokusu yayılıyordu. Bütün bunları yapmış olmaktan, kendine benim için özen göstermekten tatlı tatlı utanıyordu, yüzündeki muzip ifade her an pişmanlığa evrilebilecekmiş gibi duruyordu. Elimi kolumu koyacak yer bulamamıştım. "Hay Allah, bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum," gibi saçma sapan bir laf çıkıvermişti ağzımdan. Neyse ki, Lora gülümsemiş, tatlı tatlı benimle dalga geçmiş, üzerimdeki gerginlik ve şaşkınlık da böylece uçup gitmişti.

İçeri girmek üzere yanımdan geçerken, kalbimin hızlandığını, damarlarımda dolaşan kanın yüzüme hücum ettiğini hatırlıyorum. Utanmasam oracıkta sevişmek isterdim ama tuttum kendimi.

Yemek boyunca dünyanın halinden, memleketin durumundan, mağduriyetlerden, acılardan hiç bahsetmemiştik. İkimiz de sakin, huzurlu bir akşam geçirmeye niyetliydik.

Tatlı çocukluk anılarımızdan, ilk gençlik yıllarımızın acemiliklerinden, öğrencilik döneminin şapşallıklarından, yani epeyce "normal" şeylerden söz etmiştik. Konuştuklarımızın ayrıntılarını pek hatırlamıyorum, hatırladığım suskunluklarımız. Bütün bu konuşmaların arasında birbirimize duyduğumuz hayranlığın sindiği, gözlerimizde arzu ateşlerinin yanıp söndüğü, birbirimizin nefesini izlediğimiz büyülü suskunluk anları yaşıyorduk. Onlar normal değildi, olağanüstüydü.

Şaraplarımızdan son yudumları aldıktan sonra Lora ayağa kalkmıştı, yanakları pembe, gözleri buğuluydu, yüzünde bir meleğe gülümsüyormuş gibi masum ve sahici bir tebessüm vardı. Dayanamayıp ben de kalkmış ve tüm kalbimle ona sarılmıştım.

Bütün ilişkimiz boyunca bir tek o gece kendini tamamıyla bana bıraktığını, evrenin gizli yasalarının içinde eriyip gittiğimizi, aramızdaki arzunun dünyayı ısıttığını, bütün konturları yumuşattığını hissetmiştim.

Upuzun süren bir sevişmenin sonunda onun sırtına başımı dayayıp uykuya dalarken nasıl da sapasağlam bir ağaca yaslandığımı düşünmüştüm. O gecenin bütün ayrıntılarını, onun bedeninin tüm haritasını zihnime kazımak için çok uğraşmış, tekrar tekrar düşünerek, hafızamın en parlak kısmında yer açmıştım. Çünkü bir gün onsuz kalacağımı ve hayata tutunmak için bu anılara ihtiyaç duyacağımı biliyordum.

Evin her tarafını aradım, bütün çekmeceleri, dolapları karıştırdım, avukat ruhsatımı bulamadım. Tam vazgeçip, ruhsatımı kaybettim, yeniden çıkartmam mümkün mü, diye baroyu arayacaktım ki, aklıma gelen son ihtimalde, babamın çekmecesinde karşıma çıktı.

Onca yıl okudum ama hukuku hiçbir zaman sevmedim. İnanmadım. O yüzden de vasat bir öğrenci oldum, sadece geçecek kadar not aldım. İnsan ilişkilerini kanun maddeleriyle düzenlemek, uygulanmayacağını bile bile onları ezberlemeye çalışmak bana anlamlı görünmüyordu. Kafka haklı, hukuk hiçbir şeyi koruyamayan bir kapıcı gibi duruyor öylece. Kapı birilerine hep açık zaten, istedikleri gibi girip çıkıyorlar, birileri için ise hep kapalı. Kapıcının bu oyunda rolü yok aslında. Sadece varmış gibi yapıyor herkes. Bir umut kapıda bekleşiyorlar ve birileri istediği zaman demir kafesi gökten indiriveriyor aşağı.

Stajımı babamın bir avukat arkadaşının yanında yaptım. Bir yıl boyunca kafamdaki soruları bir kenara koyup uslu bir çocuk gibi elimde dosyalar, cebimde defterim kalemim,

notlar alarak, dinleyerek, anlamaya çalışarak ceza davalarını, icra mahkemelerini, yüksek güvenlikli cezaevlerini, kanunları çoktan unutmuş hâkimleri, araştırmayı değil inanmayı tercih eden savcıları, sözünü yutmaya hazır avukatları izledim. Sonuçta anladığım, hukuk adaleti sağlamaya yetmiyor, vicdan olmadan hukuk hiçbir anlam taşımıyor.

Ruhsatı almak için girdiğim son dava henüz on dört yaşındaki Ezîdî bir kız çocuğunun yargılandığı duruşmaydı. Kadının birinin çantasını çalmış. Savcı, "örnek teşkil etmesi" amacıyla dokuz yıl ceza istedi, hâkim beş yıl verdi, bir de üstüne Türkçe konuşamadığı için çocuğu azarladı. Bilmediği bir dilde cezalandırılan kızcağızın kendini anlatmaya çalışmasını, avukatına "Abi, abi," diye seslenerek yalvarmasını, avukatın ona, sen merak etme her şey iyi olacak türünden başparmağıyla yaptığı işareti, iki jandarmanın arasında salondan çıkarılan çocuğun korku dolu bakışlarını ömrüm boyunca aklımdan çıkaramadım. Oysa başka bir davada, adam öldürmekten birkaç aydır içeride olan bir mafyacı alkışlar arasında serbest bırakılmıştı. Adaletin bu mu dünya?

Bütün bu olanları babama anlatsam ne diyeceğini tahmin ediyordum, "Aksi örnekler olsun diye yıllarca uğraştım ama sonunda ben pes ettim. O yüzden anlıyorum seni," diyecekti muhtemelen. Sonra da çocuğuna inanmadığı şeyleri kabul ettirmeye çalışan her baba gibi mücadele etmenin önemini, küçük iyiliklerin dünyayı değiştirebileceğini filan anlatacaktı. "Ben yoruldum ama sen gençsin, yapabilirsin," diyecekti. Ben de anlamış gibi görünecektim ama aslında ikimiz de gerçeklikte uzlaşmış olacaktık. Şimdi düşünüyorum da hukuk okumak, babamın gittiği ya da vazgeçtiği yollardan geçmek, zihnimde onunla tartışmak, babama özenmek değil, benim yetimlikle başa çıkma yolumdu.

Çocuğun beş yıllık cezayı çekmek üzere Şakran Cezaevi'ne gönderildiği gün gidip Baro'ya staj dosyamı teslim ettim, birkaç gün sonra da ruhsatı gönderdiler, onu çekmeceye koydum ve hangi çekmece olduğunu bile unuttum.

Ama bugün o ruhsata ihtiyacım var. Bu, Lora'yı görebilmek için tek şansım.

Upuzun taş duvarlar, dikenli teller, koridorlar, demir kapılar, kapılar... Çantanı bırak, ceketini çıkar, geç, öttün yine, telefonu bırak, geç... Yürü, yürü... Öttün, kapılar, kapılar, ayakkabılarını çıkar, yeniden geç. Çoraplarımın birini başka, birini başka giymişim.

Anahtar şıkırtıları, demir kapı, aç, kapa, geç, dur, dön, öttün, kollarını kaldır, bekle, geç. Kapılar, duvarlar, duvarlar, kapılar, dur bekle.

Burası.

"Burası mı?"

"Burada bekleyeceksiniz."

"Ne zaman gelir?"

Cevap yok. Bekleyeceğim. Aşağı yukarı üç metrekarelik, penceresiz bir odadayım. İki saattir Lora'nın getirilmesini bekliyorum. Düşüncelerimden başka beni oyalayacak hiçbir şey yok.

Uzun yıllar sonra ilk kez giydiğim takım elbisenin içinde kendimi zırhlı araç gibi hissediyorum. Bu katı kabuk tenimi, hatta ruhumu acıtıyor. Mezuniyet töreninde giydiğim haya-

tımın tek makosen ayakkabılarını akşamdan boyadım, Allahtan insanın ayağı bir yaştan sonra büyümüyor. Sabahın kör karanlığında giyindiğim için çoraplarımın biri siyah diğeri kahverengi; aramızdaki beton masaya şükrediyorum, Lora görmeyecek. Kravatımı gevşetiyorum.

Tuhaf bir sükûnet var üstümde, neredeyse huzur diyeceğim. Oysa bu durumdayken telaşlı, endişeli olmayı yakıştırırdım kendime. Artık endişe kapasitemi doldurduğum için mi, berbat bir şekilde de olsa Lora ile ilgili belirsizlik ortadan kalktığı için mi bilmiyorum, kalp atışlarımın hızına rağmen kendimi sakin hissediyorum.

Oyalanacak hiçbir şey olmadan geçen iki saat on dakika meğer ne kadar uzun bir zamanmış. Duvardaki bütün çentikleri, odanın köşelerini, zemin dokusunun detaylarını santim santim inceliyorum, nem var duvarla döşemenin birleştiği yerlerde, kararmış oralar. Bir de nefesler, fısıltılar, sırlar...

İçimden saymaya başlıyorum, başka yapacağım şey yok çünkü... A ile başlayan çiçek adları, B ile başlayan şehir adları... Bine kadar ikişer ikişer, üçer üçer, sonra altışar altışar... İlkokul arkadaşlarımın adları, Ali, Berke, Yeliz, Esra, Erdem, Nuri, Nuri'nin burnu çok büyüktü... Sonra ortaokul arkadaşlarım... Asude, Kerem, Alican, Selin, Sibel, Sahir, biri daha vardı, kısa boylu, tek kaş bir oğlan, onun adı gelmiyor aklıma.

Nasıl bir Lora'yla karşılaşacağım? Düşünmüyorum. Düşünmek istemiyorum.

Aylar kadar uzun gelen iki saat on beş dakikanın sonunda kapının öte tarafından anahtar şakırtıları duyuluyor, sonunda biri kilidin içinde dönüyor, koca demir kapı gıcırdayarak açılıyor. Kapıda Lora görünüyor ve o an bir saniyeliğine dünya duruyor.

Yüzünde tatilden dönmüş gibi neşeli bir gülümsemeyle gelip karşıma oturuyor, zayıflamış biraz.

"Vay arkadaş," diyor enerjik bir sesle, "buralarda mı görüşecektik?"

Başka kelimeler de söylüyor sanırım ama kulaklarım sağır olmuş gibi. Bazılarını anlayamıyorum, duyamıyorum. Enerjisi, neşesi içten değil, uğraşıp yapmış, altında her an kırılmaya hazır bir zemin var, bunu hissediyorum.

Lora'yı getiren infaz memuru dışarı çıkıyor, yalnız kalıyoruz.

Ellerini tutuyorum. Hiçbir şey konuşamıyorum. Birbirimize bakamıyoruz. Bakmak görmektir çünkü, görmek bazen dayanılması zor bir karşılaşmadır.

Söyleyeceğim ilk cümlenin pürüzsüz çıkması için kaç kez yutkundum bilmiyorum, bütün bu sürede Lora da konuşmuyor. Sonunda "İyi misin?" diye soruyorum.

"Ben iyiyim," diyor Lora'nın sesi. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," diyorum ben de.

Yavaşça ellerini avucumdan çekiyor, o zaman dönüp yüzüne bakıyorum. İlk andaki neşeli gülümseme kaybolmuş, yerini kendini kontrol etmeye çalışan, içerideki fırtınaları sakinleştirmeye uğraşan ciddi bir ifadeye bırakmış. Ben de o ciddiyete uyuyorum.

"Tutukluluğuna itiraz dilekçesi verdim," diyorum. İtirazın kabul edilmesini beklemiyoruz aslında, Lora gözaltı kararı olduğunu bilmesine rağmen teslim olmadı, kaçtı, dolayısıyla kaçma şüphesinin olmadığına dair gerekçelerin hiçbir hükmü yok.

İlk cümlelerimizi kurduk ya, biraz daha rahatlıyorum, daha dikkatle bakabiliyorum ona. Gözlerinde önceden bilmediğim anlamlar arıyorum, yüzünde tanımadığım bir gerginlik var, biraz daha büyümüş, olgunlaşmış. Saçları hiç görmediğim kadar kısa. Kısacık.

"Güzel olmuş," diyorum, "saçların..."

Geç bunları der gibi yalandan gülümsüyor.

"Neden çıkmadın yurtdışına?" diye soruyorum. Kaçıp gidebilirdi, belki zor bir hayatı olurdu ama en azından özgür olurdu. Böyle bir sonu hayal etmemiştim açıkçası.

Lora uzun bir süre susuyor, nasıl cevap vereceğini tartıyor. Sonunda konuştuğunda sesi pürüzlü, bakışları dalgın. "Zor... Çok zor... Başka bir ülkede yaşamak, üstelik siyasi göçmen olmak hiç kolay değil. Biliyorum bütün o işleri. Adım adım, bütün detaylarıyla. Önümden onlarca örnek geçti. Aşağılık insan kaçakçıları, üçüncü sınıf muamele, öğütücü bürokrasi, aşağılanma, rezillik. Galiba bütün bunları yaşamayı gözüm yemedi. Yani..." Gözümün içine bakıyor mahcup bir gülümsemeyle, "korkakmışım ben de."

İkimiz de inanmıyoruz bu cümleye. Lora'nın neyi yaşamak istemediğini çok iyi biliyorum.

"Bir de, dönüşsüz yol işte orası. Bildiğin dili, alışık olduğun çevreyi, kokusunu ezberlediğin toprağı terk etmek hiç kolay değil, en fenası da sevdiklerini bir daha görememek. Yapamadım işte!"

O sevdikleri listesinde benim adım olup olmadığını düşünüyorum. Soramam, imkânı yok. Bu konuyu daha fazla uzatmak istemiyorum.

"Nasılsın Lora? Rahat mısın? Tabii cezaevindeki birine bu soruyu sormak tuhaf ama anlıyorsun ne kastettiğimi. Sıkıntın var mı? Geceleri uyuyabiliyor musun? Yemeklerle aran nasıl?"

"Dur ya, teker teker gel," diyor. Bütün gülümsemeleri baharatlı. Sonra hücrelerin tek kişilik olduğunu anlatıyor, "Bu yüzden aslında iyi, sonuçta yakında horultu patırtı olmuyor, ama ışıklar hiç kapanmıyor o fena işte," diyor, "herhalde en çok karanlığı özleyeceğim."

Lora karanlığı özleyecek. Şaşırmıyorum buna.

Yemeklerden, kantinden alabileceklerinden, belli sayıda kitap okumasına izin verildiğinden bahsediyor. Dikkatle

dinlemeye çalışıyorum ama yüzü, bakışları, elleri gözümü alıyor.

"Belki yazarsın," diyorum.

Susuyor.

"Aylin Hoca vardı ya hani," diyorum. Beyoğlu'ndaki patlamada kolunu kaybetmişti, bahsetmiştim sana."

Hatırlıyor.

"Onun kitabı çıkmış, bir roman yazmış, sana onu getirdim. *Hayalet Ağrı*. Ben okudum, önce kendi hikâyesini anlattığını sandım, hani olmayan kolundaki ağrı filan, onlar çağrışım yaptı ama öyle değilmiş, bambaşka bir hikâye anlatmış, tatlı, bazı yerleri bayağı komik."

"Yazarak tedavi," diyor.

"Belki senin de zamanın gelmiştir," diyorum.

"Ne zamanı?"

"Yazma zamanı. Bütün o anlattığın hikâyeleri, masalları anlatma zamanı. 1001 Gündüz Masalları. Karanlığı özleyen kızdan, gündüz masalları."

"Hiç yazmayı denemedim," diyor.

Ona, bana yazdığı mektubu hatırlatıyorum. Göbek deliği olmayan kızın masalını.

"Benim yazdığımı nasıl anladın?" diye soruyor.

"Virgüllerin güzelliğinden," diyorum.

Utangaç, korkuyla ama gözlerimin içine bakarak, "Beğendin mi?" diye soruyor.

"Çok," diyorum. O üç harfin içini binlerce çok'la dolduruyorum.

Rahatlıyor yüzü. Gözüme bakmadan, "Belki yazarım," diyor.

"Sen," diyorum, "öyle sıradan bir hikâyeci değilsin Lora. Yalnızca kendini, ya da başkalarını, birilerini anlatmıyorsun, sen insanlığın en dibindeki, dillerin ötesindeki hayatı anlatıyorsun, o yüzden yazmazsan dünya eksik kalır."

Seviniyor sanki söylediklerime ama hemen unutuyor.

Uzun uzun susuyoruz gene.

Sanırım konuşmanın rengini değiştirmek için hafifçe öksürüyor Lora, bakışları üzerimde dolaşıyor. Sonra yeni ve daha enerjik bir ses tonuyla, "Sonunda avukat olmaya karar verdin ha?" diyor.

"Senin yüzünden," diye cevap veriyorum gülümsemeye çalışarak.

Üstümü başımı dikkatlice inceliyor, "Yakışmış," diyor, "kravatını kendin mi bağladın?"

Tedirgin oluyorum, bir şey mi ima ediyor? "Herhalde," diyorum, "kim bağlayacaktı? İnternetten videolar buldum."

Sonra, tüm dikkatimle gözlerinin içine bakıyorum. Cevabındaki en ufak bir detayı kaçırmak istemiyorum. "Lora, avukatın olmama izin verir misin? Yani resmî olarak. Davanı takip etmek için. Tabii daha deneyimli birini de isteyebilirsin? Alınıp gücenmem," diyorum.

Hiç duraksamıyor, sesinde en ufak bir tereddüt yok. "Daha tecrübeli birini istemiyorum," diyor. Sevincim yüzüme yansımış mıdır? Belli etmemeye çalışıyorum, ciddiyetin arkasına sığınıyorum. Keşke bir sigara yakabilsem.

"İşimiz kolay değil," diyorum. "Elimden geleni yapacağım ama sana umut vermek istemiyorum."

"Hiçbir zaman sen bana umut vermedin ki zaten," diyor gülümseyerek, bir an o ışık yeniden yüzüne vuruyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Bir yerde okumuştum," diye devam ediyorum, "Hint-Avrupa dillerinde arkadaşlık ve özgürlük aynı kökten geliyormuş. *Freedom, friend*... Diyeceğim o ki Lora, kısa vadede özgürlüğünü sağlayamasam bile sana arkadaşlığımı sunabilirim. Kabul edersen."

Elini uzatıyor yeniden "Sağ ol," diye fısıldıyor, sesi de, elleri de titriyor. Söylenemeyecek bütün kelimelerin üst üste yığıldığı bu acayip zaman sadece birkaç saniye sürüyor. Son-

ra hızlıca elini çekiyor Lora, ayağa kalkıyor, sırtını dikleştiriyor, "Bu sefer görüşmeyi burada kessek olur değil mi?" diyor.

Ben de ayağa kalkıyorum. "Tabii," diyorum. Lora kapıya gidiyor, infaz memuruna sesleniyor, demir kapı gıcırdayarak açılıyor, Lora arkasına bakmadan dönüp gidiyor. Kapı gürültüyle kapanıyor.

Yeni yapılmış bir teknenin içindeyim. Dalgaların arasında sarsılan geminin bordası gıcırdıyor. Serin kuzey rüzgârı yelkenleri şişirmiş, halatlar uzun ıslıklar çalıyor. Yıldızlar bir görünüp bir kayboluyor, ay yok.

Göğsümün üzerinde beyaz, yusyuvarlak bir taşın ağırlığı var. Sisifos'un taşı mı bu? Hep dağın tepesine çıkarmaya çalışacağım ve zirveye vardığımda düşecek, yeniden çıkaracağım ve gene düşecek. Tanrıların gazabı.

Yoksa Pandora'nın kutusundaki unutulmuş taş mı? Kutu açıldıktan, açgözlülük, kin, nefret, kıskançlık, hastalık, bütün kötülükler ve uğursuzluklar ortalığa saçıldıktan sonra geride kalan umut taşı mı göğsümdeki? Tanrıların uyarısı.

Göğsümdeki taşa rağmen kendimi kötü hissetmiyorum. Cezaevinden çıktığımdan beri dünya başka bir yer; daha tekinsiz ama daha aleni. Zihnimde ateş topları dönüp duruyor, bir yandan da soğuk rüzgârlar esiyor. Yorgunluk uzak bir kelime olacak.

Dışarıda yaklaşan fırtına sesleri içimde bir ürperti yaratmıyor, sakinim.

Cezaevine giderken tıraş olmadığımı fark ediyorum, ne ihmalkârlık! Kimbilir ne düşünmüştür Lora? Düşünmüş müdür? Beni düşünmüş müdür?

Banyoya gidiyorum. Tıraş köpüğüm bitmiş. Ararken dolabın dibinde bir yerde Arko Tıraş Sabunu buluyorum. Nereden geldi bu? Babamdan kalmış olabilir mi? Üzerinde çenesi olduğu gibi köpüklenmiş neredeyse Noel Baba'ya benzeyen bir adam resmi var. Noel Baba'yı alıp epeyce uğraştıktan sonra yanında duran rengi hafifçe kararmış fırçayla köpürtmeyi başarıyorum. Şimdi ben de ambalajdaki adama benzedim.

Noel Baba'nın varlığına hiçbir zaman inanmadım, çocukluğumda bile. Yılbaşında gelen hediyeleri annemlerin aldığını biliyordum ama Noel Baba'nın getirdiğine inanmış gibi yaptım. Düzen bir kez kurulduğunda itiraz etmek için yeni bir fikir üretmek lazım, Noel Baba'nın yerine koyacağım başka bir figür oluşturamadım. Herkesin inandığı, ortak kabule dayalı bir hikâyeye itiraz etmek yürek istiyor, büyük yalanlara inanmış gibi görünmek daha kolay geliyor insana.

Yağmur başladı dışarıda, tıp tıp camlara vuruyor. Açık pencereden giren serin ve taze bir rüzgâr evi dolduruyor. Jilet köpüklerin üzerinde yağ gibi kayıyor.

Aynadaki aksime bakıyorum, uzun zamandır görmediğim bir tanışı görmüşüm gibi. Gözlerim hafifçe kanlanmış, biraz zayıflamışım galiba, annem görse avurtların çökmüş derdi.

Ben çocukken mutfağın küçük bir balkonu vardı, bazen oraya çıkar, demir parmaklıklara tutunarak karşı komşunun oğluna küfür ederdim. Neden bilmem, kısa pantolonuna, inek yalamış gibi taranmış saçlarına, iyi çocuk hallerine mi sinir olurdum, yoksa benimle oynamaya gelmiyor diye mi kızardım bilmem. Sonra annemler o balkonu kapattılar, kullanılmayan eşyaların yığıldığı tuhaf bir depo oldu, orada kimbilir hangi gerçekleşmemiş amaç için alınmış koliler var.

Yağmur şiddetlendi iyice, gökyüzü simsiyah, uzakta şimşekler çakıyor, bir an için bütün dünya aydınlanıyor, sonra yine karanlık.

Kolilere eşyaları koyuyorum. Babamın hiçbir işe yaramayacak hukuk kitaplarını, artık kimsenin okumayacağı aşk romanlarını, tozlu bibloları, mürekkebi kurumuş kalemleri.

Büyük gardıroptaki babamın giysilerini, annemin Erdek'e götürmediği elbiselerini, dolaplardaki gereksiz çarşaf takımlarını kutulara yerleştiriyorum. Birkaç kravatı ayırıyorum kenara, mahkeme günleri lazım olacak.

Neredeyse yüzlerce tabak çanak var mutfakta. En çok kullandıklarımı ayırıyorum, gerisini kırılmasın diye aralarına gazete kâğıtları koyarak kolilere dolduruyorum. Depoda elime geçen, kimbilir hangi tarihli gazetelerden hâlâ burnuma mürekkep kokusu geliyor.

Kulakları sağır eden bir gürültü, gök yarıldı yarılacak.

Annemin bir türlü atamadığı çocukluk oyuncaklarım, ilkokul defterlerim, lise yıllıkları, artık hatırlamadığım insanlarla çekilmiş fotoğraflar... Gece boyunca hayatımın bütün gereksiz nesnelerini koliliyorum. Babamın hırkasını da giysi kolilerinden birine yerleştiriyorum. Lora'nın mavi kalpli küpesini bir kutuya koyup kaldırıyorum, belki bir gün verebilirim ona.

Artık rüzgâr yok, gökyüzü yekpare bir karaltı olmuş, damla damla yeryüzüne iniyor. Yağmur İstanbul Boğazı'nın isyankâr dalgalarının üzerine yağıyor. Bütün camilere, bütün kiliselere yağıyor. Topkapı'ya, Beylerbeyi'ne, saraylara yağıyor. Zengin evlerinin damlarına, yoksulların üzerine yağıyor. Mezarlıklara, ölü topraklarına, çocukların pusulalarına yağıyor. Issız caddelerdeki ayak izlerine yağıyor. Hepimiz gölgelere dönüşüyoruz usul usul. Hercai menekşe, duman sarısı, galibarda, kehribar, bataklık yeşili, gümüşi, zeytuni, alev kırmızısı, vurgun pembe gölgeler.

Vurgun.

Gölgeler.

Gölgelerin arasında uyuyakalıyorum, rüyasız, sessiz.

Uyandığımda sabah olmuş, günün ilk ışıkları salona düşüyor. Camdan bakıyorum, patlamanın dumanı, koca kara bulut artık orada yok. Kaybolmuş. Gökyüzü baştan başa masmavi, mormavi.

Derin bir nefes alıyorum.

Camı açıyorum.

Bir sigara yakıyorum.

Dumanını dışarı üflüyorum.

"Ve bir şey daha söyleyeyim bak,
aşk gelecek değildir Lora, geçmiştir.
Benim kemiklerimden ve etimden ve kanımdan,
senin damarlarından ve tükürüğünden doğmuştur aşk.
İki insan birbirinin yarınına değil, hakikatine âşık olur.
Tarihin fırlatıp o âna attığı iki çıplak varlığız biz.
Biz. Yani âşıklar."

Farklı dünyalardan iki insan: Arda ve Lora. Onları zorlu bir ilişkinin ana karakterleri yapan şey ne olabilir? Tesadüf mü, yoksa ikisinin de varoluş hikâyesinde saklı bir sebep mi?

Her Şey Normalmiş Gibi'de genç bir adamın gözünden bakıyoruz yaşadığımız kaotik günlere. Onunla birlikte hem sevdiği kadını tanımaya ve anlamaya çalışıyoruz hem de son dönemin siyasi ve toplumsal atmosferini yeniden gözden geçiriyoruz.

Gaye Boralıoğlu, bir ucu İstanbul'un göbeğinde diğer ucu Diyarbakır'ın rüzgârında gezinen bu hikâyeyi anlatırken, bizleri ikili ilişkiler, varoluş meselelerimiz ve haletiruhiyemiz üzerine düşünmeye davet ediyor. Bazen gayet gerçekçi, bazen masallarla, mitlerle bezenmiş bir dilin imkânlarını ustaca harmanlayarak bizi şu soruyla baş başa bırakıyor: Yaşadığımız çağda sahici bir aşk mümkün mü?

iletişim

ISBN-13: 978-975-05-3921-3
9 789750 539213
KDV'DEN MUAFTIR